

Chu Sa Lan

***Những Kẻ
Bất Khuất***

Những Kẻ Bất Khuất

Chu Sa Lan

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

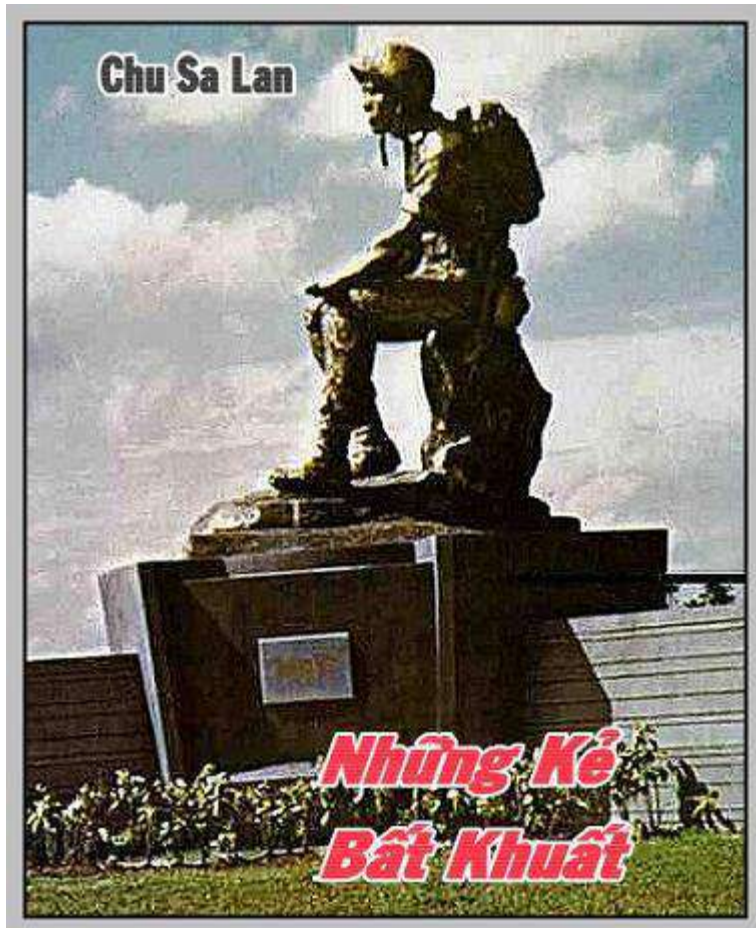
[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 1

1- 1973.

Bộ Tổng Tham Mưu Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Ngồi dựa ngựa trên chiếc ghế bành bọc da Đình Anh im lặng nhìn qua khung cửa sổ. Mới hơn bốn giờ rưỡi chiều mà mọi người hầu như ngừng làm việc và lo sửa soạn ra về. Có lý do để cho mọi người ngừng không làm việc nữa. Hôm nay là ngày 29 tết. Lính phải lo về sớm để chuẩn bị đưa vợ con đi sắm Tết. Tuy không có gia đình nhưng Đình Anh cũng vui lây với cái không khí đặc biệt mỗi năm mới có một lần. Tết... Giờ phút thiêng liêng đã thấm nhuần trong không khí khiến cho cây cỏ và con người có cảm giác

mới lạ đang sinh sôi nảy nở trong tâm hồn mình. Chút gió của ngày cuối năm lùa vào căn phòng. Đình Anh mơ hồ ngửi được mùi hoa mai sắp nở, mùi thịt kho thơm ngát hoà với mùi dưa cải nồng nồng và mùi lá chuối bọc ngoài đòn bánh tét của chị Mai cặm cùi ngồi canh đêm ba mươi tết.

Tiếng chuông reo vang vang báo hiệu cho giờ tan sở.

- Thiếu tá...

Đình Anh ngược nhìn thượng sĩ Bằng vừa bước vào phòng.

- Thiếu tá chưa về sao thiếu tá?

- Ông cứ về trước lo chở bà đi sắm tết đi... Tôi còn ngồi lại chút nữa... Đêm nay tôi là sĩ quan trực...

- Dạ... Tôi xin phép thiếu tá tôi về trước...

- Tôi chúc ông ăn một cái tết vui vẻ...

- Dạ cảm ơn thiếu tá... Tôi cũng chúc thiếu tá một mùa xuân an vui...

Nhìn theo dáng đi khập khiễng của thượng sĩ Bằng Đình Anh khe khẽ thở dài. Hình ảnh của ông ta tượng trưng cho một chuỗi dài đấu tranh của quân lực; thứ quân lực trưởng thành trong khói lửa chiến chinh; thứ quân lực đã nhiều lần chảy máu vì sức tấn công khốc liệt của cộng sản miền bắc được sự hỗ trợ hết mình của hai đàn anh Nga Tàu. Quân lực anh hùng này cũng đã chảy máu vì bị đâm sau lưng bởi những kẻ ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản. Dù đổ máu, dù thương tích đầy mình; Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa vẫn tiếp tục làm tròn sứ mệnh mà dân tộc đã giao phó là giữ cho phần đất còn lại của Việt Nam khỏi bị nhuộm đỏ bởi cộng sản. Trách nhiệm lớn lao đè nặng lên vai những người lính như thượng sĩ Bằng, binh nhất An, thiếu tá Đình Anh và vô số chiến hữu đang đổ từng giọt mồ hôi, nước mắt và máu để cho mười mấy triệu dân miền nam còn được thở không khí của tự do.

Mỗi năm vào dịp tết Đình Anh tự mình đề nghị với thượng cấp cho thượng sĩ Bằng năm ngày phép đặc biệt để ông ta hưởng xuân với gia đình. Anh coi như đó là một hành động bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với một

người lính đã bốn lần bị thương nơi chiến trường, một lần bị cộng sản bắt làm tù binh và một lần phải bỏ quê cha đất tổ di cư vào miền nam lánh nạn cộng sản.

Đình Anh đứng dậy dọn dẹp giấy tờ bừa bãi trên mặt bàn. Tiếng chuông điện thoại reo. Đợi chuông reo tới lần thứ ba anh mới nhắc lên.

- A lô...

Không biết đầu giây bên kia nói gì mà chỉ thấy Đình Anh trả lời gọn.

- Tôi sẽ có mặt ở cổng chánh...

Nhảy lên chiếc jeep dành riêng cho sĩ quan trực căn cứ Đình Anh lái ra cổng chánh. Đứng nơi cổng là một cô gái còn trẻ vào khoảng hai mươi tuổi. Cô ta ăn mặc giản dị và đứng đắn. Áo dài tím. Quần trắng. Guốc cao gót. Tóc đen dài phủ trên bờ vai thon thon. Nhìn sơ qua Đình Anh nhận thấy cô gái có nét gì là lạ.

- Chào cô...

Cô gái hơi mỉm cười. Nhìn một bông mai bạc trên cổ áo của người sĩ quan cô gái cất giọng êm dịu.

- Chào thiếu tá...

- Thưa cô muốn gặp đại tướng tổng tham mưu trưởng của chúng tôi?

- Thưa thiếu tá đúng như vậy...

- Thưa cô có liên hệ như thế nào với đại tướng?

Thấy cô gái do dự chưa chịu trả lời Đình Anh nghiêm giọng.

- Thưa cô tôi cần phải biết nhiều điều về cô lắm mới có thể đưa cô vào gặp đại tướng...

- Tôi gọi đại tướng Viên bằng cậu. Má tôi là em của ông...

- Cô có giấy tờ gì để chứng minh lai lịch của cô như là thẻ căn cước, thẻ sinh viên...

Hơi ngần ngừ giây lát cô gái mở bóp đưa cho Đình Anh cái thẻ có dán hình. Người sĩ quan trực hơi mỉm cười khi đọc tới dòng chữ Đại Học Văn Khoa Sài Gòn và tên Trần Thị Ngọc Thụy.

- Cô học năm thứ mấy?

- Năm thứ tư thưa thiếu tá...

- Ban nào thưa cô?

Hơi cau mày vì câu hỏi nhiều chi tiết và đi sâu vào đời tư của ông thiếu tá tuy nhiên cô gái vẫn nhã nhặn trả lời.

- Ban văn chương... Thiếu tá còn điều gì để hỏi nữa không?

Thản nhiên trước câu hỏi vặn của cô gái Đình Anh cười nhẹ.

- Còn nhiều lắm thưa cô nhưng tôi tạm thời tin cô là người nhà của đại tướng...

Đưa trả thẻ sinh viên lại cho cô gái Đình Anh cười nói.

- Xin mời cô lên xe...

Chiếc jeep chạy từ từ. Mười phút sau nó dừng lại bên đường.

- Tới rồi hả thiếu tá?

- Thưa cô chưa tới nhưng chúng ta phải đi bộ. Xe cô không được phép lưu thông khi tới gần văn phòng của đại tướng...

Đình Anh nói dối. Tự dưng anh muốn đi bộ để kéo dài thời gian bên cạnh cô gái mặc áo dài màu tím này. Hai người bước song song trên con đường tráng nhựa phẳng phiu.

- Khu vực này rộng lớn quá...

Ngọc Thụy nói băng quơ. Đình Anh cũng cười nhẹ.

- Cô nói đúng... Tôi làm việc ở đây ba năm rồi mà đôi khi còn lạc đường...

Ngọc Thụy cười khẽ.

- Thiếu tá có biết đường tới phòng của cậu tôi không?

- Cô đừng lo... Gì chứ văn phòng của đại tướng thời ai cũng biết...

Liếc nhanh cô gái đang đi bên cạnh mình Đình Anh nói nhỏ.

- Màu áo dài của cô đẹp và lạ lắm... Giống như màu tím hoa ô môi...

Vì Ngọc Thụy quay mặt sang hướng khác nên Đình Anh không thấy được nét ngạc nhiên trong mắt của nàng.

- Thiếu tá nói đúng... Nó là màu tím của hoa ô môi...

Quanh co hồi lâu hai người tới văn phòng có quân cảnh đứng gác. Đình Anh nói với người lính quân cảnh.

- Cô đây là người nhà của đại tướng. Tôi đưa cô vào gặp đại tướng...

Người hạ sĩ quan quân cảnh thân mở cửa cho họ. Vị trung úy sĩ quan trực phòng tên Bằng đứng lên giơ tay chào. Đình Anh cười nói với Bằng.

- Cô Ngọc Thụy đây là người nhà của đại tướng...

Hơi có vẻ ngạc nhiên trung úy Bằng nói nhanh.

- Tôi xin phép thiếu tá và cô vào báo cho đại tướng biết...

Ngọc Thụy nói với theo.

- Trung úy cứ nói là cháu Ngọc Thụy con của bà Bình An là ông biết liền...

Đình Anh nghe có tiếng nói chuyện loáng thoáng rồi một điều không ngờ là đại tướng Viên bước ra. Ngọc Thụy reo vui.

- Cậu...

Đại tướng Viên cũng cười vui.

- Ngọc Thụy đây hả... Con lên hồi nào vậy?

- Dạ... Thưa cậu con mới lên hồi trưa...

Đại tướng Viên nói với hai người sĩ quan đang ở trong phòng.

- Ngọc Thụy đây là cháu của tôi...

Đình Anh chỉ chờ câu nói xác định liên hệ họ hàng này. Đưa tay chào kính cấp chỉ huy anh nói nhỏ.

- Cảm ơn đại tướng...

Quay sang cô gái anh mỉm cười.

- Chào cô...

- Cảm ơn thiếu tá...

Ra khỏi văn phòng của thượng cấp Đình Anh vừa đi vừa mỉm cười. Khung mặt của Ngọc Thụy với chiếc áo dài màu tím hoa ô môi vẫn còn trong đầu anh.

Một tháng sau Đình Anh tình cờ đụng đầu Bằng, vị trung úy sĩ quan tùy viên của đại tướng Viên trong câu lạc bộ.

- Thiếu tá còn nhớ tôi?

- Nhớ chứ... Cô gì cháu của đại tướng chắc còn tới thăm ông hả?

- Thịnh thoảng cổ cũng tới thăm...

- Cổ tên gì vậy?

- Ngọc Thụy... Cổ có nhắc tên thiếu tá...

Đình Anh thấp giọng.

- Tôi nhờ trung úy một chuyện được không?

Cười chum chím Bằng nói nhỏ.

- Được chứ thiếu tá...

- Bằng làm ơn điều tra xem cô Ngọc Thụy học ở đâu... Tôi muốn làm quen với cô ta mà ngại quá...

- Chuyện đó dễ ợt... Tôi sẽ điện thoại cho thiếu tá...

Ba ngày sau đang ngồi làm việc Đình Anh nghe chuông điện thoại reo. Nhắc lên anh nhận ra tiếng của Bằng.

- Thiếu tá lấy viết ghi cho khỏi quên. Cô ta học ở đại học văn khoa Sài Gòn, năm thứ tư ban văn chương. Cô ta có lớp mỗi ngày từ thứ hai cho tới thứ sáu, từ 9 giờ sáng cho tới ba giờ chiều. Thiếu tá cần biết nhà của cô ta không?

Đình Anh cười vì câu hỏi của Bằng.

- Chắc không cần... Cám ơn Bằng...

- Không có chi thiếu tá. Chúc thiếu tá thành công...

Đang đứng bên lề đường trước cổng trường Văn Khoa Ngọc Thụy giật mình khi thấy chiếc xe jeep trở tới thật nhanh.

- Chào cô Thụy...

Ngọc Thụy nhận ra người tài xế chính là ông thiếu tá nàng đã gặp nơi cổng chánh của bộ tổng tham mưu khi tới thăm cậu Viên lần đầu tiên hơn một tháng trước.

- Chào thiếu tá... Thiếu tá đi đâu vậy?

- Đón cô...

Đình Anh cười cười tiếp.

- Tôi vâng lệnh đại tướng tới đón cô...

Ngọc Thụy hơi cau mày. Nàng không nghĩ là cậu Viên sai một ông thiếu tá tới đón mình. Nàng mới gặp cậu tối hôm qua và không nghe cậu nói chuyện này.

- Mời cô lên xe để đại tướng chờ lâu nóng ruột...

Nửa tin nửa ngờ rồi cuối cùng Ngọc Thụy cũng lên xe. Đình Anh im lặng lái. Chiếc jeep queo vào đường Lê Thánh Tôn. Hơi ngạc nhiên Ngọc Thụy nói nhỏ.

- Sao thiếu tá đi đường này... Đường này đâu có về bộ tổng tham mưu...

Đình Anh cười nhẹ.

- Tôi được lệnh đón cô ngoài ra đại tướng còn dặn tôi phải chở cô đi ăn

kem xong rồi mới về gặp đại tướng...

Ngọc Thụy quay nhìn người tài xế. Bắt gặp nụ cười nàng biết ông thiếu tá xạo. Ông ta bịa chuyện để cho nàng lên xe.

- Ông xạo phải hôn? Nói thiệt đi?

- Tôi xin lỗi cô... Tôi muốn gặp cô...

- Thiếu tá muốn gặp tôi để làm gì?

Ngọc Thụy mỉm cười biết mình ngây thơ khi hỏi câu trên. Đàn ông con trai mà muốn gặp con gái thời chỉ có một lý do duy nhất là cua đào, là tán gái.

- Tôi chỉ muốn thấy cô Ngọc Thụy mặc chiếc áo dài màu tím hoa ô môi mà thôi...

Thở hơi dài Đình Anh quay nhìn người bên cạnh.

- Quê tôi ở Trà Vinh... Ở đó người ta trồng nhiều cây ô môi tới mùa nó nở bông đẹp lắm. Lâu quá tôi không có dịp về thăm quê. Tình cờ gặp cô mặc chiếc áo dài màu tím hoa ô môi nên tôi muốn được nhìn thấy...

Ngọc Thụy mỉm cười. Từ lúc mặc chiếc áo dài màu tím hoa ô môi nàng chưa nghe ai khen, ai nói về màu tím mà nàng ưa thích hết. Đây là lần thứ nhất một ông lính xa và lạ lại bỏ công tới đón nàng chỉ với mục đích nhìn chiếc áo dài màu tím hoa ô môi của nàng.

- Thiếu tá quê ở Trà Vinh mà thiếu tá ở đâu?

Đình Anh chưa kịp trả lời Ngọc Thụy đã hăm he.

- Thiếu tá đừng có xạo nữa nha... Tôi là dân lục tỉnh tôi biết hết...

- Dạ...

Tiếng dạ ngọt sớt của Đình Anh khiến cho Ngọc Thụy bật cười.

- Tôi ở quận Cầu Kè sát với quận Trà Ôn... Tôi chỉ xạo với cô một lần mà thôi. Tôi thề có trời có đất...

Ngọc Thụy ngắt lời liền.

- Thôi đi... Lính như ông mà thề thời còn lâu tôi mới tin. Tin ông là bán lúa giống...

Đình Anh cười lớn đậu xe trên lề đường trước cửa một tiệm kem. Anh chọn một cái bàn gần đường nhất để có thể quan sát chiếc xe của mình. Hai người nói chuyện nhiều. Ăn kem xong Đình Anh chở Ngọc Thụy trở lại trường để nàng lấy xe.

- Tôi xin phép được gặp cô lần nữa...

Ngọc Thụy nói lững lơ.

- Để coi... Tôi bận học thi...

Đình Anh cười cười phóng xe đi để Ngọc Thụy đứng tần ngần trên đường.

Bằng cười khi thấy Ngọc Thụy bước vào văn phòng đại tướng Viên.

- Chào cô Thụy... Cô mạnh khỏe không. Rất tiếc đại tướng bận họp...

Do dự giây lát Ngọc Thụy cười nói nhỏ.

- Anh Bằng... Ngọc Thụy nhờ anh một chuyện được không?

- Được chứ... Cô muốn nhờ chuyện gì?

Ngọc Thụy thì thầm. Bằng cười chum chực.

- Cô chờ tôi một chút nha...

Bằng nhắc điện thoại nói chuyện với ai nàg không biết nhưng nghe Bằng lặp lại mấy chữ như thiếu tá, Nguyễn Đình Anh. Cúp điện thoại Bằng cười nói với Ngọc Thụy.

- Cô chờ đây... Tôi tới phòng nhân viên lấy bản lý lịch của thiếu tá Anh cho cô...

Lát sau Bằng trở lại đưa cho Ngọc Thụy xấp giấy dày ba trang.

- Cảm ơn anh Bằng...

- Cô khỏi cần cảm ơn. Chừng nào đám cưới cô nhớ mời tôi đi ăn cưới nha...

Đỏ mặt Ngọc Thụy cười vui vẻ.

- Ngọc Thụy sẽ nhớ...

Xô cửa bước vào nhà Ngọc Thụy thấy má của mình đang ngồi nói chuyện với một bà bạn.

- Ngọc Thụy hả con... Hôm nay con về sớm hả...

- Dạ thưa má hôm nay con mệt nên cúp cua...

Vào phòng khép cửa lại, để nguyên quần áo nằm trên giường mắt Ngọc Thụy lướt thật nhanh vào bản lý lịch của ông thiếu tá thích màu tím hoa ô môi.

Tên họ: Nguyễn Đình Anh

Nơi sinh: Cầu Kè Trà Vinh...

Năm sinh: 1943

Cấp bậc: Thiếu tá

Quân số:

Chức vụ: Phó Trưởng Ban Báo Chí...

Ngọc Thụy le lưỡi khi đọc tới phần học vấn của Đình Anh.

Trình độ học vấn: Đại học

Bằng cấp:

- Cử Nhân Luật Khoa...

- Cao Học năm thứ nhì Đại Học Luật Khoa Sài Gòn...

Ấp tở lý lịch của Đình Anh lên ngực Ngọc Thụy lăm bắm.

- Ông này ghê thật...

Nàng mỉm cười nhớ lại khuôn mặt của người lính mê chiếc áo dài màu tím hoa ô môi của mình. Tháng trước khi ông lính xin phép được gặp lại nàng còn ồm ờ " Để coi... Tôi bận học thi... ". Bây giờ nàng thầm mong Đình Anh tuân lệnh đại tướng tới đón nàng đi ăn kem.

- Ông ta cũng dễ thương...

Ngọc Thụy cười lặng lẽ. Trong trí não lằng mạn và nhiều mộng mơ của cô sinh viên hai mươi ba tuổi hiện ra nhiều hình ảnh và ý nghĩ.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 2

Mùa xuân gió man mát. Mây trắng trôi chậm chậm. Trời xanh xanh. Lá cây me xanh. Đường vắng. Lơ thơ vài chiếc xe gắn máy. Bước ra lề đường Ngọc Thụy đứng ngó mong với hy vọng thấy chiếc xe jeep trở tới để đón mình.

- Xin lỗi cô chờ ai vậy?

Nghe giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng Ngọc Thụy quay lại. Ông lính của nàng đứng tựa vào gốc cây với nụ cười thật dễ thương.

- Tôi đâu có chờ ai... Còn ông chờ ai?

- Tôi đâu có chờ ai... Tôi chờ tà áo dài màu tím hoa ô môi của một người quen...

- Vậy hả... Ông thấy tà áo dài của người đó chưa?

- Thấy rồi... Áo đẹp lắm mà người còn đẹp hơn...

- Ông xạo phải không... Nói thiệt đi...

Bỏ tàn thuốc xuống đất rồi lấy giày dụi tắt Đình Anh cười tiến tới chỗ Ngọc Thụy đang đứng.

- Tôi tuân lệnh tôi tới đón cô Ngọc Thụy đi ăn kem. Cô cho phép không?

- Ông tuân lệnh ông thời tôi bằng lòng. Còn ông nói ông tuân lệnh đại tướng thời tôi sẽ từ chối...

Đình Anh le lưỡi.

- Cô hơi khó tính. May mà tôi nói thật...

Liếc nhanh ông lính đang đi cạnh mình Ngọc Thụy nói bằng giọng nửa đùa nửa nghiêm nghị.

- Ông nên thành thật đi... Tôi đã cho người điều tra về ông...

Đình Anh cười cười.

- Vậy à... Lý do nào khiến cho cô điều tra về tôi?

Ngọc Thụy nhún vai.

- Tò mò...

Hai người tới chỗ giữ xe. Đưa ba chục đồng cho thằng bé giữ chỗ Đình

Anh cười.

- Tôi không có xe jeep. Cô chịu ngồi xe gắn máy không?

- Tôi cảm thấy thoải mái khi ngồi chung xe với ông Nguyễn Đình Anh hơn là ông thiếu tá phó trưởng ban báo chí của bộ tổng tham mưu Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa...

Ngọc Thụy quay mặt cổ dấu nụ cười thích thú khi thấy nét kinh ngạc của Đình Anh.

- Làm sao cô biết?

Ngồi lên yên chiếc Lambretta Ngọc Thụy cười tiếng ngắn. Giọng nói của nàng vang lên sau lưng Đình Anh.

- Ông nên nhớ cậu của tôi là...

- Tôi quên mất điều đó... Tôi quên mất cậu của cô là đại tướng tổng tham mưu trưởng...

Ngọc Thụy tinh nghịch lấy ngón tay trở cào nhẹ trên lưng của Đình Anh.

- Thưa ông thiếu tá... Chuyện nhỏ như vậy tôi đâu cần nhờ tới cậu của tôi...

Đình Anh im lặng suy nghĩ. Anh biết mình đã gặp một cô gái không những có thể lực mà lại thông minh, giàu tưởng tượng và suy luận. Nếu cô ta nói không nhờ ông cậu đại tướng để biết về đời tư của mình thì cô ta nhờ ai? Đình Anh lục lạo trí nhớ của mình. Hình ảnh của một người hiện ra.

- Tôi biết cô nhờ ai rồi...

Đình Anh cười vui thích. Ngọc Thụy hỏi dồn.

- Ai? Ông biết tôi nhờ ai?

- Trước khi trả lời câu hỏi của cô tôi có một yêu cầu...

- Ông cứ nói...

- Nếu tôi nói đúng thời xin cô đừng gọi tôi bằng ông...

- Đồng ý...

Đình Anh nói trong tiếng cười.

- Bằng... Trung úy Bằng phải không?

Nhẹ úp mặt vào lưng áo kaki của Đình Anh Ngọc Thụy cười thánh thót.

Đình Anh cảm thấy tiếng cười của cô sinh viên ngồi sau lưng mình êm vui.

- Ông thông minh và giỏi suy luận lắm thưa ông tiến sĩ tương lai của đại học luật khoa Sài Gòn. Đúng không thưa ông?

Đình Anh trả lời.

- Ngọc Thụy phải nói Đình Anh mới đúng...
- Được rồi... Đình Anh tính đưa Ngọc Thụy đi đâu?
- Ngọc Thụy là thượng khách mà...
- Thụy muốn đi ăn khô bò và uống nước mía. Đình Anh chịu không?
- Ý kiến hay...

Kiểm chỗ giữ xe xong hai người tản bộ trên đường Nguyễn Huệ. Không dẫn được tính tò mò khi nhìn thấy dáng đi hơi khập khiễng của người bạn trai mới quen Ngọc Thụy nhẹ hỏi.

- Đình Anh bị gì mà đi khập khiễng vậy?

Thở dài nhẹ nhẹ Đình Anh cười.

- Bị thương... Lúc mới ra trường Đình Anh được đổi về sư đoàn 22 bộ binh. Bị thương nặng nằm bệnh viện hơn nửa năm rồi sau đó về làm ở bộ tổng tham mưu...

- Đình Anh mặc thường phục nhìn lạ lắm...

Hiếu ý của Ngọc Thụy Đình Anh cười nhẹ.

- Đình Anh ít khi mặc thường phục...

Không biết nghĩ ngợi điều chi mà Ngọc Thụy hỏi nhỏ.

- Đình Anh vẫn còn ở với ba má?
- Không... Đình Anh ở một mình... Ba má của Đình Anh mất lúc Đình Anh còn nhỏ. Đình Anh có một người chị. Chị Mai nuôi Đình Anh...
Dường như thương cảm cho hoàn cảnh mồ côi của người bạn mới quen Ngọc Thụy cười.

- Hôm nào Đình Anh đưa Ngọc Thụy tới gặp chị Mai nha...

Liếc nhanh cô bạn gái Đình Anh hỏi.

- Ngọc Thụy có anh chị em đông không?
- Thụy có hai anh trai và một chị gái. Hai anh của Thụy đều đi lính còn anh rể cũng ở trong lính. Điều đó khiến cho Thụy rất hiểu, thông cảm lính và...
- Và gì hả Thụy?
- Thương lính... Chịu không?

Ngọc Thụy cười hỏi và Đình Anh cũng cười.

- Chịu liền...

- Nói vậy chứ đừng có ham. Chỉ thương thôi... như thương một người anh...
- Chừng nào mới yêu?
- Không biết... Còn tùy thuộc rất nhiều điều kiện...
- Yêu cũng cần điều kiện à?

Đình Anh vắn và Ngọc Thụy đáp nhanh như đã có sẵn câu trả lời.

- Có chứ... Chúng ta sống trong một thế giới đầy điều kiện thì tại sao tình yêu lại không có điều kiện... Thôi không nói về tình yêu nữa. Ngọc Thụy ngửi được mùi khô bò...

Đình Anh kéo cái ghế cho Ngọc Thụy ngồi xong mới lấy cái ghế cho mình. Điều mà Đình Anh cảm thấy mến Ngọc Thụy là nàng rất bình dân. Con nhà giàu sang và quyền thế nhưng Ngọc Thụy lại ăn mặc rất giản dị. Nàng không ăn diện, không xe xua, đua đòi theo mode như nhiều cô gái nhà giàu khác. Hình như nàng chỉ mặc áo dài và chỉ áo dài màu tím hoa ô môi.

- Ngọc Thụy có bao nhiêu cái áo dài màu tím hoa ô môi?

Đang bận nhai khô bò không trả lời được nên Ngọc Thụy đưa hai bàn tay ra trước mặt Đình Anh. Lát sau nàng ngừng nhai.

- Thụy có nhiều lắm... Thụy chỉ mặc áo dài có hai màu thôi là tím hoa ô môi và màu trắng...

Đình Anh hỏi dò.

- Thụy có mặc đầm không?

- Thụy có quần áo nhưng không thích mặc. Áo dài của mình đẹp, sang và quyến rũ tại sao mình không mặc mà lại bắt chước người ta...

- Ngọc Thụy nói đúng. " Anh " thấy chiếc áo dài của Việt Nam mình đẹp, sang, quyến rũ và hấp dẫn nhất thế giới... Có lẽ Đình Anh hơi cổ một chút...

- Thụy thích cái " cổ " của Đình Anh...

Vừa nói nàng vừa nhìn vào cái cổ cao của người bạn mới quen. Đình Anh cười vì hiểu cách chơi chữ của Ngọc Thụy.

- Hồi còn trẻ lũ bạn gọi Đình Anh là Anh cổ cò... Tới khi đi lính ở quân trường trung đội có tới ba người tên Anh cho nên Anh cổ cò trở thành cái tên cúng cơm...

Đình Anh ngạc nhiên vì Ngọc Thụy người mảnh khảnh mà có thể ăn một lúc ba đĩa khô bò và uống hai ly nước mía.

- Đình Anh sợ chưa... Quen với Ngọc Thụy tốn tiền và tốn công lắm...

Đình Anh nói trong lúc trả tiền.

- Có công mài sắt có ngày nên duyên mà...

- Duyên gì?

Đình Anh cười cười.

- Duyên gì cũng được... Ngay cả không duyên cũng được. Có một người bạn như Ngọc Thụy để lâu lâu gặp nhau trò chuyện và bát phở với nhau là Đình Anh vui rồi...

- Đình Anh thức thoir lắm. Ngọc Thụy thích cái thức thoir của Đình Anh...

Thấy Đình Anh giơ tay xem đồng hồ Ngọc Thụy cười hỏi.

- Đình Anh cần phải về trại hả?

Cười cười Đình Anh đùa.

- Nghe Đình Anh xin phép nghỉ nửa ngày để đi cua đào xếp chỉ cho nghỉ hai giờ thôi. Tới chừng nghe Đình Anh tiết lộ đi gặp cô cháu của đại tướng ông sợ quá cho thêm hai giờ nữa...

- Nói với ông cho Đình Anh nghỉ nguyên ngày luôn không thôi Ngọc Thụy mệt với cậu Viên... Đi cua đào mà cho có hai giờ thoir làm sao mà cua được... Cả năm còn chưa chắc cua được hưởng hồ gì hai giờ... Đào này khó cua lắm...

Nhìn vào mặt Đình Anh Ngọc Thụy cười thánh thót sau câu nói.

- Bây giờ Đình Anh chở Ngọc Thụy về trường...

Ngồi sau lưng không hiểu nghĩ sao Ngọc Thụy chột vòng tay ôm lấy eo của Đình Anh. Nàng cảm thấy có chút gì gần gũi và thân thiết với ông lính mới quen này.

1- 1974.

Cũng ngày 29 tết. Đang ngồi trong phòng làm việc Đình Anh chột nghe tiếng chuông điện thoại reo. Đợi cho điện thoại reo lần thứ hai Đình Anh mới nhấc lên.

- Anh cố cò của em ơi...

Đình Anh mỉm cười khi nghe giọng nói thanh thanh và mấy chữ Anh cố cò của em ơi của người bên kia đầu dây điện thoại.

- Chừng nào về anh qua bên ban Quân Sử đón em nghe...

- Ủ... Chừng mười lăm phút nữa anh mới đón Thụy được...

- Dạ... Chừng nào cũng được...

Mười lăm phút sau Đình Anh vẫn chưa nhúc nhích. Tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Nhắc điện thoại anh cười khi nghe giọng nói nhõng nhẽo.

- Anh ơi... Anh đi chưa anh... Thụy đói bụng lắm rồi... Chiều nay anh chở Thụy đi ăn mì Cây Nhân ở Đa Kao nghe...

- Ủ... Chờ anh năm phút...

Tắt đèn, lấy nón, Đình Anh bước nhanh ra khỏi phòng sau khi khép cửa lại. Chiếc lambretta lao vút đi. Anh thấy Ngọc Thụy đang đứng chờ. Đợi cho người yêu ngồi yên Đình Anh mới nói.

- Ôm anh cho chặt nghe...

Dụi đầu vào lưng Đình Anh Ngọc Thụy nói trong lúc vòng tay ôm ngang hông.

- Anh khỏi cần dặn em cũng nhớ. Em thích ôm eo ếch của anh lắm...

Vừa nói nàng vừa thọc tay vào trong áo sờ mó cái bụng của người yêu.

- Ê... Đừng có công xúc tu sĩ cảnh sát bắt bi giờ...

Ngọc Thụy cười thánh thót.

- Anh lính mà đâu có sợ cảnh sát...

Xe vọt nhanh ra hướng cổng chánh rồi nhập vào dòng xe cộ đông đảo của ngày hai mươi chín tết.

- Anh phải ghé nhà chị Mai trước...

- Chị vậy?

- Đưa tiền cho chị ăn tết...

Ngọc Thụy không lạ về chuyện Đình Anh tháng tháng cho tiền chị Mai. Cha mẹ mất sớm lúc Đình Anh còn nhỏ nên chị Mai đã chăm sóc và nuôi dưỡng đứa em trai độc nhất của mình. Cũng vì vậy mà Đình Anh cảm thấy có bốn phận báo hiếu bằng cách giúp đỡ chị. Gia đình chị nghèo lại thêm ba con trong lúc lương đại úy của chồng chẳng có bao nhiêu do đó chị không ngại ngần nhận sự giúp đỡ của em trai.

Xe quẹo vào khu Lò Heo ở Gia Định rồi ngừng trước một ngôi nhà nhỏ lọt tòn. Ba đứa nhỏ la rầm khi thấy cậu út tới. Chúng nó biết út tới cho má tiền.

Má có tiền là tụi nó sẽ được ăn tết sang hơn.

- Anh Thanh chưa về hả chị?

- Ảnh trực đêm nay...

Trả lời em trai chị Mai cười nói với Ngọc Thụy.

- Em ngồi chơi... Hồng lấy nước cho cô Thụy uống đi con...

- Thôi chị... Tụi em phải đi liền...

Đang đùa với mấy đứa cháu nghe Ngọc Thụy nhắc Đình Anh cười.

- Ngọc Thụy bắt em phải chở đi sắm tết...

Đưa phong thư cho chị Mai anh cười tiếp.

- Em lì xì cho mấy cháu ăn tết... Tối mai em tới đón giao thừa với chị...

- Ủ... Em và Ngọc Thụy tới canh nồi bánh tết cho chị...

Thấy chị Mai nhìn mình sau khi nói Ngọc Thụy cười vui.

- Chị cho em ăn bánh tết với thịt kho dưa cải nha...

- Gì chứ thứ đó chị có nhiều lắm... Nhà đông người mà em...

Đình Anh bước ra cửa. Tiếng máy xe nổ dòn. Ngọc Thụy nói trong lúc ôm eo người tình.

- Em thương chị Mai. Tội nghiệp chỉ hiền và nghèo quá...

- Ủ... Mình đi đâu?

- Đi ăn... Em đói bụng muốn xiu...

- Vậy hả... Xiu đi anh ẵm Thụy đi ăn...

Ngọc Thụy úp mặt vào lưng người yêu cười thánh thót. Nàng ngửi được mùi mồ hôi hoà với mùi áo kaki ủi hồ.

- Yêu anh chút chút anh ơi...

Ngọc Thụy lăm bầm. Xe quẹo vào đường Đình Tiên Hoàng đoạn ngừng trước một quán mì khá đông thực khách. Cặp tình nhân chọn một cái bàn gần cửa sổ. Đình Anh gọi hai tô mì. Ngọc Thụy lơ đãng nhìn ra đường. Hàng cây me xanh xanh. Mái nhà ngói rêu mốc. Chút ánh nắng le lói của một ngày sắp hết. Trong lúc chờ thức ăn đem ra Đình Anh nhìn vợ vẫn. Tuy nhiên trong quán ăn này không có cái gì đáng nhìn ngoại trừ khung mặt xinh xinh của cô gái đang ngồi đối diện với mình. Khuôn mặt trái soan. Làn da trắng của thiếu nữ con nhà khá giả không cần và không phải đang nắng. Anh nhìn thấy được những sợi lông măng của làn da mịn màng

không son phấn gì hết. Đôi môi đỏ tự nhiên. Đôi mắt long lanh. Chiếc mũi cao nhưng hơi gãy một chút nơi chính giữa. Hai cánh mũi xinh và nhỏ. Nếu tách ra từng phần thì không có gì đẹp hết. Nhưng cộng lại thì thật đẹp. Đó là sự hoà hợp tuyệt diệu của tạo hóa. Sự hoà hợp của thẩm mỹ tạo cho khuôn mặt của cô gái thành ưa nhìn và quyến rũ. Đình Anh biết điều đó. Ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên nơi cổng chánh.

Hai tô mì còn bốc khói được đặt trước mặt. Đưa mũi hít khói bốc lên từ tô mì Ngọc Thụy cười.

- Thơm quá... Người ta bỏ cái gì mà thơm quá vậy anh?

Đình Anh nói trong lúc trộn mì.

- Đủ thứ hầm bà lằng sẵn cấu ở trong đó... Ăn xong rồi mình đi đâu?

- Đi ra đường Lê Lợi. Em muốn mua quà cho mấy đứa con của chị Mai...

Đình Anh nhăn mặt.

- Giờ này ra đó đông không có chỗ đứng...

Ngọc Thụy cười nói trong lúc nhai.

- Cứng chiều em một chút nhe cưng...

Đình Anh cười.

- Ừ thì đi... Tối nay anh cũng không có chuyện gì làm... Anh không có trực đêm nay hay ngày mai. Nhưng anh phải trực ngày mùng một tết...

- Anh ra đó đứng rửa mắt. Giờ này đàn bà con gái đi chợ tết đông lắm...

- Đâu có ai đẹp bằng em...

- Thôi đi đừng có nịnh. Ai không biết lính tán đào một cây mà nịnh thời số dách...

- Em nói oan cho anh rồi. Anh có tán em đâu... Em tán anh thời có...

Ngọc Thụy nói trong lúc nhai mì.

- Ừ thì em tán anh chứ anh đâu có tán em. Vậy chứ ông lính lì lợm nào đậu xe ngay trước cửa trường văn khoa mỗi ngày...

Đình Anh cười hì hì.

- Tại ông lính đó mê màu tím hoa ô môi nặng quá...

Đợi cho người yêu ăn xong tô mì Đình Anh trả tiền rồi hai đứa ra đường. Chiếc Lam phóng vùn vụt trên đường Đình Tiên Hoàng. Hai mươi phút sau cặp tình nhân len lỏi trong dòng người đông đảo đi sắm tết.

- Anh đứng chờ em ở đây... Chừng nào em xong cũng được...

Đang hút thuốc và rửa mắt Đình Anh chợt quay lại khi nghe giọng nói quen quen.

- Anh cố cò... Làm gì mà đứng ngó trời ngó người vậy mậy?

- A... a... Hiện... Lâu quá mới gặp?

Hai người lính bắt tay nhau. Nhìn hai bông mai bạc nơi cổ áo của Hiện Đình Anh cười lớn.

- Mừng mày lên chức...

Hiện cười vỗ vai bạn.

- Mới bắt được gần sáu tháng. Nhờ nó mà tao bắt luôn cái chức liên đoàn trưởng liên đoàn 6... Mày đang đợi ai vậy?

- Đợi cô bạn gái đi chợ tết... Còn mày?

- Đợi bà xã với hai đứa nhỏ sắm tết... Tao với mày vào kia uống chai bia chờ họ...

Hai người tới ngồi nơi cái bàn lộ thiên trên vỉa hè của một quán cà phê. Hiện gọi hai chai 33. Rót bia vào ly, hớp một ngụm Đình Anh im lặng nhìn người người lũ lượt đi chợ Tết. Hiện chợt thở dài.

- Không biết tết này có phải là tết bình yên không?

Làm ở bộ tổng tham mưu dĩ nhiên Đình Anh nghe và biết rõ tình hình chiến sự. Sau khi hiệp định Ba Lê được ký kết thời quân lực Mỹ không còn tham dự vào chiến tranh Việt Nam nữa. Quân viện cho Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa cũng bị giảm dần trong lúc Bắc Việt lại được Nga Tàu gia tăng viện trợ tới mức tối đa. Các sư đoàn chủ lực của miền bắc được trang bị vũ khí tối tân ào ạt vượt qua khu phi quân sự xâm nhập vào vùng Trị Thiên và vùng cao nguyên

Trung Phần.

- Mày nhớ anh Quốc không?

- Nhớ chứ... Chị Mai của tao thỉnh thoảng cũng có nhắc tới anh... Tuy hai người không thành vợ chồng nhưng tao nghĩ chị Mai vẫn còn thương anh...

- Lúc tao nắm tiểu đoàn trưởng thời anh là liên đoàn phó liên đoàn 32 rồi sau đó lên làm liên đoàn trưởng liên đoàn 4...

Nhìn thấy Ngọc Thụy đứng ngó dáo dác như tìm kiếm mình Đình Anh nói

nhANH.

- Mày ngồi đây để tao ra đón Ngọc Thụy...

- Ủ... Mời cô bồ của mày vào đây...

Thấy Đình Anh xuất hiện Ngọc Thụy cười nói.

- Anh đi đâu vậy?

- Anh gặp thằng bạn thân rủ uống chai bia. Em tới chơi một chút rồi mình về...

Đình Anh kéo ghế cho người yêu xong chỉ vào Hiện.

- Hiện, bạn thân của anh... Còn đây là Ngọc Thụy...

Nhìn thấy Hiện mặc quân phục rằn ri với huy hiệu đầu cọp Ngọc Thụy cười hỏi.

- Anh Hiện ở liên đoàn nào?

- Tôi ở liên đoàn 6...

Đình Anh xen vào.

- Nó là liên đoàn trưởng liên đoàn 6 đó em. Trẻ tuổi mà tài cao...

Ngọc Thụy nhìn Hiện với vẻ kinh ngạc xong cười thốt.

- Không những tuổi trẻ tài cao mà anh còn phải đồ mồ hôi và máu mới được lên chức chứ bộ...

Nhìn bạn Hiện cười ha hả.

- Ê Anh... Ngọc Thụy nói chuyện nghe được lắm... Làm chai bia đi Thụy...

- Dạ cảm ơn anh... Thụy uống chung với Anh cổ cò được rồi...

Hiện và Đình Anh phá ra cười vì lối nói chuyện của Ngọc Thụy.

- Tối mai mày có làm gì không tới nhà bà già vợ tao nhậu...

Liếc nhanh Ngọc Thụy Đình Anh cười.

- Tối mai kệt rồi... Tao phải canh nồi bánh tét với chị Mai. Mong một thời tao trực. Mong hai thời phải tới nhà Ngọc Thụy. Tối nay thời được...

- Ủ tối nay... Mời Ngọc Thụy tới luôn cho vui...

Uống cạn chai bia Đình Anh từ giã Hiện. Quẹo xe vào đường Hai Bà Trưng Đình Anh hỏi.

- Em muốn tới nhà Hiện không?

Không trả lời câu hỏi Ngọc Thụy hỏi lại.

- Anh với anh Hiện quen nhau lâu chưa?

- Nó là bạn cùng lớp với anh ở Võ Trường Toản rồi cùng khoá Thủ Đức...
- Thôi em để cho anh say sưa với bạn bè đi...
- Có em cũng đâu có sao... Tụi này uống vài chai bia và nói dóc cho vui...
- Thôi em phải phụ má sửa soạn tết...
- Vậy anh đưa em về nhà chơi một chút rồi anh đi. Chiều ba mươi anh đón em tới nhà chị Mai...

Vừa bước vào sân Ngọc Thụy nghe trong nhà vang vang tiếng cười nói. Đình Anh nghe Ngọc Thụy reo lên tiếng mừng rỡ khi thấy một cô gái trẻ tuổi, tóc cắt ngắn, mặc quần jean và sơ mi đang ngồi trên ghế nệm.

- Bạch Vân về hồi nào vậy?
- Về ngày hôm qua... Cả gia đình đều về Sài Gòn ăn tết... Nhớ bồ quá tới thăm mới biết bồ đi chơi với bồ...

Liếc nhanh Đình Anh Bạch Vân cười nói với Ngọc Thụy.

- Đó hả... Chàng chắc phải đặc biệt lắm nên mới lọt vào mắt xanh của nàng...

Ngọc Thụy cười gật đầu giới thiệu gọn.

- Đình Anh còn đây là Bạch Vân...
- Ê bồ giới thiệu như vậy chưa đủ. Phải xác định rõ ràng chỗ đứng mới được...

Ngọc Thụy chưa kịp nói Đình Anh lên tiếng trước.

- Tôi là Anh cổ cò, người mê chiếc áo dài màu tím hoa ô môi của Ngọc Thụy. Như vậy đủ chưa Bạch Vân?
- Được lắm... Vân thích cái tính minh bạch của anh...

Thấy Ngọc Thụy có bạn nên Đình Anh nói chuyện năm ba câu rồi rút lui. Trên đường tới nhà ba má vợ của Hiện anh tạt vào chợ Gò Vấp mua một chai Napoléon, hai gói thuốc lá và một bịch phá lấu to tướng.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 3

Chiếc xích lô đạp từ từ ngừng lại trên đường Nguyễn Huệ. Ngọc Thụy và Bạch Vân xuống xe. Đưa hai tờ giấy năm trăm cho bác phu xe Ngọc Thụy cười.

- Bác giữ luôn đi... Cháu lì xì cho mấy cháu nhỏ ăn tết...

Bác phu xe xích lô mừng rỡ.

- Cám ơn cô nhiều lắm... Chúc hai cô ăn tết vui vẻ...

- Cám ơn bác...

Hai cô gái nhập vào dòng người lũ lượt đi chợ Tết.

- Mình muốn mua souvenir đem qua Mỹ... Chắc mình không có trở lại Việt Nam nữa...

Bạch Vân nói với giọng buồn buồn. Ngọc Thụy liếc nhanh người bạn thân từ hồi còn học tiểu học.

- Có chuyện gì vậy... Thịnh thoảng bồ về thăm quê chứ. Từ hồi bồ qua Mỹ mình không có bạn nào hết...

- Có nhiều chuyện quan trọng lắm. Để lát nữa mình nói cho bồ nghe...

- Vậy hả... Bồ muốn ăn gì mình mua cho...

Bạch Vân nuốt nước miếng.

- Mình muốn ăn soài tượng, cóc, ổi, mận đủ thứ. Ở bên Mỹ thèm mấy thứ đó vô cùng. Có nhớ có thèm cũng đành nuốt nước miếng thôi...

Ngọc Thụy cười thánh thót.

- Ủ... Một hồi mình đi mua... Mua mấy thứ đó về rồi mình nhậu với nhau...

Bạch Vân cười thành tiếng lớn như nhớ lại lần đầu tiên hai đứa mua chai bia uống thử. Uống xong Bạch Vân nói.

- Chẳng thấy ngon gì hết... Còn bồ?

Ngọc Thụy cười.

- Đắng ghê... Vậy mà tại sao mấy ông anh của mình tu hết chai này tới chai khác... Thuốc lá cũng vậy...

Bạch Vân mua ba bốn bịch souvenir. Ngọc Thụy phải mang phụ cho bạn.

Hai đứa đi lần tới chợ Bến Thành.

- Bồ với ông " Anh cố cò " quen nhau lâu chưa?

- Hôm nay đúng một năm...

- Có định chuyện lâu dài không?

Ngọc Thụy thở dài.

- Hai đứa tránh nói tới chuyện đó... Bồ ở bên Mỹ không biết chứ ở đây tình hình bết lắm. Anh cố cò nói cho mình biết là chính phủ Mỹ giảm viện trợ nên cái gì cũng thiếu...

Bạch Vân liếc nhanh bạn rồi thở dài.

- Mình biết chuyện đó... Cái tết này là cái tết cuối cùng của mình ở quê hương. Tết năm tới mình sợ không về được...

Lần thứ nhì Ngọc Thụy nghe bạn lặp lại điều đó. Nàng tự hỏi có chuyện gì quan trọng mà Bạch Vân lại nói như vậy.

- Bồ bị bệnh hả?

- Không...

- Tại sao bồ nói như trời với mình vậy...

- Để hồi nữa mình nhậu rồi Bạch Vân nói cho bồ nghe...

Ngọc Thụy cười khi nghe Bạch Vân nói " hồi nữa mình nhậu ". Bạch Vân xuýt xoa khi thấy trái cóc, soài tượng, mận và ổi.

- Trời ơi... Soài tượng chua này mà chấm với nước mắm đường ớt cay thời ngon nhất thế giới...

Ngọc Thụy cười vui mua luôn hai bịch to tương.

- Mình mua cho bồ ăn đã thèm... Bồ muốn đi tắc xi hay xích lô?

- Xích lô... Mình ngồi xe hơi mòn đít rồi. Nhớ xích lô muốn chết. Má mình nói phải chi ở Washington DC có xích lô đi chợ thời vui hơn...

Ngọc Thụy ngoắc chiếc xích lô đậu bên kia đường. Hai đứa chui vào chiếc xích lô.

- Bác cho tôi về khu cư xá Thanh Đa...

Im lặng ngắm cảnh phố phường Bạch Vân cảm thấy lòng bùi ngùi thương nhớ thành phố mà nàng đã sinh ra và lớn lên. Xe xích lô từ từ lăn bánh qua cầu Thị Nghè. Ngọc Thụy chợt nhớ Đình Anh. Không biết giờ này anh

đang làm gì. Anh đang nhậu với bạn thời em cũng vậy. Em và Bạch Vân sẽ nhậu xá xí con cộp với soài tượng.

Xe xích lô dừng ngoài đường để hai đứa đi bộ vào nhà. Má đi vắng nên hai đứa đem thức ăn vào phòng. Hai chai xá xí được khai ra. Nhìn những miếng soài tượng trắng tươi Bạch Vân nuốt nước miếng. Nhẹ chấm một miếng vào cái chén nước mắm trộn đường và ớt nàg vừa nhai vừa hít hà.

- Tuyệt... Mình có thể ăn cái này suốt ngày... Mình ăn cho đã thèm. Ở bên Mỹ làm gì có thứ này...

- Bộ Bạch Vân tính ở luôn bên Mỹ hả?

Bạch Vân lắc đầu cười buồn.

- Không ở cũng không được...

Ngập ngừng giây lát cô gái tiếp.

- Thụy là bạn thân nhất của mình nên mình không nỡ...

Ngọc Thụy nhìn bạn. Nàng thấy Bạch Vân ứa nước mắt.

- Có chuyện vì vậy Bạch Vân? Nói cho mình nghe đi...

Đắn đo giây lát Bạch Vân nói nhỏ.

- Ba của mình nói là chính phủ Mỹ đã quyết định bỏ Việt Nam Cộng Hòa lọt vào tay cộng sản...

Đang ngồi trên giường Ngọc Thụy giật mình nhưng im lặng không nói gì. Dường như nàng còn đang bàng hoàng vì câu nói của Bạch Vân.

- Ba của mình nói là chính phủ Mỹ đã có những thỏa thuận ngầm với Trung Cộng để cho miền bắc xâm chiếm Việt Nam Cộng Hòa của chúng mình. Họ sẽ ngưng viện trợ cho mình. Bỏ biết không có viện trợ của Mỹ là lính của mình sẽ phải thua vì không còn súng ống và đạn dược để đánh nhau với Bắc Việt...

Nói xong Bạch Vân thở dài sườn sượt. Ngọc Thụy đưa chai xá xí lên tu một hơi.

- Bởi vậy ba mình mới đưa gia đình về Sài Gòn ăn một cái tết cuối cùng rồi sau đó trở về Mỹ và ở luôn bên đó. Sài Gòn sẽ bị cộng sản chiếm đóng. Bỏ biết là những người như tụi mình không thể sống dưới chế độ cộng sản...

Ngọc Thụy gật đầu im lìm suy nghĩ. Tiếng của Bạch Vân vang đều đều bên tai nàng.

- Ba dặn là đừng có nói cho ai biết chuyện bí mật này. Nhưng bồ với mình là bạn. Mình thương bồ nên phải nói cho bồ biết để khỏi áy náy...

Ngọc Thụy thở dài sườn sượt.

- Mình cảm ơn bồ... Như vậy ăn tết xong là gia đình bồ trở qua bên Mỹ và không bao giờ về lại Việt Nam?

Bạch Vân gật đầu như xác nhận. Nhìn Ngọc Thụy giây lát Bạch Vân mới từ từ nói.

- Gia đình bên bồ có cậu Viên làm tướng trong quân đội vậy hôm nào bồ hỏi cậu Viên thử coi. Bồ muốn qua Mỹ sống thời phải đi cho sớm. Để trễ quá mình sợ không đủ thời giờ chuẩn bị...

Đưa tay quệt chút nước mắt đường dưới đáy chén Bạch Vân cười như mếu.

- Rồi đây mình sẽ nhớ bồ nhiều lắm... Nhớ hai đứa mình nhậu xá xị với soài tượng...

Ngọc Thụy cười nhưng nét mặt lại có nét băn khoăn và lo nghĩ. Bạch Vân đứng lên.

- Thôi mình về... Trước khi đi mình sẽ ghé thăm bồ lần cuối...

- Bồ ở chơi chút nữa...

Ngọc Thụy nói và Bạch Vân lắc đầu cười.

- Mình phải về để thăm bà con nội ngoại... Mình sẽ gặp bồ trước khi đi Mỹ...

Hai người bạn ôm nhau. Ngọc Thụy ứa nước mắt còn Bạch Vân sụt sùi. Đưa bạn ra đường đón xích lô xong Ngọc Thụy lặng lẽ trở vào nhà. Nàng bị chấn động vì cái tin của Bạch Vân. Nàng ước gì có Đình Anh bên cạnh để nói cho người yêu biết. Nàng muốn đi tìm Đình Anh. Muốn biết nhà Hiện nàng phải hỏi chị Mai. Từ nhà nàng tới Lò Heo không xa lắm. Chị Mai ngạc nhiên khi thấy Ngọc Thụy hất tấp bước vào nhà.

- Em tìm Đình Anh hả. Nó không có ở đây?

- Dạ em biết anh không có ở đây. Hồi chiều anh nói là tới nhà má vợ của anh Hiện, bạn của anh để ăn nhậu. Chị biết nhà má vợ anh Hiện không?

- Biết... Nhà má vợ Hiện ở Gò Vấp... Con Hồng nó biết nhà... Để chị bảo

con Hồng lái xe dẫn đường cho em...

Hồng chạy trước dẫn đường còn Ngọc Thụy theo sau. Qua khỏi chợ Gò Vấp nó quẹo vào một đường hẻm bên mặt rồi dừng trước ngôi nhà lợp ngói cũ kỹ. Đang ngồi uống rượu với bạn Đình Anh ngạc nhiên khi thấy Ngọc Thụy xuất hiện.

- Hai cô cháu đi đâu vậy?

- Em muốn gặp anh có chuyện cần nên chị Mai bảo cháu Hồng dẫn đường cho em tới đây...

- Dạ chào cậu với cô Thụy con về...

- Cô cảm ơn Hồng nha...

- Dạ không có chi...

Đợi cho Hồng lên xe xong Ngọc Thụy cười nhẹ.

- Thụy có làm phiền anh không?

- Đâu có gì... Em vào chơi nhân tiện anh giới thiệu mấy người bạn mới quen...

- Đây là Ngọc Thụy... Còn đây là Ánh và Hùng bạn của Hiện...

Đình Anh nhường ghế của mình cho người yêu. Hiện trở ra với một cái ghế khác.

- Thụy uống gì không... Tụi này có rượu, có bia...

- Cảm ơn anh Hiện... Thụy mới nhậu với con nhỏ bạn ở nhà...

Hiện, Ánh và Hùng trợn mắt. Ngay cả Đình Anh cũng nhìn người yêu dăm dăm. Cười khẽ Ngọc Thụy nói với Đình Anh.

- Sau khi anh về thời em và Bạch Vân đi chợ Bến Thành mua soài tượng về chấm nước mắm đường nhậu với xá xị...

Bốn người đàn ông phá ra cười. Chỉ có Ngọc Thụy không cười mà vẻ mặt lại dăm chiêu và tư lự. Nhìn bốn người lính nàng thấp giọng.

- Con Bạch Vân có nói với em một chuyện vô cùng quan trọng...

Nhìn quanh quất xem có ai đứng gần không Ngọc Thụy thì thầm vừa đủ cho Đình Anh và ba người kia nghe.

- Đây là một top secret...

Ngọc Thụy nhấn mạnh hai chữ cuối.

- Ba của Bạch Vân là một nhân viên cao cấp của tòa đại sứ Việt Nam Cộng

Hòa tại Washington DC. Ba của nó nói là chính phủ Mỹ đã có những thỏa thuận ngầm với Trung Cộng trong việc giải quyết chiến tranh Việt Nam. Mỹ sẽ bỏ Việt Nam Cộng Hòa cho cộng sản. Nói một cách khác là nếu cộng sản miền bắc có tấn công thời quân đội Mỹ sẽ không can thiệp ngoài ra họ còn cúp viện trợ. Không có viện trợ của Mỹ ta không có tiếp liệu để kéo dài cuộc chiến. Bạch Vân nói gia đình về Việt Nam ăn tết xong là qua Mỹ luôn không bao giờ trở lại nữa...

Bốn người lính lặng thinh trước lời tiết lộ của Ngọc Thụy. Cuối cùng Hiện chép miệng.

- Đúng là một top secret...

Hộp một hộp 33 Ánh phụ họa.

- Nghe cô Thụy nói tin này bây giờ tôi mới hiểu là tại sao tiếp liệu cứ thiếu hụt hoài. Đạn dược đã bị cắt giảm tối đa... Mỗi khẩu đại bác bây giờ chỉ được phép bắn mỗi ngày có năm ba trái thôi...

Hiện nhìn Đình Anh. Tùng sự tại bộ tổng tham mưu dĩ nhiên không ít thời nhiều Đình Anh cũng biết nhiều chuyện quan trọng hơn là lính đánh giặc.

- Tao có nghe tin đồn này nhưng qua những cuộc dò hỏi thời không có gì kiểm chứng. Bây giờ Ngọc Thụy nói ra thời tao mới có thể nói tin này đúng sáu bảy chục phần trăm. Tuy nhiên...

Ngừng lại hộp ngum rượu Đình Anh cười nhìn Ngọc Thụy.

- Chúng ta có thể kiểm chứng top secret này giả hay là thật nhờ một người...

- Ai?

Ánh hỏi trước nhất. Giơ tay chỉ vào Ngọc Thụy Đình Anh nói nhỏ.

- Ngọc Thụy là cháu gọi đại tướng Cao Văn Viên bằng cậu...

- Trời đất...

Trừ Đình Anh ba người lính đều nhìn Ngọc Thụy lom lom. Họ không ngờ cô gái trẻ tuổi và xinh đẹp này lại là cháu của vị đại tướng tổng tham mưu trưởng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

- Em có thể hỏi cậu Viên để xác nhận điều này... Cậu của em là người có nhiều thẩm quyền để biết cái tin Mỹ sẽ bỏ Việt Nam Cộng Hòa mình rơi vào tay cộng sản là sự thật hay chỉ là tin đồn...

Nhìn người yêu Ngọc Thụy cười đùa.

- Anh thường cho em cái gì em mới hỏi...

- Em sợ không dám hỏi?

Đình Anh vắn và Ngọc Thụy đáp liền.

- Sức mấy mà sợ... Em sẽ hỏi... Tuy nhiên điều mà em muốn biết là các anh sẽ làm gì nếu tin người Mỹ " bán " mình cho cộng sản là sự thực...

Bốn ông sĩ quan cấp tá đờ người ra vì bị cô gái hỏi một câu hóc búa. Họ chưa kịp trả lời Ngọc Thụy lại hỏi tiếp một câu.

- Không lẽ các anh tìm đường dọt qua Mỹ hay là đầu hàng cộng sản?

Bốn ông tá nóng mặt khi nghe câu hỏi của Ngọc Thụy. Nhất là Hiện, Ánh và Hùng. Hiện phang một câu chắc nịch.

- Tụi này nhất định không dọt mà cũng không đầu hàng...

Ngọc Thụy liếc nhanh người yêu đang nhìn mình dăm dăm.

- Được rồi... Mấy anh nhất định không chạy trốn mà cũng không đầu hàng.

Mấy anh sẽ chiến đấu tới cùng phải không?

Bốn ông tá đồng lượt gằn đầu thay cho câu trả lời.

- Mấy anh sẽ chiến đấu nhưng lấy cái gì để đánh nhau với Bắc Việt... Cái này hả?

Ngọc Thụy đưa năm tay nhỏ nhắn của mình lên. Cử chỉ của nàng khiến cho Đình Anh phì cười còn ba ông tá kia cũng phá ra cười sặc sụa. Họ không giận vì lời nói chí lý của Ngọc Thụy. Không có viện trợ của Mỹ họ đào đâu ra súng đạn để đánh nhau với Bắc Việt. Vả lại nếu đã a tòng với kẻ địch thời chính phủ Mỹ sẽ tìm đủ mọi cách áp lực ông Thiệu phải thi hành ý định của họ. Là quân nhân, nhất là một quân nhân cấp tá họ phải thi hành lệnh của thượng cấp tức là buông súng đầu hàng.

Hiện nhìn Đình Anh. Làm bạn với nhau từ nhỏ Hiện biết Đình Anh là một người chịu khó suy nghĩ. Vấn đề phức tạp này may ra Đình Anh có sáng kiến để giải quyết.

Hiếu ý bạn Đình Anh nhập cuộc.

- Ngọc Thụy nói đúng đó... Muốn đánh nhau người ta phải có cái thể và

lực. Cái thế của mình đang chênh vênh lắm vì Mỹ không còn xem Việt Nam Cộng Hòa như là một tiền đồn chống cộng nữa. Họ bỏ mình để bắt tay với Trung Cộng. Đó là bỏ con tép để bắt con tôm càng. Thế đã yếu mà lực của mình còn yếu hơn nữa. Tụi mày muốn đánh nhau với Việt Cộng nhưng lấy gì để đánh. Súng không có. Đạn không có. Cơm không có. Gạo không có. Từ nào tới giờ mình sống, mình đứng vững là nhờ vào viện trợ của Mỹ. Nay nó cúp là mình ngủm... Cụ Phan Bội Châu có nói một câu " Vọng ngoại tắc tử ". Câu nói này đúng trong trường hợp của nước mình hiện nay...

Hiện làm thình. Còn Ánh và Hùng cũng im lặng uống rượu. Bật lửa đốt điếu thuốc hít hơi dài Đình Anh thấy người yêu đang nhìn mình mỉm cười. Cái nhìn của nàng như muốn nói ra điều gì.

- Em muốn nói chuyện gì cứ việc nói. Anh em ở đây đều là người lớn nên em đừng ngại làm rách lòng họ...

- Mỹ sẽ bỏ mình thời tại sao mình không bỏ họ trước...

Hiện, Ánh và Hùng ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu được Ngọc Thụy muốn nói điều gì. Ngay cả Đình Anh cũng vậy. Dù biết Ngọc Thụy là một cô gái thông minh và chịu khó suy nghĩ nhưng anh vẫn chưa hiểu được người yêu của mình định ám chỉ điều gì.

- Chánh phủ Mỹ sẽ bỏ Việt Nam Cộng Hòa cho cộng sản và họ sẽ áp lực hoặc thuyết phục ông Thiệu làm theo ý của họ. Tại sao mình không đảo chánh lật đổ ông Thiệu rồi trục xuất hết người Mỹ ra khỏi nước. Lúc đó mình tự quyền quyết định lấy vận mệnh của nước mình...

Ngồi hơi xa một chút nên Đình Anh muốn bùm miệng người yêu cũng không kịp. Chống hai tay lên mặt bàn, chồm người tới trước Hiện nhìn vào mặt Ngọc Thụy lom theo lệnh của ông là buông súng đầu hàng tụi Bắc Việt. Lật ông Thiệu là Mỹ sẽ lúng túng vì mất người thi hành chuyện bỏ Việt Nam Cộng Hòa. Song song với việc lật đổ ông Thiệu ta sẽ ban bố lệnh trục xuất tất cả người Mỹ khỏi nước trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Không cho họ điều đình. Không cho họ có thời giờ liên lạc với các ông tướng vùng để lật ngược tình thế. Ta phải đánh thẳng vào tòa đại sứ, bắt nhân viên của họ tổng lên máy bay. Như thế họ không có cơ hội làm

chuyện gì khác hơn là go home...

Chỉ có Ngọc Thụy mới biết là Đình Anh bắt đầu lắng nghe mình nói chuyện bằng một câu hỏi.

- Nếu em đuổi Mỹ về rồi mình đào ra đâu súng đạn để đánh nhau với việt cộng...

Ngọc Thụy cười cười nói liền như đã có sẵn câu trả lời.

- Nếu anh cần vũ khí thời thay vì trục xuất mình giữ họ lại làm con tin để đòi tiền chuộc mười triệu, trăm triệu hay năm ba tỉ. Chính phủ Mỹ rất trọng tánh mạng của nhân viên các tòa đại sứ cho nên mình đòi bao nhiêu cũng được. Và lại mình đòi bằng súng đạn thời họ còn lạy mà đưa. Hết chiến tranh rồi họ giữ làm chi ba cái của nợ đó. Thêm vào đó mình lấy vàng từ ngân hàng quốc gia ra mua súng đạn thời họ tội vạ gì mà không đưa...

Đình Anh nói và giọng nói yếu hơn trước.

- Mình bắt nhân viên tòa đại sứ của nước khác là phạm vào luật quốc tế...

- Mình sắp chết tới nơi rồi hơi đâu mà để ý tới chuyện bá láp đó... Bắc Việt vi phạm hiệp định Paris đem quân xâm lăng miền nam của chúng ta rồi quốc tế công pháp có làm gì họ được hay không. Đây là chuyện sống chết của mười mấy triệu dân Việt Nam Cộng Hòa... Ngay cả bắt hết nhân viên mấy chục tòa đại sứ ở Sài Gòn em cũng làm...

Hùng lên tiếng.

- Chuyện bắt người Mỹ để đòi chuộc bằng súng đạn thời tôi đồng ý. Chuyện đảo chánh ông Thiệu thời tôi cũng đồng ý. Tuy nhiên làm thế nào để lật đổ ông ta?

Ngọc Thụy cười.

- Em chỉ nêu ra ý kiến vậy thôi. Còn chuyện đảo chánh lật ông Thiệu anh Hùng nên hỏi ông tiến sĩ của em đây...

Vừa nói Ngọc Thụy vừa kéo ghế lại ngồi sát vào Đình Anh. Ngã đầu lên vai người yêu nàng cười nói một câu.

- Ba anh em nhà Tây Sơn, chữ nghĩa không đầy lá mít, lúc nổi dậy lính không có được ngàn người; thế mà họ đuổi Nguyễn Ánh chạy dài dài, lật chúa Trịnh dễ hơn trở bàn tay và sau đó đánh tan hai mươi vạn quân Tàu chỉ trong vòng có năm ngày. Mấy anh người thời thiếu tá, trung tá, lính

trong tay cả đồng lại thêm chữ nghĩa đầy mình mà không làm được cuộc đảo chánh cứu nước cứu dân sao...

Câu nói của Ngọc Thụy khiến cho bốn ông tá nóng mặt mà người nóng mặt nhất chính là Đình Anh. Chưa kịp nói gì anh thấy Ngọc Thụy cười đứng dậy.

- Thôi em về... Tối mai anh nhớ chở em tới nhà chị Mai đón giao thừa nha... Ngọc Thụy xin chúc anh Hiện, anh Hùng và anh Ánh ăn một cái Tết vui vẻ...

Bốn ông tá của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa ngồi im nhìn theo tà áo tím cùng dáng đi thướt tha và uyển chuyển của Ngọc Thụy. Đình Anh chột thờ dài. Hiện cảm thấy tiếng thờ dài của người bạn thân đầy phiền muộn và lo âu. Viễn ảnh Sài Gòn bị lọt vào tay Bắc Việt khiến cho bốn người lính sợ hãi. Liên tưởng tới cảnh những anh bộ đội mang dép râu, đội nón tai bèo nghênh ngang đi vào thủ đô yêu dấu của Việt Nam Cộng Hòa khiến cho họ cảm thấy trái tim thắt lại và miệng đắng nghét.

Đưa ly rượu lên hộp một ngum Ánh cảm thấy rượu lạt nhách.

- Thôi tôi không uống nữa...

Ánh lên tiếng. Hùng gật đầu.

- Tôi cũng vậy... Ngồi nói chuyện thôi...

Đình Anh cười mếu đốt thuốc.

- Hai ông suy nghĩ chuyện gì? Đảo chánh hả?

Ánh và Hùng cười im lặng. Hiện hỏi gọn.

- Còn mày?

- Mấy ông nên kín miệng không là bọn mình đi tù cả đám. Để từ từ rồi tính...

Hiện cắn nhả.

- Từ từ là khi nào... Mày không nghe cổ nhân nói câu " cứu binh như cứu hỏa " sao...

Hít hơi thuốc nhả khói ra từ từ Đình Anh cười cười.

- Tối mai tao sẽ gặp lại Ngọc Thụy. Tao nghĩ cô nàng có ý kiến nên tao sẽ bàn sâu vào chi tiết với cô nàng...

Hộp ngum nước đá Đình Anh hỏi Hiện.

- Chùng nào mà về lại đơn vị?

- Mồng bốn...

Quay sang Hùng Đình Anh cười.

- Anh Hùng ở biệt khu thủ đô thì dễ nhất. Mai mốt tôi điện thoại rủ anh đi uống cà phê...

Ánh lên tiếng.

- Mốt tôi phải về Lái Thiêu rồi... Có gì anh Hùng gọi tôi...

Bốn người nói chuyện tới gần giờ nghiêm mới giải tán. Trên đường trở lại phòng trọ ở Thị Nghè Đình Anh vừa lái xe vừa suy nghĩ về ý kiến của Ngọc Thụy.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 4

Đêm ba mươi lấp lánh sao. Nồi bánh tét sôi sùng sục. Mùi lá chuối thoang thoảng. Ngồi trên chiếc chiếu Đình Anh tựa vào thân cây vú sữa còn Ngọc Thụy nằm gối đầu lên đùi người yêu. Chị Mai đã vào nhà nằm nghỉ để cho hai đứa ngồi canh.

- Đêm qua mấy giờ anh mới về nhà?
- Gần giờ nghiêm...
- Anh có say không?
- Không... Tụi này ngừng uống lúc em về...
- Sao vậy?

Ngọc Thụy ngược lên nhìn người yêu.

- Hết hứng...
- Ngọc Thụy xin lỗi đã làm anh mất hứng nhậu với bạn...

Đình Anh cúi đầu xuống nhìn vào đôi mắt long lanh sáng trong đêm ba mươi của người yêu.

- Anh phải cảm ơn em. Nhờ em mà tụi anh mới được biết top secret...
- Anh tin chuyện đó có thật không?

Đình Anh trả lời bằng một câu hỏi.

- Em tin không?

Ngọc Thụy gật đầu.

- Em tin... Bạch Vân không bao giờ nói dối. Em chơi với nó hồi còn học tiểu học... Tuy nhiên nếu anh muốn em hỏi cậu Viên thời em sẽ chịu theo ý của anh...
- Em thương anh nhiều như vậy à?

Đình Anh hỏi và Ngọc Thụy gật đầu không do dự.

- Em yêu anh... Em muốn được sống gần bên anh ngay trên quê hương mình...

Đình Anh vuốt ve khuôn mặt đoạn khom người hôn lên mái tóc mềm mại thơm mùi sả của người yêu.

- Anh yêu em...
- Anh không chịu đi qua Mỹ sống phải không?
- Không... Sống hay chết anh cũng ở đây...
- Biết điều đó nên em mới nghĩ ra ý kiến lật đổ ông Thiệu, bắt giam hết người Mỹ để đổi lấy súng đạn đánh nhau với Bắc Việt...
- Liệu mình chống cự được bao lâu?
- Em không biết. Anh là lính chắc anh biết nhiều hơn em. Em chỉ biết một điều là muốn tự mình quyết định cuộc đời mình hay vận mệnh của dân tộc mình thì chúng ta phải hành động chứ không thể ngồi đó chờ người khác được. Người Mỹ họ đâu có thương gì mình. Nếu thương họ đã không bỏ mình cho cộng sản. Và lại cho dù mình có chết cũng phải chết trong danh dự, cũng phải tự mình chọn lấy cách chết. Dân tộc mình từng có một quá khứ oai hùng thời hôm nay tại sao lại hèn nhát và khiếp nhược tới độ để cho ngoại bang muốn làm gì thì làm. Lật đổ Thiệu, bắt giam hết người Mỹ là mình nói cho họ biết mình không hèn, không để cho họ quyết định vận mệnh của dân của nước mình...

Nghe những lời của người yêu Đình Anh vừa xấu hổ lẫn sung sướng. Anh không ngờ Ngọc Thụy lại có những ý tưởng lạ lùng như vậy.

- Anh hỏi em liệu mình chống cự được bao lâu hả. Có thể một ngày, một tháng, một năm. Ngay cả một ngày cũng quý rồi. Được sống tự do hai mươi bốn tiếng đồng hồ còn quý giá hơn mười năm dưới chế độ phi nhân, bất nghĩa của cộng sản. Ba của em bị cộng sản giết chết do đó em không thể sống với kẻ đã giết chết cha của mình. Em cũng không thể bỏ quê hương để sống và chết già trên một xứ sở xa lạ...

Ngọc Thụy ngừng lại giây lát như để kiềm hãm xúc động rồi sau đó mới chậm chậm tiếp.

- Em chỉ có một chọn lựa là sống tự do ngay trên quê hương hay là chết...

Đình Anh nói nhỏ.

- Anh yêu em... Anh kính phục em... Mình sẽ lật đổ ông Thiệu, bắt giam hết người Mỹ để đổi lấy vũ khí chống lại cộng sản... Tuy nhiên hai đứa mình không thể làm được chuyện đó...
- Em biết... Mình cần có những người như anh Hiên, anh Hùng, anh Ánh.

Họ là những người có lòng với đất nước. Anh Hùng có chức vụ gì hả anh?

- Hùng là trung tá từng sự tại biệt khu thủ đô ...

- Còn anh Ánh?

- Ánh là thiếu tá, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 2 của sư đoàn 5 bộ binh...

- Anh ngó coi nồi bánh tét cạn nước chưa...

- Anh coi rồi em đừng lo...

Nằm trong lòng người yêu Ngọc Thụy nói nhỏ.

- Mỗi liên đoàn có ba tiểu đoàn, mỗi tiểu đoàn có chừng sáu trăm người; như vậy một liên đoàn có chừng một ngàn rưỡi tới hai ngàn người...

Đốt thuốc hít một hơi Đình Anh cười hỏi.

- Em làm gì vậy?

- Em tính xem mỗi liên đoàn Biệt Động Quân có bao nhiêu người. Mình sẽ dùng biệt động quân để đảo chánh... Anh chịu không?

Đình Anh cười lặng lẽ vì câu hỏi của người yêu. Hít hơi thuốc Đình Anh lên tiếng.

- Chịu... Vì sợ bị đảo chánh cho nên ông Thiệu mới tổng dũ và thủy quân lục chiến đi thật xa. Nếu mình dùng biệt động quân thời ông ta sẽ không ngờ vực vì từ nào tới giờ lính mũ nâu chưa có trực tiếp tham gia đảo chánh... Tuy nhiên làm cách nào để mình đem ba liên đoàn biệt động quân về Sài Gòn...

Ngừng lại để hít hơi thuốc rồi từ từ nhả khói ra xong Đình Anh tiếp.

- Muốn lật ông Thiệu và đuổi Mỹ mình phải dựa vào yếu tố bất ngờ. Mình phải làm những điều gì mà đối phương nghĩ mình sẽ không bao giờ làm. Mỹ sợ ông Thiệu bị lật đổ cho nên họ đã mua chuộc các ông tướng nếu không thời cũng cho người canh chừng. Mỗi quân khu đều có tòa lãnh sự tiếng là để liên lạc hay giúp đỡ nhưng thực ra là gián điệp dò xét mọi hoạt động của vị tư lệnh quân khu hoặc các vị tư lệnh sư đoàn. Họ không bao giờ nghĩ là các sĩ quan cấp tá lại có thể đảo chánh do đó họ sẽ không ngờ vực hay để ý tới mình. Muốn thành công mình phải hành động thật nhanh khiến họ trở tay không kịp. Lính biệt động quân phải chiếm dinh Độc Lập và tòa đại sứ Mỹ với thời gian kỷ lục bởi vì chậm trễ các đơn vị của sư đoàn 5, 18 , 25 hoặc sư đoàn 7 sẽ kéo về tiếp viện cho chính phủ. Bắt được

ông Thiệu xong mình buộc ông ra lệnh cho tất cả lực lượng của bốn quân khu phải án binh bất động... Đối với người Mỹ mình cũng cần phải mạnh tay. Không cho họ điều đình gì hết. Đánh chiếm tòa đại sứ, bắt con tin để đòi súng đạn rồi tuyên bố đoạn giao với Mỹ. Tất cả mọi liên lạc mình sẽ nhờ tòa đại sứ Pháp đảm trách...

Ngọc Thụy chồm người lên hôn vào môi người yêu.

- Cứng giỏi quá... Em bầu cứng làm quân sư cho phe đảo chánh... Chịu hôn?

Đình Anh mỉm cười vì cái giọng nhõng nhẽo của người yêu.

- Còn em làm gì?

Ngọc Thụy cười khúc khích.

- Em làm cô bồ của quân sư nhắc tuồng cho cứng... Chịu hôn?

Đình Anh cười lắc lắc đầu. Cho tới giờ phút này anh vẫn còn thắc mắc tự hỏi lý do gì mình bị người yêu lôi cuốn vào một vấn đề phiêu lưu và vô cùng mạo hiểm. Lật đổ chánh quyền hiện hữu, đuổi Mỹ về rồi sau đó dựng lên một chánh phủ khác hoàn toàn độc lập để tự mình quyết định vận mệnh của chính mình. Những vấn đề đó nói thời dễ nhưng nhúng tay vào mới thấy vô cùng nhiều khô và phức tạp. Anh cũng biết thế lực của các siêu cường đã bao trùm lên các quốc gia nhược tiểu. Liệu sức mạnh của mười mấy triệu dân Việt Nam Cộng Hòa có thể xoay chuyển lịch sử hay bẻ gãy thế cờ mà hai siêu cường Mỹ- Tàu đã dàn dựng để đẩy dân tộc Việt vào vòng nô lệ của cộng sản.

- Sau khi hạ bệ ông Thiệu mình cần phải lập ra một hội đồng có tên là Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng để tạm thời chỉ huy quân lực. Mình cần một người để chỉ huy lúc ban đầu. Tuy mình lật được ông Thiệu nhưng thế đứng của mình chênh vênh lắm nếu không có người ủng hộ và đỡ đầu...

- Em đề nghị ai?

Trầm ngâm giây lát Ngọc Thụy nói chậm.

- Phe dân sự thời em không thấy có ai đủ tài đức để thích hợp với tình thế khó khăn và nguy ngập này. Mình phải chọn một người ở trong quân đội...

- Em nói có lý... Vậy em chọn ai? Cậu Viên của em hả?

Đình Anh cúi xuống nhìn người yêu đang nằm trong lòng của mình. Nhờ

ánh lửa bập bùng cháy của nồi bánh tét anh thấy được đôi mắt long lanh đang mỉm cười nhìn mình.

- Không... Em không chọn cậu Viên...

- Vậy em phải chọn một trong bốn ông tướng tư lệnh vùng...

Ngọc Thụy lắc đầu nhiều lần.

- Bốn ông tướng vùng thời ba ông tướng vùng 2, 3 và 4 đều trung thành với ông Thiệu và đang bị điều tra về tội tham nhũng. Chỉ có trung tướng Ngô Quang Trưởng giỏi về quân sự và trong sạch nhưng ông ta lại ở tuốt ngoài Đà Nẵng. Em muốn tìm một vị tướng trong sạch, nhiệt huyết, đức độ và ái quốc chứ không phải yêu tiền...

- Tại sao em không chọn cậu của em? Dù sao ông cũng là tổng tham mưu trưởng...

- Có thể anh là lính nên anh có cái nhìn khác với em. Cậu Viên của em tuy tiếng là tổng tham mưu trưởng nhưng cậu không có thực quyền, không nắm trong tay một sư đoàn hay quân đoàn nào. Ông Thiệu mà bị lật là cậu cũng nhào theo luôn. Trung tướng Trưởng thời em không biết nhiều vì khi ông ta cầm quân khu 4 thời em còn nhỏ quá nên không có cơ hội tiếp xúc và tìm hiểu. Em nghe nói ông ta đánh giặc giỏi vì thế đặt ông ta vào chức tư lệnh quân khu để đánh nhau với Việt Cộng thời đúng sở trường của ông ta. Tướng Toàn, tướng Thuần với tướng Nghi thời quá nhiều tai tiếng...

Nói tới đó Ngọc Thụy rút người lại và úp mặt vào lòng người yêu như để dấu nụ cười.

- Em muốn tìm một vị tướng để làm tư lệnh quân khu 4. Một ông tướng có tài có đức. Đó là thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam, tư lệnh sư đoàn 7 bộ binh...

Hơi cựa mình Ngọc Thụy ngược lên nhìn vào mặt của người yêu. Qua ánh lửa bập bùng nàng thấy một khuôn mặt xương xương, quai hàm hơi bạnh ra và cặp môi mỏng.

- Anh có muốn nghe em nói về cái thế của miền tây không?

- Cái thế của miền tây... Em học ở đâu mà biết được những điều mà ngay cả anh cũng chưa nghĩ tới...

Ngọc Thụy cười khúc khích trong lòng người yêu.

- Em học lóm từ cậu Sơn, đại tá Phạm Văn Sơn, trưởng ban quân sử của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Em vào bộ tổng tham mưu tiếng là thăm cậu Viên nhưng em lại thích trò chuyện với cậu Sơn hơn. Cậu cháu bàn luận hàng giờ về thế chiến quốc, thế xuân thu, tam quốc, về lịch sử nước nhà, về các danh tướng của nước ta. Cậu và em bàn về cái thế và cái lực của miền tây. Đó là cái thế của Đông Ngô Tôn Quyền cậy vào sông lớn để kinh chống lại Tào Tháo và Gia Cát Lượng. Đây là một thí dụ điển hình về cái thế của miền tây. Sau khi lật ông Thiệu xong mình sẽ chọn cậu Viên làm chủ tịch Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng để đoàn kết quân lính thành một khối chống cộng. Mình có chính nghĩa nhưng mình lại thiếu tiền bạc và nhất là vũ khí. Do ở tình trạng thiếu hụt đó mình sẽ phải bỏ miền trung và cao nguyên để chỉ giữ vùng 3 chiến thuật. Tuy nhiên mất cao nguyên thời vùng 3 cũng không đứng vững được do ở cái thế môi hở thời răng lạnh. Vùng 3 và Sài Gòn sẽ thất thủ và mình phải rút về miền tây lấy sông Tiền làm cái hàng rào thiên nhiên để chống cự...

- À... Anh hiểu ý của em rồi... Không ngờ em có cái nhìn xa như vậy...

- Đó là lý do tại sao em chọn tướng Nam làm tư lệnh quân khu 4. Được lòng quân dân miền tây nên khi mình rút về cố thủ vùng lục tỉnh thời tướng Nam sẽ là vị tư lệnh nổi bật nhất. Miền tây đất rộng người đông, vốn là vựa lúa của Việt Nam Cộng Hòa chúng ta hơn hai mươi năm nay. Nương tựa vào miền tây là dân với lính không lo đói. Huống hồ gì miền tây rất thuận lợi cho việc phòng thủ. Hai mặt đông và nam giáp với biển, bắc có Tiền Giang che chở cho nên ta chỉ cần thủ kín mặt tây mà thôi...

- Chuyện mà anh lo ngại nhất chính là vũ khí... Không có súng đạn ta không thể nào chống lại việt cộng được...

- Bởi vậy khi trao đổi với Mỹ ta phải đòi thật nhiều, nhiều chừng nào tốt chừng đó. Ta chỉ muốn súng đạn cho nên em nghĩ không có gì trở ngại...

Ngồi dậy nhìn nồi bánh tét sôi sùng sục Ngọc Thụy nói.

- Máy giờ rồi anh?

- 11 giờ...

- Sắp tới giao thừa rồi. Anh đổ nước thêm vào nồi đi. Mình thức tới gần giao thừa xong kêu chị Mai dậy...

Đêm ba mươi tết cặp tình nhân vừa đón giao thừa vừa canh nồi bánh tét đồng thời bàn chuyện đào chánh.

Đoàn xe GMC năm chiếc từ từ dừng lại trước cửa bộ chỉ huy liên đoàn 6 Biệt Động Quân. Hiện với Trân, liên đoàn phó; Minh, sĩ quan ban 3 và anh em binh sĩ của bộ chỉ huy tươi cười chào đón các cô cậu sinh viên tới thăm viếng và ủy lạo các chiến sĩ biệt động quân. Đây là chương trình ủy lạo chiến sĩ của bộ tổng tham mưu phát động do lệnh truyền từ văn phòng của đại tướng tổng tham mưu trưởng. Người đứng ra tổ chức và điều động chính là thiếu tá Nguyễn Đình Anh.

Những người lính mũ nâu được phép của bộ chỉ huy nghỉ một ngày để đón tiếp các em gái hậu phương. Họ chia nhau từng nhóm nhỏ, năm ba người hoặc đông hơn ăn uống trò chuyện và chụp hình chung với các em gái hậu phương. Không khí cởi mở và thân mật giữa lính với dân nhờ đó thêm thân thiết và đậm đà. Hiện, Trân và Minh, ngồi đối diện với Đình Anh và Ngọc Thụy. Họ chăm chú lắng nghe đôi tình nhân nói. Thịnh thoảng có thắc mắc họ mới hỏi một câu. Khi thấy có lính tới gần họ lại cười nói vui vẻ rồi lúc không có ai họ thì thầm bàn tán chuyện gì.

- Chương trình của hai người ra sao?

Trân hỏi. Đình Anh trả lời nhanh.

- Tuần tới tụi này tới thăm liên đoàn 4 rồi sau đó là liên đoàn 7. Bọn này cũng sẽ cố gắng tới thăm các liên đoàn 31, 32 và 33... Chỉ gắng thôi chứ không chắc chắn. Có anh chị em sinh viên tháp tùng nên vấn đề an ninh phải được bảo đảm tối đa...

Quay nhìn Hiện Đình Anh tiếp.

- Sau khi tao đi thăm hết ba liên đoàn 4, 6 và 7 mình sẽ gặp nhau...

Hiện cười nhẹ nói với Đình Anh.

- Tao sẽ cố gắng... Tình hình lúc này nặng lắm. Nếu tao đi không được thời Trân hoặc Minh sẽ đại diện... Anh Quốc đang làm liên đoàn trưởng liên đoàn 4. Mình được ảnh nhập cuộc là đỡ lắm...

Đình Anh cười nói với bạn.

- Để tuần tới tao và Ngọc Thụy lên thăm ảnh....

Hiện đá vào chân bạn. Đình Anh mỉm cười khi thấy Ngọc Thụy đang ngồi

im chống tay lên cảm nhìn ra ngoài khu đất trống. Gió mùa xuân lay lật thổi phất phơ lá cờ vàng ba sọc đỏ. Nét mặt của cô gái đầy đặn chiêu và tư lự.

- Ngọc Thụy... Em đang nghĩ gì vậy?

Đình Anh gọi nhỏ. Ngọc Thụy mỉm cười nhìn người yêu.

- Em suy nghĩ để tìm cách đem biệt động quân về Sài Gòn lật đổ ông Thiệu...

Trần liếc nhanh Minh. Được nghe Hiện nói về Ngọc Thụy với ý kiến đảo chánh ông Thiệu, bắt nhân viên tòa đại sứ Mỹ làm con tin để đòi tiền chuộc bằng súng đạn cả hai nửa tin nửa ngờ vì không nghĩ một thiếu nữ trẻ đẹp lại có những ý tưởng lạ lùng ít có người nghĩ ra được. Bây giờ nghe chính miệng cô ta nói đang suy nghĩ tìm cách đem biệt động quân về Sài Gòn đảo chánh ông Thiệu họ mới tin chuyện đó có thật.

Mỉm cười Ngọc Thụy nói với Đình Anh mà cũng nói luôn cho ba người kia nghe.

- Em đang nghĩ cách để đem biệt động quân về Sài Gòn mà không bị một cản trở nào của chính phủ hoặc phe nhóm ủng hộ ông Thiệu. Tuy nhiên...

Ngọc Thụy cười thành tiếng có lẽ thích thú với ý kiến mới mẻ vừa nảy ra trong óc của mình.

- Em mà đem được sáu liên đoàn biệt động quân về Sài Gòn lật đổ ông Thiệu là ba anh bao em đi ăn mì Cây Nhãn nha...

Trần vọt miệng nói trước nhất rồi Minh phụ họa.

- Em mà làm được là anh sẽ bao em ăn mì Cây Nhãn, hủ tiếu Nam Vang, phở Hiến Khánh, canh chua cá bông lau, món gì cũng được, ăn bao nhiêu cũng được...

- Anh nói làm em chảy nước miếng. Khi nào chuẩn bị xong em sẽ nói cho các anh nghe. Em đói bụng rồi các anh đãi em ăn gì đây?

Hiện cười ha hả.

- Mì gói...

Ngọc Thụy la nhỏ nhỏ.

- Trời ơi... Anh Hiện đãi em gái hậu phương như vậy hả...

Trần xen vào.

- Như vậy mới gọi là chia xẻ gian lao với lính chứ. Ngọc Thụy chê mì gói vậy về nhà tôi ăn gạo xấy với thịt ba lát...

- Cái đó còn khó nuốt hơn mì gói...

Đình Anh xen vào.

- Thôi em ráng ăn mì gói để chia xẻ gian lao với các anh chiến sĩ đi rồi chiều nay anh mời em ăn bò bẻ bảy món...

Hiện la lên khi nghe Đình Anh nói.

- Ê... Mày chơi như vậy không được nghe. Tụi tao ăn mì gói với gạo xấy và thịt ba lát còn mày và Ngọc Thụy đi ăn bò bẻ bảy món...

- Ai bảo mày ham làm lính nhất là lính biệt động...

Ngọc Thụy chắt lưỡi hít hà.

- Em thích món bò cuốn lá lốt và bò nướng vỉ ở Ánh Hồng...

Trần kêu lên bằng giọng thảm nảo.

- Thôi đừng nhắc nữa...

Ngọc Thụy cười thánh thót khi nghe Trần than thở. Dường như muốn chọc cho ba ông tá Biệt Động Quân thèm nằng láy mắt với Đình Anh.

- Bò cuốn lá lốt và bò nướng vỉ mà nhậu với Hennessy là hết sảy...

Hiện cười ha hả.

- Biết tụi này thèm ăn nhậu nên Ngọc Thụy chọc phải không...

Nắm tay người yêu đi trước Ngọc Thụy cười vui.

- Nói vậy chứ em ăn mì gói cũng được... mà mì gói có hành ngò rau thơm không anh Hiện?

- Trời đất... Sao mà đòi hỏi nhiều quá vậy... Mì gói của lính là mì gói đôi biết chưa...

Đình Anh im lặng nhìn xa xa. Những tà áo dài của các cô sinh viên với màu áo rằn của lính cạnh các lô cốt tạo nên hình ảnh ngộ nghĩnh và dễ thương tượng trưng cho sự gắn bó giữa dân và lính. Biết bao nhiêu nữ sinh trở thành người vợ của lính. Biết bao cô sinh viên đã là người yêu của lính. Sự gắn bó tình cảm này là một động lực lớn lao thúc đẩy người lính chiến vững tay súng chống lại cộng sản để bảo vệ tự do và ấm no của mười mấy triệu dân Việt Nam Cộng Hòa trong số đó có gia đình thương yêu của họ.

Sau khi chia tay với các sinh viên ở đại học văn khoa xong Đình Anh nói

trong lúc lái xe.

- Mình đi ăn bò bẫy món...

Ngã đầu vào vai người yêu Ngọc Thụy nói nhỏ.

- Thôi... Em muốn về nhà anh...

- Về nhà anh?

Đình Anh lập lại và Ngọc Thụy đáp gọn.

- Ủ về nhà anh. Mình mua bánh mì thịt về nhà anh gặm...

- Em không sợ...?

Hiếu người yêu muốn ám chỉ điều gì Ngọc Thụy vặn.

- Sợ gì...?

Biết người yêu hỏi khó mình Đình Anh ngần ngừ giây lát mới trả lời.

- Sợ anh ấy em...

Dụi đầu vào vai người yêu Ngọc Thụy cười khúc khích.

- Em không sợ... Em biết anh không dám ấy em. Anh mà ấy em thời anh sẽ cưới em mà anh chưa muốn cưới em trong lúc này...

- Sao em biết?

- Nếu không tin lời em nói thời anh cứ việc ấy thử đi...

Ngọc Thụy xiết chặt eo ếch của người yêu sau khi dứt lời. Đình Anh đùa.

- Em khôn tổ bà. Nhiều khi anh thấy mình ngu khi nói chuyện với em...

- Xí... Anh mà ngu... Anh khôn dần trời... Người khôn mà giả dạng để kẻ khác tưởng mình ngu thời người đó mới đích thực là người khôn ngoan nhất. Em khôn mà anh dụ được em thời anh mới khôn còn em ngu...

Đình Anh cười ha hả.

- Anh chỉ muốn được chút xíu cái ngu của em...

Qua khỏi cầu Thị Nghè một chút Đình Anh tạt vào một xạp bán bánh mì mua ba ổ bánh mì thịt, hai chai xá xị và một cục nước đá.

- Em thích gác trọ của anh...

Ngọc Thụy nói trong lúc bước lên cầu thang. Đứng nơi lan can nàng nhìn bao quát khung cảnh. Gió man mát. Đình Anh nói nhanh.

- Chủ căn nhà này là cháu của ông thượng sĩ làm việc chung với anh. Anh ta xây thêm căn gác cho anh mượn. Ở đây yên tĩnh... Mời em vào...

Ngọc Thụy thong thả bước vào chỗ ở của một người lính độc thân. Trái với dự đoán của nàng phòng của Đình Anh sạch và ngăn nắp. Chiếc giường nệm một người nằm đặt trong góc. Cạnh giường cái bàn viết nhỏ. Vật được nàng chú ý nhất là tủ sách lớn và cao tận nóc nhà. Sách học và sách đọc đủ loại. Việt có. Anh có. Pháp có. Căn gác trọ dường như thiếu một bóng hồng. Nơi đầu giường có một khung hình trắng đen của một cô gái. Cầm khung hình lên ngắm nghía Ngọc Thụy cười đùa.

- Cô nào đây. Bồ của anh hả?

- Ủ...

- Anh có mời cô ta về đây chưa?

- Có...

Bỏ mấy cục nước đá và rót xá xị vào ly xong đưa cho Ngọc Thụy Đình Anh tiếp.

- Cô gái mặc áo dài màu tím hoa ô môi...

Đón lấy ổ bánh mì thịt của Đình Anh đưa cho Ngọc Thụy cắn miếng nhỏ nhai chậm chậm rồi cười hỏi.

- Chắc anh ăn bánh mì thịt thường lắm hả?

Đình Anh nhẹ gật đầu.

- Một tuần lễ ba bốn lần... Thường thường anh ăn ở câu lạc bộ tại chỗ làm nhiều hơn... Bánh mì thịt này đâu bằng bò bảy món phải không?

Ngọc Thụy cười nhìn người yêu.

- Không ngon hơn nhưng mà rẻ hơn... Anh đâu có tiền bao em ăn hàng hoài... Vả lại...

Đình Anh nhìn người yêu với vẻ biết ơn xong cười nói đùa.

- Anh để dành tiền làm đám cưới...

- Chừng nào anh cưới em...

- Khi em ra trường...

- Cám ơn anh...

Ngọc Thụy hôn vào má người yêu. Nhìn qua khung cửa sổ nhỏ nàng thấy một vệt nắng chiều đọng trên nóc nhà ngói xám mốc.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 5

Bắt tay Đình Anh thật chặt Quốc hỏi.

- Ai đây...?

Mỉm cười Đình Anh nhìn Ngọc Thụy.

- Xin giới thiệu với anh Quốc đây là Ngọc Thụy, " bạn thân " của em...

Nghe Đình Anh nhấn mạnh hai chữ " bạn thân " Quốc cười nói với cô gái đang đứng trước mặt mình.

- Phải đặc biệt lắm em mới là bạn thân của Đình Anh...

Vỗ vai Đình Anh Quốc cười tiếp.

- Đi... Ba anh em mình vào văn phòng của anh nói chuyện. Lâu quá không gặp Đình Anh. Chị Mai của em vẫn mạnh?

- Dạ... Chỉ vẫn mạnh. Biết em đi thăm anh chỉ có lời hỏi thăm anh...

Khuôn mặt khắc khổ và dạn dày gió sương của vị liên đoàn trưởng liên đoàn 4 biệt động quân thoáng nét buồn rầu u uẩn cùng với tiếng thở dài hắt hiu.

- Cũng đã lâu... Hơn mười năm rồi anh không gặp chị Mai của em. Chắc Mai không khác với ngày xưa hả Đình Anh?

- Hình dáng có đổi khác nhưng tâm hồn của chị không thay đổi nhiều lắm. Chỉ vẫn yêu anh như ngày xưa...

Quốc thở dài hắt hiu.

- Vâng lời cha mẹ đoạn tuyệt với Mai là một quyết định mà anh vẫn còn ân hận cho tới bây giờ và có lẽ suốt cuộc đời của mình...

- Chị Mai không trách anh đâu mà chỉ còn thương anh nhiều hơn...

- Điều đó mới làm cho anh khổ tâm...

Giọng của Quốc nghẹn ngào. Xuyên qua những lời nói chuyện giữa Quốc và Đình Anh, Ngọc Thụy biết người lính chiến này rất tình cảm. Điều đó khiến cho anh ta khổ vì tình.

- Anh vẫn chưa lập gia đình?

Đình Anh hỏi và Quốc trả lời bằng cái thở dài hắt hiu muộn phiền.

- Chưa... Anh quen nhiều người lắm mà vẫn không yêu được ai...

Ngừng lại giây lát Quốc cười nói lớn.

- Hai em tới thăm anh mà anh lại nói chuyện riêng của mình. Ngọc Thụy đừng phiền nha...

Ngọc Thụy cười nhìn Quốc.

- Em thích nghe chuyện tình buồn như chuyện tình của anh với chị Mai...

Ba người vừa đi vừa nói chuyện. Quốc mời hai đứa vào một căn phòng nhỏ bày biện đơn sơ với cái bàn làm việc bày la liệt giấy tờ.

- Hai em ngồi chơi...

Đình Anh và Ngọc Thụy ngồi xuống hai cái ghế cũ.

- Đình Anh biết Hiện lên trung tá và nắm liên đoàn 6 không?

- Em có gặp Hiện hôm tết. Hiện nói cho em biết là anh làm liên đoàn trưởng liên đoàn 4. Bởi vậy em mới lên thăm anh và có chút chuyện cần bàn với anh...

- Đình Anh muốn bàn với anh chuyện gì. Với tình thân của chúng mình nếu giúp em được anh sẵn lòng...

Liếc nhanh Ngọc Thụy Đình Anh hơi thấp giọng.

- Chuyện mà em muốn nói với anh rất quan trọng. Mình có chỗ nào vắng và yên tĩnh không anh?

- Vâng hả... Mình về phòng riêng của anh...

Nói xong Quốc đứng dậy. Đình Anh và Ngọc Thụy theo sau. Ra tới cửa Quốc đưa tay chỉ.

- Hai em thấy căn nhà màu trắng đó không. Nhà của anh đó. Hai em cứ việc mở cửa vào còn anh xuống cầu lạc bộ mua vài chai bia và thức ăn đãi hai em...

Bước song song trên nền đất trắng mịn Ngọc Thụy nói nhỏ.

- Tội nghiệp anh Quốc...

Đình Anh thở hắt hơi dài.

- Ảnh là một người tình chung thủy. Ba má ảnh giàu sang và gia thế lắm. Biết được ảnh thương yêu chị Mai ba má ảnh không bằng lòng cho hai người lấy nhau vì chê chị nghèo và không danh giá. Ba má ảnh bắt ảnh phải đoạn tuyệt với chị Mai. Vì tự ái chị Mai cũng cắt đứt liên lạc với ảnh rồi

sau đó chỉ lấy chồng. Đang học đại học anh Quốc tình nguyện vào võ bị Đà Lạt...

Ngọc Thụy lắc đầu.

- Tại sao anh chỉ lại làm như vậy. Làm như thế là tự làm khổ mình. Muốn sống một đời đáng sống phải mạnh dạn vượt ra khỏi cái tầm thường...

Đình Anh nhìn Ngọc Thụy.

- Không phải ai cũng như em đâu. Anh Quốc và chị Mai là những người hiền nên dễ chấp nhận hoàn cảnh và số mệnh...

Tới nơi hai đứa mới thấy một ngôi nhà vách ván, lợp tôn nằm lơ lửng trên khoảng đất trống. Xô cửa bước vào họ thấy một chiếc giường nệm cho một người nằm. Trên giường gối ngang mấy cuốn tiểu thuyết và tạp chí. Nơi đầu giường là bức ảnh trắng đen của một cô gái mà Đình Anh biết là bức ảnh bán thân của chị Mai. Hai bộ quần phục treo trên vách. Cái bàn cây ọp ẹp đặt chính giữa phòng. Căn phòng đúng là căn phòng của một người lính sống độc thân không có bóng đàn bà.

Quốc bước vào theo sau là một người lính khiên trên vai một kết bia 33.

- Chừng nào hết nước đá trung tá gọi em sẽ đem lên ngay...

- Cảm ơn em...

Người lính rút lui. Quốc mời hai đứa ngồi vào bàn.

- Anh có nước ngọt và bánh mì thịt cho Thụy gặm đỡ đói...

Đình Anh đùa.

- Anh đừng lo... Thụy coi vậy chứ nhậu một cây...

Quốc nhìn cô gái ngồi đối diện với mình với vẻ ngạc nhiên. Ngọc Thụy phải vừa cười vừa giải thích chuyện mình và Bạch Vân nhậu xá xị với soài tượng chấm nước mắm đường khiến cho Quốc cười ha hả. Như vậy cái tính trẻ trung, vui vẻ của Ngọc Thụy và Đình Anh nên Quốc cười nói nhiều hơn.

- Đình Anh muốn anh giúp chuyện gì. Em cứ nói ra đi... Anh em mình mà...

Đình Anh ra hiệu cho người yêu. Ngọc Thụy từ từ phun ra cái " top secret " cho Quốc nghe đồng thời cũng nói về ý định đảo chánh ông Thiệu và bắt nhân viên tòa đại sứ Mỹ làm con tin để đổi lấy súng đạn. Nàng cũng nói

thêm là đã được sự đồng ý của Hiện. Quốc ngồi im nghe từ đầu tới cuối câu chuyện song không nói câu nào. Thật lâu anh mới thở dài.

- Làm sao Thụy lại biết tin này?

Quốc hỏi và Đình Anh mau mắn trả lời.

- Thụy là cháu gọi đại tướng tổng tham mưu trưởng bằng cậu...

- À...

- Làm sao chúng ta đảo chánh để lật đổ ông Thiệu được nếu không có sự ủng hộ của các ông tướng tư lệnh vùng hay các quân binh chủng...

Ngọc Thụy nhẹ lắc đầu.

- Chúng ta không thể dùng các vị tư lệnh này để lật ông Thiệu vì hai lý do dễ hiểu là họ trung thành với ông Thiệu đồng thời họ cũng bị người Mỹ kèm cứng rồi. Họ mà nhúc nhích là CIA biết liền. Chỉ có các sĩ quan trung cấp, không giữ chức vụ cao thời Mỹ mới không để ý tới. Muốn qua mặt được Mỹ thời ta phải nghĩ, phải làm những gì mà họ không nghĩ hoặc không ngờ tới. Em muốn nói là ta phải triệt để lợi dụng yếu tố bất ngờ thời mới lật ông Thiệu được...

Nhậ một ngụm xá xị Ngọc Thụy cười hỏi Quốc.

- Mà anh có dám làm không? Nếu anh không dám hoặc không muốn tham gia đảo chánh thời tụi em không cần nói nữa...

Liếc nhanh Đình Anh Quốc cười nói với Ngọc Thụy.

- Em tính dùng kế khích tướng phải không?

Bị Quốc nói trúng tim đen cô gái cười thánh thót.

- Chút chút... Biết anh nặng lòng với đất nước cho nên tụi em mới nói cho anh biết. Chỉ có cách lật ông Thiệu và bắt người Mỹ ta mới phá được thế cờ bán đứng Việt Nam Cộng Hòa của họ cho cộng sản. Khi hạ bệ ông Thiệu xong rồi mình sẽ lên đài phát thanh và đài truyền hình thông báo cái tin Mỹ bỏ Việt Nam Cộng Hòa vào tay cộng sản cho dân chúng biết đồng thời nêu danh tánh các vị tướng lãnh tham gia đảo chánh...

Đình Anh ngắt lời người yêu.

- Em chưa có nói với anh chuyện này...

Ngọc Thụy cười tươi nhìn hai ông tá.

- Cái này là mình xạo ra để đặt họ trước sự đã rồi làm cho họ bắt buộc phải ủng hộ phe đảo chánh. Họ sợ nếu không ủng hộ mình thì nếu ông Thiệu cầm quyền trở lại họ có thể mất chức và tù tội...

Quốc cười lắc đầu.

- Anh chịu thua em... Làm sao em có thể nghĩ ra những ý tưởng lạ lùng đó...

Nhậu một hộp nữa Ngọc Thụy cười hỏi.

- Như vậy là anh bằng lòng về phe với tụi này phải không?

- Ủ...

Thật sự Quốc ưng thuận chỉ vì bị hấp dẫn và lôi cuốn bởi những ý tưởng lạ lùng và mới mẻ của Ngọc Thụy. Anh muốn biết bằng cách nào cô gái trẻ tuổi đang ngồi trước mặt mình có thể làm cái việc mà nhiều người muốn làm nhưng lại sợ sệt không dám làm.

- Chỉ cần quân của ba liên đoàn 4, 6 và 7 hoặc thêm ba vây tòa đại sứ Mỹ rồi bắt giữ nhân viên của họ để trao đổi vũ khí...

Ngay cả Đình Anh dù là người tham gia từ đầu cũng cảm thấy bị kích thích và hồi hộp khi nghe người yêu nói.

- Em có cách gì mà chỉ cần ba liên đoàn biệt động quân lại bắt được ông Thiệu?

Nhìn Quốc và Đình Anh Ngọc Thụy cười chum chĩm.

- Dùng đảo chánh giả và đảo chánh thật...

Quốc nhìn Ngọc Thụy với vẻ băn khoăn như chưa hiểu. Bất cười thánh thót cô gái tiếp.

- Mình phải có hai nhóm. Nhóm thứ nhất là nhóm đảo chánh giả còn nhóm thứ nhì là nhóm đảo chánh thật. Dùng đảo chánh thật dẹp đảo chánh giả xong đảo chánh thật sẽ đảo chánh ông Thiệu. Để em giải thích cho hai anh hiểu thêm. Đầu tiên mình dùng bộ binh như sư đoàn 5 hoặc sư đoàn 25 kéo về bao vây dinh Độc Lập. Bị bao vây ông Thiệu phải điều động ba liên đoàn 4, 6 và 7 biệt động quân tới giải cứu vì hai lý do. Thứ nhất là họ ở gần và thứ nhì là lính biệt động ít can dự vào những cuộc đảo chánh hơn nhảy dù và thủy quân lục chiến hoặc các sư đoàn bộ binh. Sau khi dẹp đảo chánh xong thì ông Thiệu sẽ tin tưởng mình hơn và thế nào ông ta cũng giữ các

liên đoàn biệt động quân để bảo vệ thủ đô. Lúc đó nếu mình có đảo chánh thật ông ta cũng không nghi ngờ...

Cười ha hả Quốc rót đầy ly bia cho Đình Anh và cho mình xong nâng ly bia lên.

- Nhậu đi hai em... Mình nhậu để ăn mừng trước...

Quốc, Đình Anh nâng ly bia còn Ngọc Thụy nâng ly xá xí lên uống một hơi cạn. Đặt ly xá xí không còn giọt nào Ngọc Thụy cười hỏi lại lần nữa.

- Như vậy là anh về phe với tụi này phải không?

Quốc gật đầu không do dự.

- Ủ... Anh sẽ hợp tác với hai em lật ông Thiệu và đuổi Mỹ về nước...

Nháy mắt ra hiệu cho người yêu Ngọc Thụy đưa bàn tay nhỏ nhắn ra. Hiểu ý Đình Anh cũng đưa tay ra. Cười ha hả Quốc bắt tay hai cộng tác viên trẻ tuổi. Ba bàn tay nắm lại với nhau tượng trưng cho một tín nhiệm và hợp tác.

- Hai em đã nói chuyện này với trung tá Bảo, liên đoàn trưởng liên đoàn 7 chưa?

- Chưa... Em đi thăm anh trước vì dù sao tụi mình cũng thân thiết với nhau hơn. Em chỉ nghe Hiện nói sơ về anh Bảo...

Đình Anh nói với Quốc. Hiểu ý Quốc cười vui.

- Để anh nói với Bảo... Nó là bạn cùng khóa, cùng đại đội và cùng phòng với anh. Không những đánh giặc giỏi nó lại sạch. Có tinh thần quốc gia và chống cộng cao cho nên anh biết nó sẽ hợp tác với mình...

Ngọc Thụy lên tiếng.

- Anh đừng liên lạc qua vô tuyến điện thoại. Em sợ...

Quốc gật gù.

- Em chu đáo lắm... Mai anh sẽ đi gặp Bảo và rủ nó đi nhậu...

Quốc mời Đình Anh và Ngọc Thụy ở lại nghỉ đêm với mình. Hai đứa bằng lòng. Suốt đêm hôm đó ba người thức tới hai giờ sáng bàn luận đủ mọi chuyện.

Ba giờ chiều. Khu vườn dừa rợp bóng mát. Tám người gồm ba phụ nữ và năm người đàn ông ngồi vây quanh chiếc bàn tròn đặt dưới gốc dừa lão cao

ngất. Ba phụ nữ là Ánh Tuyết vợ của Bảo; Quỳnh Hoa, vợ của Hiện và Ngọc Thụy. Còn năm người đàn ông là Đình Anh, Hiện, Bảo, Quốc và Hùng.

- Mấy anh chị để em đãi thọ nha... Đây là tiệc mừng của Anh cổ cò và em...

- Mừng chuyện gì vậy Thụy?

Ánh Tuyết hỏi.

- Mừng ngày tụi này gặp nhau...

- Hai đứa quen nhau trong trường hợp nào vậy?

Quốc xen vào. Ngọc Thụy từ từ kể cho mọi người nghe chuyện Đình Anh lái xe jeep tới trường văn khoa của nàng khiến mọi người cười rũ rượi. Quỳnh Hoa nói đùa.

- Thụy là cháu của đại tướng Viên mà Đình Anh còn dám làm như vậy huống hồ gì dân thường...

Nhìn chiếc áo dài màu tím của Ngọc Thụy Ánh Tuyết cười.

- Em mua ở đâu mà có chiếc áo dài màu tím lạ và đẹp lắm...

- Đó là màu tím hoa ô môi... Chị Tuyết biết cây ô môi không?

- Nghe nói nhưng chị chưa thấy bao giờ. Bộ màu tím của hoa ô môi đẹp lắm hả Thụy?

- Dạ... Hồi nhỏ đọc bài thơ Màu Tím Hoa Sim của Hữu Loan em thích lắm dù không biết màu tím hoa sim như thế nào. Từ đó em nảy ý chọn màu tím hoa ô môi để may áo dài. Tuy màu áo không giống hệt như màu tím hoa ô môi nhưng nếu người nào đã thấy hoa ô môi thời họ sẽ nhận ra liền...

Vừa nói Ngọc Thụy vừa lè lưỡi ra như chọc quê Đình Anh.

- Bởi vậy anh mê em ngay từ phút đầu tiên...

Đình Anh xen lời bằng câu nói nửa đùa nửa thật. Quỳnh Hoa cười nói với Ngọc Thụy.

- Mấy ông lính nói khó tin lắm. Mấy ông xạo và miệng lưỡi một cây trong số đó có ông Hiện yêu quý của chị. Hồi lúc còn bồ với ông tối ông nói yêu mình tha thiết sáng mai thấy ông chở cô nào chạy qua nhà. Tra hỏi ông thời ông bảo là em gái hậu phương, là cô em hàng xóm kể bên nhờ chở đi chợ. Em hàng xóm gì mà ôm eo ếch chặt cứng và ngồi ngã đầu vào vai...

Hiện cười ha hả.

- Cũng nhờ em ghen cho nên bây giờ mình mới có hai con...

Thức ăn được mang ra. Hai đĩa gỏi tôm trộn ngó sen. Hai tô canh chua cá bông lau. Hai đĩa tôm rim và hai đĩa sườn ram mặn. Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện. Năm ông lính ăn thật nhanh xong kéo nhau ra đứng cạnh mương dừa vừa hút thuốc vừa trò chuyện.

- Mấy ông nói chuyện gì mà có vẻ hăng say và sôi nổi vậy

Ngọc Thụy?

Quỳnh Hoa hỏi và Ngọc Thụy trả lời.

- Chắc mấy anh nói chuyện đánh giặc...Lính mà... Họ gặp nhau chỉ có nói chuyện giặc giả hoặc bồ bịch...

Quay sang Ánh Tuyết nàng hỏi.

- Chị biết anh Quốc lâu chưa?

- Cũng hơn mười lăm năm rồi. Anh hiền lắm và ít nói nữa. Nghe anh Bảo nói anh thương cô nào mà không lấy được cô đó nên ở vậy luôn. Chị giới thiệu cho anh mấy đứa bạn của chị mà anh không ưng cô nào hết... Nghe nói người mà anh thương tên Mai nhưng chị chưa gặp cô ta. Anh Bảo thân với anh Quốc lắm...

Dù đang trò chuyện với Ánh Tuyết và Quỳnh Hoa nhưng Ngọc Thụy thỉnh thoảng vẫn liếc ra chỗ năm người lính đang đứng nói chuyện. Không nghe được nên Ngọc Thụy hồi hộp và lo âu. Nàng chỉ nghe họ thì thầm rồi thỉnh thoảng lại phá lên cười xong tiếp tục trò chuyện. Chừng nửa tiếng đồng hồ sau năm người trở lại bàn ngồi.

- Mấy anh nói chuyện gì mà lâu vậy?

Ánh Tuyết hỏi Bảo. Vị liên đoàn trưởng liên đoàn 7 cười hì hì.

- Nói chuyện tào lao... Chuyện xa xưa... Chuyện của đào hồi còn đi học...

Quỳnh Hoa nói với Hiện.

- Mình đi về nghe anh. Gởi hai đứa nhỏ với bà ngoại mà đi lâu bà rầy rà...

Đình Anh và Ngọc Thụy tiễn mọi người ra tận xe. Ngồi trên yên xe honda Quốc nói nhỏ với Ngọc Thụy.

- Mọi việc tiến triển tốt. Anh sẽ gặp lại hai em sau... Đình Anh cứ gọi Hùng đi uống cà phê để bàn sâu vào chi tiết...

Nhìn theo bóng Quốc mất nơi khúc quanh Ngọc Thụy lại bàn ngồi chờ người yêu trả tiền. Thấy dáng đi thông thả cùng nét mặt tươi vui của Đình Anh nàng biết công chuyện tiến triển khả quan đúng như lời Quốc đã nói.

- Em muốn về nhà anh không?

Ngọc Thụy trả lời trong lúc ngồi lên yên xe.

- Dạ... Mình về nhà anh đi... Chúng ta cần bàn luận công việc một cách chi tiết hơn vì mình không còn nhiều thời giờ lắm...

- Có ai đi sau mình không?

- Không...

- Anh Quốc và anh Bảo đang cố gắng thuyết phục ba ông liên đoàn trưởng của liên đoàn 31, 32 và 33...

- Em hiểu ý của anh. Mấy ngày qua em bận bù đầu để nghĩ ra cách thức đem quân đảo chánh giả về Sài Gòn đảo chánh ông Thiệu...

- Anh có ý kiến... Em muốn nghe ý kiến của anh không?

Ngọc Thụy xiết chặt eo ếch của người yêu cùng với tiếng cười thánh thót.

- Muốn nghe... Em biết anh thông minh, dễ thương và đa tình...

Đình Anh cười nhỏ khi nghe người yêu nịnh mình.

- Hùng sẽ cho xe đón tiểu đoàn của Ánh đóng ở Lái Thiêu cộng thêm lính biệt khu thủ đô và thiết giáp bao vây dinh Độc Lập. Bị tấn công ông Thiệu sẽ liên lạc với bộ tổng tham mưu và thế nào cậu Viên cũng sẽ gọi ba liên đoàn 4, 6 và 7 biệt động quân tới dẹp đảo chánh...

Ngọc Thụy chồm người lên hôn vào cổ của Đình Anh.

- Ý kiến hay... Em biết anh thông minh mà... Anh muốn em thưởng nữa hôn...

- Thôi... Em để dành cho đám cưới của hai đứa mình...

- Sao lúc này anh hay nói tới cưới hỏi vậy?

- Tại anh lạm em quá rồi...

Ngọc Thụy cười ròn tan vì sung sướng. Nàng thì thầm vào tai người yêu khiến cho Đình Anh bật cười ha hả. Lái xe theo dòng xe cộ đông đúc qua cầu Khánh Hội Đình Anh quẹo mặt về bến Bạch Đằng. Bức tượng Trần Hưng Đạo đứng bơ vơ buồn vì biết trước non nước sắp tới hồi nguy ngập. Thấy mấy chiếc tàu chiến đang neo giữa sông Sài Gòn Ngọc Thụy hỏi:

- Anh có quen ai ở hải quân không?
- Không...
- Miền tây là vùng sông rạch chằng chịt...

Tuy Ngọc Thụy không nói hết câu nhưng Đình Anh hiểu người yêu của mình muốn ám chỉ điều gì. Họ không thể cố thủ miền tây nếu không có sự hiện diện của tàu chiến. Hỏa lực mạnh thêm cơ động tính các chiến hạm và chiến đĩnh là thành phần chính để kiểm soát và ngăn chặn sự xâm nhập của địch bằng đường sông và đường biển.

- Việc đó mình tính sau. Giai đoạn đầu là giai đoạn quan trọng nhất...

Ngọc Thụy làm thinh không cãi lại. Nàng biết mình trẻ hơn Đình Anh do đó kinh nghiệm và hiểu biết nhà binh không có nhiều. Xe queo vào đường Hồng Thập Tự rồi qua cầu Thị Nghè. Xuống dốc cầu Đình Anh chậm xe lại rồi ghé vào xe bánh mì thịt. Nhìn người yêu Ngọc Thụy đùa.

- Chắc em phải đặt cho anh thêm cái tên mới là Anh bánh mì...

Đình Anh cười lớn.

- Anh mà thành Anh bánh mì thời em cũng là Thụy bánh mì thịt luôn...

Về tới phòng trọ đứng ngoài lan can hai đứa gặm bánh mì, bàn chuyện đảo chánh và nhìn phong cảnh của một buổi chiều nắng sắp tắt.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 6

Bước vào quán cà phê Mai Hương Đình Anh đảo mắt một vòng thật nhanh. Thấy nơi góc quán có bàn tay vẫy vẫy Đình Anh thông thả tiến tới. Hùng đang ngồi nhâm nhi ly cà phê đen. Đợi cho Đình Anh ngồi xuống ghế xong Hùng cười hỏi.

- Đình Anh uống gì?

- Em cho anh ly nước đá chanh...

Đình Anh nói với cô con gái đang đứng chờ. Một giờ trưa nên quán vắng và yên tĩnh. Nhạc êm và dịu. Chừng mười phút sau cô gái trở lại với ly đá chanh. Nhìn quanh thấy không có ai ngồi gần Đình Anh thấp giọng.

- Công việc ra sao hả anh?

Hùng gật gù.

- Tiến triển tốt. Chừng nào mình khởi sự?

- Tụi này định 1 tháng 6. Tuy nhiên tôi sẽ gặp anh để xác định lần cuối cũng như bàn thêm chi tiết... Anh đã nói

chuyện với Ánh chưa?

Khẽ gật đầu hớp ngụm nhỏ cà phê Hùng thấp giọng.

- Ánh và tiểu đoàn đang đóng ở Lái Thiêu. Nếu mọi việc êm xuôi tôi sẽ đón Ánh về Sài Gòn. Để cho chắc ăn tôi sẽ có thêm mấy con cua sắt...

Hai người đối đáp như thế. Nếu có người thứ ba nào nghe thời sẽ tưởng họ là dân chạy áp phe chứ không nghĩ là họ bàn chuyện bí mật quân sự. Uống cà phê trò chuyện chừng một giờ sau Đình Anh từ già Hùng.

Ngọc Thụy đứng trên lề đường trước cổng trường Văn Khoa. Đình Anh trở xe tới. Ngồi lên yên, vòng tay ôm lấy eo người yêu cô gái hỏi.

- Mình đi đâu?

- Anh chở em về nhà của em...

Chiếc Lam từ từ nhập vào dòng xe cộ. Giờ tan sở lại thêm chiều thứ sáu nên đường phố dập dìu xe cộ. Tiếng kèn xe inh ỏi. Mùi xăng nhớt nồng nặc. Đưa tay bịt mũi Ngọc Thụy phàn nàn:

- Hôi xăng quá...

Nàng úp mặt vào lưng người yêu như muốn hít thở mùi mồ hôi và mùi áo ka ki quen thuộc hơn là phải ngửi mùi xăng nhớt hôi hám.

- Má có làm thức ăn dành cho hai đứa mình rồi... Má dặn em hồi sáng...

- Má của em không có nhà hả?

- Dạ không... Má đi đậu chếnh...

- Đậu chếnh là cái gì?

Đình Anh hỏi và Ngọc Thụy cười khúc khích.

- Đậu chếnh là đánh bài tứ sắc... Tuần nào cũng vậy má tới nhà một người bạn đánh bài tứ sắc cho vui...

Len lỏi trong dòng xe cộ, quẹo phải hai con đường Đình Anh dừng xe trước cổng nhà của người yêu. Ngọc Thụy mở khóa cho Đình Anh dắt xe vào nhà. Ngôi nhà ngói bằng gạch lớn chỉ có hai người ở nên rộng và yên tĩnh.

- Hôm nay mừng mười trăng sáng. Hai đứa mình trái chiếu ngoài sân nói chuyện. Anh chịu hôn?

Đình Anh không thể nào từ chối khi nghe cái giọng nhõng nhẽo của người yêu. Thứ nhất là nằm ngoài sân thưởng trăng ăn bánh ngọt uống nước trà thời còn gì thú vị bằng. Thứ nhì nằm nghe Ngọc Thụy thủ thỉ về cuộc đảo chánh và bắt giam nhân viên tòa đại sứ Mỹ Đình Anh có cảm tưởng như mình đang tham dự vào một trò chơi gián điệp của điệp viên Tống Văn Bình. Nghĩ tới chuyện qua mặt được các nhân viên nhà nghề của các cơ quan tình báo nặng ký như Mỹ, Tàu, Pháp và Bắc Việt anh cảm thấy kích thích và thú vị.

- Mình vào ăn cơm đi anh...

Đình Anh chăm chú nhìn Ngọc Thụy. Đây là lần thứ nhì anh thấy người yêu mặc bà ba trắng ngắn tay.

- Anh nhìn gì vậy?

- Nhìn em... Em xinh xắn khi mặc áo bà ba...

Ngọc Thụy hôn vào má người yêu như cảm ơn về lời khen.

- Ăn cơm xong chắc anh phải về nhà thay quần áo...

Ngồi vào bàn ăn Ngọc Thụy cười lắc đầu.

- Khỏi cần... Em có quần áo cho anh thay...

Đình Anh nhìn người yêu trong lúc cầm đũa.

- Em mượn người ta may cho anh hai bộ quần áo. Lát nữa anh thử xem có vừa không...

Xong bữa cơm chiều Ngọc Thụy dọn dẹp còn Đình Anh đi tắm. Đứng nơi hàng hiên cô gái không nhịn được cười khi thấy người yêu xúng xính trong

bộ quần áo mới tinh chưa giặt.

- Không đến nỗi tệ lắm... Áo hơi dài một chút nhưng không sao... Người đẹp trai mặc cái gì cũng đẹp...

Đình Anh cười lớn khi nghe câu nói đùa của người yêu. Trời tháng năm man mát. Hai đứa trẻ chiều dưới gốc cây mận rườm rà. Trà hoa lái nóng thơm phức. Kẹo mè xừng dòn rụm. Mứt gừng cay cay. Nhìn hai bên hàng xóm xem có ai không Ngọc Thụy thì thầm.

- Hồi trưa này em có hỏi cậu Viên về chuyện Mỹ sẽ bỏ Việt Nam Cộng Hòa cho cộng sản. Mới đầu cậu không chịu nói. Cậu hỏi làm sao em biết tin đó. Em nói với cậu là con Bạch Vân nói. Cuối cùng cậu thở dài xác nhận chuyện Mỹ bỏ Việt Nam là chuyện có thật. Cậu nói là một nhân viên cao cấp của *DAO* đã nói cho cậu biết. Cậu than thở với em là biết chuyện như vậy mà không làm gì khác hơn được. Em thấy tội nghiệp cậu. Nhiều khi em muốn bật mí cho cậu biết chuyện mình sẽ làm nhưng em sợ...

Đình Anh ngắt ngang lời của người yêu.

- Đừng nói... Em đừng nên nói cho cậu biết. Không phải anh không tin cậu. Tuy nhiên tại *Xĩa* đã cài người đầy trong bộ tổng tham mưu rồi. Em mà nói cho cậu nghe là bẽ liên...

Ngừng lại giây lát Đình Anh thở dài.

- Để sau khi lật ông Thiệu xong rồi mình sẽ mời cậu làm chủ tịch Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng. Với danh vị tổng tham mưu trưởng tiếng nói của

cậu rất có ảnh hưởng để lôi kéo các ông tướng lừng kừng theo phe của mình...

Ngọc Thụy chậm chậm lên tiếng.

- Anh tính như vậy cũng được...

Đưa tay giở nắp Ngọc Thụy khom người kề mũi sát vào bình trà đang bốc khói. Hít hơi dài nàng cười nói với Đình Anh:

- Em thích trà hơn cà phê... Chỉ cần hít thở mùi thơm của trà em cảm thấy như phê...

Đình Anh cười lớn khi nghe người yêu nói. Rót trà vào hai cái tách nhỏ xong Ngọc Thụy thông thả hớp một ngụm rồi chặt lưỡi.

- Ngon...

Đình Anh cười thầm vì cử chỉ như ông cụ non của người yêu. Càng quen biết lâu anh càng thích thú khi khám phá ra nhiều điều lạ lùng nơi cô gái trẻ tuổi đang ngồi trước mặt mình. Hình như có hai Ngọc Thụy. Khi thì ngây thơ, vô tư và dễ thương. Khi thì già nua trong suy tư và cung cách nói chuyện. Tuổi tác không theo kịp suy tưởng. Đó là điều mà Đình Anh nghĩ khi chuyện trò với người yêu. Kể từ khi nàng nói ra ý tưởng đảo chánh ông Thiệu, bắt giam nhân viên tòa đại sứ Mỹ để trao đổi súng đạn; Đình Anh nhìn

người yêu của mình với một cái nhìn khác. Đó là sự thương mến và kính phục. Anh biết bên trong cô gái nhu mì đó chứa đựng một bầu kinh luân

với những ý nghĩ và mộng tưởng lớn lao. Nó phát xuất từ lòng yêu nước thiết tha muốn được thấy dân chúng sống trong tự do và ấm no. Đối với nàng chỉ có một chọn lựa. *Tự do hay là chết*. Sống tự do ngay trên quê hương của mình, bằng không là chết cho tự do của chính mình và của đất nước. Không so đo. Không bần khoăn. Không thắc mắc.

Nằm dài ra chiếu, gối đầu trong lòng người yêu Ngọc Thụy im lặng nhìn trời xanh. Có tiếng chim cu gáy trên tàng cây trứng cá. Tiếng chim sẻ kêu riu rít trên nóc nhà.

- Em nghĩ gì?

Nghe người yêu hỏi Ngọc Thụy ngồi dậy. Thông thả nâng tách trà còn bốc khói lên nhấp ngụm nhỏ nàng khà tiếng lớn. Ánh mắt long lanh của nàng như sáng thêm cùng với tiếng cười khúc khích.

- Cậu Viên nói ông Thiệu sợ bị đảo chánh lắm. Ông sợ thời bây giờ mình hù cho ông đứng tim chơi...

Đình Anh không nhịn được cười khi nghe Ngọc Thụy nói. Hớp ngụm nước trà nóng thơm mùi hoa lài anh phụ họa.

- Mình tung tin đồn đảo chánh rồi mình làm đảo chánh giả khiến cho ông sợ phải đem lính về bảo vệ Sài Gòn. Thế nào ông cũng rút biệt động quân...

Ngừng lại hớp thêm ngụm trà nóng Đình Anh kể cho người yêu nghe là mình mới gặp Hùng trưa nay.

- Anh nói có lý... Lực lượng tổng trừ bị bây giờ chỉ có ba

liên đoàn 4, 6 và 7 và ba liên đoàn 31, 32 và 33 đang biệt phái cho quân khu 3. Nếu ông rút họ về thời tiện cho mình lắm...

- Làm cách nào mà mình có thể tung tin đồn đảo chánh cho dân chúng biết được?

Đình Anh hỏi. Ngược lên nhìn người yêu Ngọc Thụy cười chỉ vào bên má của mình.

- Anh thưởng em một cái hôn đi rồi em sẽ nói cho anh nghe...

- Gì chứ thưởng bằng cách này anh hoan nghinh hai tay lẫn hai chân...

Tuy Ngọc Thụy chỉ vào má nhưng Đình Anh lại làm khác hơn là hôn vào đôi môi xinh và gợi tình của người yêu.

- Không chịu đâu... Anh ăn gian...

Làm bộ vùng vằng Ngọc Thụy hớp chút nước trà.

- Em sẽ nói với má là em nghe tin đồn đảo chánh từ trường văn khoa. Thế nào má cũng nói với mấy bà bạn trong sòng tứ sắc của bà rồi anh biết mà. Mấy bà sẽ đồn lên cho cả nước biết. Mấy bà tá tượng hay bộ trưởng nhàn cư vi bất thiện mà nghe được tin sốt dẻo này thời họ đồn cho mà coi. Một

đồn mười, mười mấy bả xé ra thành trăm. Không chừng mấy bả còn nói đích danh ông tướng nào cầm đầu đảo chánh nữa...

Ngọc Thụy cười khúc khích sau khi nói một câu thật dài. Đình Anh cũng cười theo.

- Em nói đúng... Mấy bà lớn đồn thời người ta tin hơn là tụi mình nói... Trăng lên đẹp lắm...

Ngọc Thụy nhìn vầng trăng mừng mười vắt vẻo trên cao. Ánh trăng dội xuống màu trắng đục làm cảnh vật thêm mông lung mờ ảo. Uống hết hai bình trà, ăn hết mút gừng và mè xừng, nói chuyện lan man tới mười một giờ Đình Anh mới ra về.

Không biết ai đồn, ai nói mà từ lính tới dân, nơi công tư sở và trong trại lính mọi người đều nghe và xì xầm về tin đảo chánh. Có người nói là ông Kỳ sẽ đảo chánh ông Thiệu.

02h00.

1- 6- 1974.

Đang ngủ dân chúng thủ đô chợt giật mình tỉnh thức khi nghe tiếng súng nổ vang vang khắp nơi. Tuy nhiên vì giới nghiêm cho nên người ta cũng không biết đích xác chuyện gì đã xảy ra. Họ chỉ đoán mò là phe nhóm nào tính đảo chánh ông Thiệu. Tới sáng một số dân chúng đi làm sớm phải trở về nhà vì mọi ngã đường vào căn cứ hải quân, tòa đại sứ Hoa Kỳ và nhất là dinh Độc Lập đều có lính tráng đóng đầy và xe thiết giáp đậu chật đường.

05h00. Thiếu tướng Đỗ Kế Giai thức dậy khi nghe chuông điện thoại reo. Không biết đầu giây bên kia là ai và nói gì chỉ nghe tướng Giai hấp tấp thốt.

- Tuân lệnh đại tướng... Tôi sẽ thi hành ngay...

Gác điện thoại tướng Giai hối hả mặc quần phục xong bước ra phòng khách. Nhấc điện thoại ông liên lạc với bộ chỉ huy trung ương của mình. Nhận được lệnh của ông ba vị liên đoàn trưởng liên đoàn 4, 6 và 7 tức tốc điều động binh sĩ tới giải vây cho dinh Độc Lập. Sau đó tướng Giai cũng ra lệnh cho ba liên đoàn 31, 32 và 33 kéo về thủ đô để yểm trợ cho ba liên đoàn 4, 6 và 7.

Một ngày sau tức là ngày 2 tháng 6, ba liên đoàn 4, 6 và 7 biệt động quân đã đụng độ dữ dội với quân đảo chánh ở đường Thống Nhất, Hai Bà Trưng và khu vực quanh dinh Độc Lập. Sau hai ngày cận chiến quân đảo chánh buông súng đầu hàng và biệt động quân đã làm chủ tình hình tại thủ đô Sài Gòn. Dù an ninh và trật tự đã được văn hồi nhưng tổng thống Thiệu vẫn không được an tâm. Ông ta ra lệnh cho tướng Giai phối trí sáu liên đoàn 4, 6, 7, 31, 32 và 33 để bảo vệ thủ đô Sài Gòn. Liên đoàn 31 do đại tá Kiềm làm liên đoàn trưởng án ngữ từ cầu Bình Lợi dài qua tới cầu xa lộ Biên Hoà và khu vực Hàng Xanh. Liên đoàn 32 dưới quyền chỉ huy của trung tá Nguyễn Duy Minh đóng ở Bà Quẹo, Lăng Cha Cả và Ngã Tư Bảy Hiền; giữ an ninh cho phi trường Tân Sơn Nhất, bộ tổng tham mưu và các cơ quan đầu não của quân đội Mỹ. Trung tá Hồ An Dân điều động liên đoàn 33 đóng quân vùng Phú Lâm, trường đua Phú Thọ, Hoà Hưng nhằm mục đích ngăn không cho các sư đoàn bộ chiến ở miền tây tiến về Sài Gòn. Riêng ba liên đoàn 4, 6 và 7 chia nhau đóng ở các khu vực xung quanh

Dinh Độc Lập, tòa đại sứ Mỹ và bến Bạch Đằng với nhiệm vụ giữ gìn an ninh trong thủ đô. Mỗi liên đoàn Biệt Động Quân còn được tăng phái một chi đội thiết giáp. Các chi đội thiết giáp này chịu sự chỉ huy trực tiếp của vị liên đoàn trưởng. Càng gần tới ngày quân lực 19 tháng 6 thời tình hình càng thêm gay cấn và sự kiểm soát càng thêm chặt chẽ. Tiểu đoàn 44 biệt động quân của thiếu tá Đỗ Quang Thiều được điều động về án ngữ tại ngã tư Đinh Tiên Hoàng và Hồng Thập Tự.

18- 6- 1974.

Năm giờ chiều. Mặc thường phục, Quốc leo lên cầu thang vào căn gác trọ nhỏ của Đình Anh ở Thị Nghè. Người

mở cửa cho Quốc chính là Ngọc Thụy.

- Em khỏe không?

Quốc cười hỏi Ngọc Thụy.

- Dạ khỏe. Gặp anh em mừng lắm...

Bắt tay Quốc Đình Anh nói nhỏ.

- Mời anh ngồi... Mình nói chuyện chừng nửa tiếng thôi...

Vừa ngồi xuống ghế Quốc lên tiếng trước nhất.

- Tiểu đoàn 42 của anh đang đóng tại sở thú. Như vậy mình đánh Dinh Độc Lập dễ lắm...

Nhìn Quốc Ngọc Thụy lắc đầu.

- Mình sẽ không đánh vào Dinh Độc Lập...

Liếc Đình Anh vị liên đoàn trưởng liên đoàn 4 biệt động quân hỏi nhanh.

- Không đánh vào Dinh Độc Lập làm sao mình bắt được ông Thiệu?

- Dinh Độc Lập kiên cố và được phòng thủ mạnh lắm nên ta phải mất thời giờ và tánh mạng của lính mới vào được trong dinh để bắt ông Thiệu. Em nghĩ ra một cách bắt ông Thiệu nhanh hơn, dễ hơn và ít đổ máu hơn...

Cười cười Ngọc Thụy nói chậm và nhỏ.

- Ông Thiệu và nhiều tướng lãnh cũng như nhân viên của các tòa đại sứ sẽ có mặt để chủ tọa cuộc diễn hành của quân binh chủng vào sáng ngày quân lực 19 tháng 6. Ta sẽ bắt họ ngay tại chỗ họ ngồi...

Hai ông tá đều hơi nhóm người. Cuối cùng vị liên đoàn

trưởng liên đoàn 4 cười nhẹ.

- Tuyệt... Ngọc Thụy có ý kiến hay vô cùng... Ra ngoài dinh Độc Lập ông Thiệu không còn được bảo vệ chặt chẽ nữa nên mình *bụp* một cái là bắt

được liền...

Đình Anh cười nói với Quốc.

- Một đơn vị của anh sẽ đánh vào tòa đại sứ Mỹ. Anh phải đánh thật nhanh mới chiếm được. Nó được binh sĩ của thủy quân lục chiến Hoa Kỳ phòng thủ kiên cố lắm...

- Em đừng lo... Trang, liên đoàn phó của anh sẽ đích thân chỉ huy hai tiểu đoàn 42, 44 và chi đội M41 đánh vào tòa đại sứ Mỹ. Phần anh với Bảo sẽ chỉ huy hai tiểu đoàn bao vây khán đài chính để bắt ông Thiệu. Hiện vây dinh Độc Lập ngăn không cho Liên Đoàn Phòng Vệ Tổng Thống Phủ ra giải vây cho ông Thiệu...

Đình Anh lên tiếng nhắc.

- Mình cần phải chiếm đài phát thanh và đài truyền hình...

Quốc gật đầu.

- Cám ơn em nhắc... Lính của Bảo sẽ đánh chiếm đài phát thanh và truyền hình nhằm mục đích không cho phe ủng hộ ông Thiệu lên tiếng mà chỉ để phe đảo chánh nói chuyện với đồng bào thôi...

Ngọc Thụy cười với Quốc.

- Cuộc diễn binh sẽ bắt đầu lúc 10 giờ sáng. Khán đài chính đặt trên đường Trần Hưng Đạo. Hai anh phải làm sao bắt được ông Thiệu và các tướng

lãnh của bộ tổng tham mưu và tư lệnh hai binh chủng không và hải quân thật

nhANH...

Đình Anh xen vào.

- Em đã soạn sẵn diễn văn để đọc sau khi mình bắt được ông Thiệu và bao vây tòa đại sứ Mỹ... Anh có cần hỏi thêm điều gì nữa không...

Do dự giây lát Quốc hỏi.

- Hai đứa em ở đâu khi có đảo chánh?

Nhìn Ngọc Thụy Đình Anh cười trả lời.

- Hai đứa em sẽ làm khán giả chứng kiến cuộc " *bắt cóc ông Thiệu* "...

Cười nhẹ Quốc nói với Đình Anh và Ngọc Thụy.

- Tối nay anh sẽ họp với đại tá Kiếm, Bảo, Minh, Dân và Hiện để bàn soạn kỹ lưỡng hơn...

Nhìn theo bóng Quốc bước xuống cầu thang Ngọc Thụy hỏi.

- Anh nghĩ mình thành công không?

Đình Anh gật đầu nói với giọng tin tưởng.

- Anh nghĩ mình sẽ thành công. Không ai nghi ngờ là sáu liên đoàn biệt động quân sẽ đảo chánh để lật đổ ông Thiệu. Yếu tố đó chính là yếu tố đem lại sự thành công. Nếu các cơ quan an ninh tình báo biết được mưu tính của mình thời chậm quá rồi... Em muốn ở đây hay về nhà em...

- Em muốn về nhà em rồi sáng mai mình đi xem diễn binh. Chắc vui lắm...

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 7

19- 6- 1974 .

Mới 9 giờ sáng mà dân chúng đứng chật hai bên lề đường Trần Hưng Đạo để chờ xem cuộc diễn hành của các quân binh chủng thuộc Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Cảnh sát và quân cảnh đứng gác tại các ngã ba đường. Nhân viên cao cấp trong chính phủ, tướng lãnh và tư lệnh các quân binh chủng lần lượt đến. Trong số người tham dự có tổng thống Nguyễn Văn Thiệu, phó tổng thống Trần Văn Hương, thủ tướng Trần Thiện Khiêm và chủ tịch của thượng và hạ viện quốc hội. Bên quân đội có đại tướng Cao Văn Viên, tổng tham mưu trưởng; trung tướng Trần Văn Minh, tư lệnh không quân; đề đốc Trần Văn Chơn, tư lệnh hải quân; trung tướng Phạm Quốc Thuần, tư lệnh quân khu 3; trung tướng Nguyễn Vĩnh Nghi, tư lệnh quân khu 4; trung tướng Nguyễn Văn Toàn, tư lệnh quân khu 2 và các tướng lãnh các. Người ta còn thấy sự hiện diện của đại sứ Martin của tòa đại sứ Mỹ và đại sứ của các nước như Anh, Pháp, Úc...

Đúng mười giờ một đoàn xe xuất hiện. Dẫn đầu là xe quân cảnh, cảnh sát, tiếp theo chiếc limousine màu đen

dừng lại trước khán đài chính. Nhạc trời lên chào mừng vị nguyên thủ của nước Việt Nam Cộng Hòa. Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu bước ra xe xong từ từ tiến lên khán đài danh dự. Đi bên cạnh ông ta nhưng lùi ra sau một chút là trung tướng Đặng Văn Quang, phụ tá an ninh phủ tổng thống, nhân vật được xem như thân cận và gần gũi nhất của ông Thiệu. Lần lượt bắt tay mọi người xong vị nguyên thủ quốc gia ngồi xuống ghế danh dự.

Đứng lẫn trong đám đông Đình Anh lăm bẫm.

- Sao chưa thấy họ xuất hiện...

Giơ tay xem đồng hồ Ngọc Thụy nói với người yêu.

- Mười giờ rồi... Chắc có chuyện trục trặc...

Vừa lúc đó có tiếng súng nổ liên hồi rồi không biết từ đâu lính áo rằn xuất hiện bao vây lấy ba dãy khán đài. Tiếng chân chạy rầm rập cùng với tiếng la.

- Xung phong... Biệt động quân xung phong...

Có tiếng súng nổ từ phía lính của liên đoàn phòng vệ phủ tổng thống với quân cảnh và cảnh sát dã chiến. Một người lính biệt động quân chạy đầu ngã xuống. Tuy nhiên lính biệt động vẫn ào ào tiến tới. Lính phòng vệ của ông Thiệu lùi dần về phía khán đài chính.

- Biệt động quân... Xung phong...

Toán lính phòng vệ buông súng giơ tay đầu hàng. Tay cầm khẩu Colt 45 Quốc ra lệnh cho lính vây chặt khán đài danh dự.

- Các anh là ai?

Đại tướng Cao Văn Viên hỏi lớn. Giơ tay chào Quốc trả

lời bằng giọng rần rỏi.

- Tôi là trung tá Nguyễn Bảo Quốc, liên đoàn trưởng liên đoàn 4 Biệt Động Quân. Tuân lệnh của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng tôi mời quý vị lên xe...

- Anh đưa chúng tôi đi đâu?

Tổng thống Thiệu hỏi. Quốc trả lời nhanh.

- Kể từ giờ phút này quý vị chịu sự quản thúc của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng. Mời quý vị lên xe...

Như được lệnh từ trước một vị đại úy biệt động quân và hai người lính mang M16 kèm sát ông Thiệu lên một chiếc xe jeep trong lúc những người còn lại được đưa lên năm chiếc GMC chạy theo chiếc xe jeep dẫn đầu. Cuộc đảo chánh đúng hơn là một " *cuộc bắt cóc* " xảy ra rất ngắn gọn khiến cho mọi người ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Cuộc diễn hành phải bỏ dở vì không có người chủ tọa. Dân với lính xôn xao bàn tán. Họ không để ý đôi trai gái đứng trên lề đường thì thầm to nhỏ rồi kéo nhau về hướng dinh Độc Lập.

Trung tá Trần Nguyên Trang, liên đoàn phó liên đoàn 4 biệt động quân đứng trước cổng chính của tòa đại sứ Mỹ. Bên cạnh ông ta là thiếu tá Đỗ Quang Thiệu, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 44.

- Mình đô chưa anh. Tiểu đoàn 42 đã bao vây ba mặt kia rồi. Cổng chánh thời tiểu đoàn của tôi chịu trách nhiệm cộng thêm ba chiếc M41 sẽ ủi sập cổng sắt để tiến vào...

Đưa đồng hồ đeo tay lên Trang nói nhanh.

- Mình cho họ năm phút để đầu hàng. Bây giờ mới có bốn phút thôi...

Một phút trôi qua lặng lẽ. Tòa đại sứ vẫn im lìm.

- Xung phong... Thiết giáp tấn công...

Trang hô lớn. Được lệnh ba chiếc xe tăng ủi sập cổng chánh đoạn lừng lững tiến vào. Lính biệt động quân hò reo ồa vào sân. Súng trong tòa đại sứ bắn ra khá mạnh mẽ khiến cho ba chiếc M41 phải bắn trả. Tiếng súng đại bác và đại liên nổ rền. Cửa kính rơi ào ào. Đạn đại liên phòng không của thiết giáp xé không khí ghim vào vách tường tạo thành âm thanh điếc tai. Chừng mười lăm phút sau bên trong tòa đại sứ treo cờ trắng đầu hàng. Lính biệt động quân ồa vào. Tất cả mọi người được tập trung lại trong gian phòng rộng.

- Tôi là trung tá Trang của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng. Tôi muốn nói chuyện với một người nào có thẩm quyền nhất ở đây...

Một người Mỹ tuổi khoảng năm mươi bước ra.

- Tôi là tùy viên quân sự của tòa đại sứ Hoa Kỳ. Ông muốn nói chuyện gì?

- Kể từ giờ phút này các ông bà bị quản thúc bởi lực lượng của chúng tôi. Vì sự an toàn tính mạng tôi khuyên quý vị đừng nên có những hành vi gây rối loạn hoặc bạo động. Người nào bất tuân lệnh sẽ bị bắn bỏ...

- Các ông tấn công vào tòa đại sứ Hoa Kỳ là các ông vi phạm tới quyền lực...

- Chuyện đó tôi không cần biết. Tôi chỉ thi hành lệnh. Nếu biết điều quý vị sẽ được đối xử tử tế và sẽ được phóng thích...

Thiếu tá Thiều bước vào nói nhỏ.

- Anh Trang... Các quân nhân thủy quân lục chiến Mỹ đã bị tước vũ khí và đem ra xe rồi. Riêng nhân viên dân sự cũng sẽ được đưa tới ba địa điểm khác nhau trong thủ đô có lính canh gác...

- Thiều cho anh em đem con tin đi. Phần anh phải đi gặp anh Quốc... Thiều ở đây chỉ huy anh em...

Dân chúng ở Sài Gòn và các vùng lân cận chụm đầu với nhau lắng nghe một nhóm quân nhân tự xưng là Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng đọc thông điệp của họ trên đài phát thanh.

- Kính thưa đồng bào,

Chúng tôi là một nhóm sĩ quan trẻ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Hai giờ đồng hồ trước đây chúng tôi cùng anh em binh sĩ biệt động quân và thiết giáp đã bắt sống ông Nguyễn Văn Thiệu cùng các nhân viên trong chính phủ của ông ta. Ngoài ra chúng tôi còn bao vây tòa đại sứ và quân thúc vị đại diện của chính phủ Hoa Kỳ tại Việt Nam. Sở dĩ chúng tôi phải đứng lên lật đổ ông Thiệu và chính quyền hiện hữu vì nhiều lý do. Dưới sự lãnh đạo của ông Thiệu tình hình đất nước đang lâm vào tình trạng nguy ngập. Chính phủ Hoa Kỳ đã cắt giảm viện trợ khiến cho Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa không đủ sức chống lại cộng sản miền bắc và đất nước của chúng ta sẽ bị xâm chiếm. Trước tình hình đen tối đó ông Thiệu và chính phủ của ông ta không có hành động nào khác hơn là chuẩn bị đem gia đình và của cải trốn ra nước ngoài.

Mấy tháng trước đây chúng tôi biết tin chính phủ Hoa Kỳ và Trung Cộng đã có những thỏa thuận ngầm với nhau là để Việt Nam Cộng Hòa của chúng ta rơi vào tay cộng sản.

Trước tình thế đó, là những người yêu tự do, cũng như không thể ngồi yên để cho ngoại bang bán đứng đất nước của mình cho cộng sản; chúng tôi phải đứng lên lật đổ chánh quyền của Thiệu, trục xuất tất cả người Mỹ khỏi đất nước để tự mình quyết định vận mệnh của đất nước.

Mất sự yểm trợ của Hoa Kỳ dĩ nhiên chúng ta sẽ phải trải qua giai đoạn cực kỳ khó khăn lúc ban đầu. Tuy nhiên chúng tôi tin tưởng rằng với sự đồng tâm nhất trí của toàn thể anh em chiến sĩ thuộc Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa cũng như sự ủng hộ tận tình của đồng bào chúng ta sẽ đánh bại kẻ xâm lăng để đem lại tự do và hòa bình cho xứ sở.

Trân trọng cảm ơn đồng bào.

Sau đây là tên tuổi của các sĩ quan và tướng lĩnh tham gia hoặc ủng hộ Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng.

- Đại tướng Cao Văn Viên, tổng tham mưu trưởng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

- Trung tướng Trần Văn Minh, tư lệnh không quân.

- Đề đốc Trần Văn Chơn, tư lệnh hải quân.

- Đại tá Bùi Năng Kiếm, liên đoàn trưởng liên đoàn 31 Biệt Động Quân.

- Trung tá Nguyễn Bảo Quốc, liên đoàn trưởng liên đoàn 4 Biệt Động Quân.

- Trung tá Trần Đăng Bảo, liên đoàn trưởng liên đoàn 7 Biệt Động Quân.

- Trung tá Lê Hữu Hiện, liên đoàn trưởng liên đoàn 6 Biệt Động Quân.

- Trung tá Nguyễn Duy Minh, liên đoàn trưởng liên đoàn

32 Biệt Động Quân.

- Trung tá Hồ An Dân, liên đoàn trưởng liên đoàn 33 Biệt Động Quân.

- Trung tá Nguyễn Mạnh Hùng, biệt khu thủ đô.

- Thiếu tá Đỗ Quang Ánh, sư đoàn 5 bộ binh.

Nghe xong thông điệp của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng dân chúng bàng hoàng vì cái tin ông Thiệu sẽ làm theo lệnh của người Mỹ bằng cách phá nát quân lực để cho Bắc Việt đánh chiếm Việt Nam Cộng Hòa. Cũng vì lý do này mà nhóm quân nhân mới lật đổ ông ta đồng thời đuổi hết người Mỹ về nước. Tuy nhiên nếu không có viện trợ của Mỹ thì Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa dưới quyền chỉ huy của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng sẽ tồn tại được bao lâu.

Quốc, Bảo, Hiện bắt tay Kiếm, Minh và Dân thật chặt. Quốc cười nói với mọi người.

- Chúng ta đã bắt được ông Thiệu...

Vỗ vai Quốc Kiếm cười thốt.

- Đâu... Anh muốn gặp người chủ xưởng cuộc đảo chánh...

Trong sáu ông liên đoàn trưởng thời Kiếm lớn tuổi nhất và lại mang cấp bậc đại tá nên được năm người kia kính nể hơn.

Hiện cười cười.

- Anh mà gặp người chủ xưởng cuộc đảo chánh là anh...

Thấy Ngọc Thụy và Đình Anh đang đứng nói chuyện Hiện nói lớn.

- Ngọc Thụy... Em tới đây anh giới thiệu ba ông anh cả của anh...

Đợi cho Ngọc Thụy và Đình Anh tới Hiện cười nói.

- Đôi uyên ương này là hai người chủ xưởng cuộc đảo chánh...

Ba liên đoàn trưởng biệt động quân trợn mắt nhìn dăm dăm cô gái mặt búng ra sữa cặp kè với một thanh niên vóc dáng thư sinh.

- Em là lính phải không?

Kiểm nhỏ nhẹ hỏi khi nhìn cái đầu tóc ba phân của Đình Anh.

- Dạ... Em làm ở bộ tổng tham mưu...

Quốc cười với Ngọc Thụy.

- Ngọc Thụy đây là cháu của đại tướng Cao Văn Viên...

Dân nói với giọng ngạc nhiên.

- Trời đất... Anh tưởng em phải binh ông Thiệu chứ...

Ngọc Thụy cười nói một câu mà khi nghe xong bảy ông lính đều gục gặt đầu tỏ vẻ ửng ý lắm.

- Em không binh ai hết... Em chỉ binh dân mình và nước mình thôi...

Dân cười ha hả.

- Cô em bé tí ti này nói chuyện nghe được lắm...

Kiểm đưa bàn tay xạm nắng và gân guốc của một người lính chiến ra bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của Ngọc Thụy. Điều đó tượng trưng cho sự hợp tác và tình

thân hữu của những kẻ cùng chung chí hướng.

Nhìn mọi người Kiểm nghiêm nghị nói.

- Chánh trị thời anh không thông lắm nhưng đánh nhau với cộng sản thời anh làm được... Em muốn anh làm gì?

- Em chỉ cần các anh chia nhau giữ chặt thủ đô phòng ngừa quân ủng hộ ông Thiệu về cứu viện ông ta. Mình sẽ cho người đi gặp các ông tư lệnh sư đoàn 5, 7, 18 và 25 để trình bày mục đích của mình và mời họ ủng hộ hay

hợp tác với phe đảo chánh... Riêng em sẽ đi gặp ông đại sứ Mỹ để điều đình...

Nghe Ngọc Thụy nói sẽ điều đình với đại sứ Mỹ Quốc dặn dò.

- Em nhớ đòi cho được súng đạn càng nhiều càng tốt nghe...

- Em nhớ... Đó là mục đích chính của mình mà anh...

Ngọc Thụy vừa quay lưng đi Đình Anh nói với sáu ông tá Biệt Động Quân.

- Việc đầu tiên của mình là tìm xem anh Hùng với Ánh bị giam ở đâu để giải thoát cho họ. Thứ nhì là mấy anh lựa xem trong nhóm người bị bắt ai không quan trọng hoặc không cần thiết giam giữ thời ta nên thả họ ra. Các nhân vật dân sự hay các ông bộ trưởng trong chính phủ nếu họ bằng lòng hợp tác thời ta sẽ phóng thích họ và để họ giữ chức vụ cũ. Phần các ông tướng tư lệnh vùng 2, 3 và 4 hoặc các nhân vật đầu não ta sẽ tạm giữ họ thời gian ngắn để thuyết phục họ tham gia phe đảo chánh...

Sáu liên đoàn trưởng biệt động quân chỉ huy lính của mình đi lo công chuyện. Kiểm bàn riêng với năm người bạn.

- Anh biết ông Giai nhiều vậy để anh gặp ông nói chuyện. Hy vọng ông sẽ bằng lòng hợp tác với mình...

Chừng nửa tiếng sau lính áo rằn hò reo vỗ tay mừng rỡ khi thấy thiếu tướng Đỗ Kế Giai và đại tá Kiểm song song bước ra.

Đại sứ Martin thông thả dạo từng bước quanh căn phòng vuông vức chừng mười thước. Vừa bước ông ta vừa suy nghĩ. Tại sao phe đảo chánh lại bắt mình? Họ là ai? Đảo chánh ông Thiệu để làm gì? Lật đổ chính phủ hiện tại với mục đích gì? Xuyên qua những cuộc đảo chánh đã xảy ra trong quá khứ thời các nhân vật của phe đảo chánh không bắt ông mà họ còn vui vẻ tới gặp ông ta để năn nỉ hay cầu cạnh sự giúp đỡ. Tuy nhiên lần này lại hoàn toàn khác. Họ bắt ông ta như bắt một người thường. Họ cố tình làm ngơ cái uy quyền của một ông đại sứ đại diện cho siêu cường mạnh nhất thế giới. Họ không tới gặp ông ta để xin chỉ thị. Họ không xin yết kiến ông ta để cầu cạnh việc này việc nọ như một vài giới chức trong chính quyền đã làm.

Martin ngẩng đầu lên khi nghe có tiếng mở cửa. Ông ta ngạc nhiên khi thấy một cô gái bước vào. Vóc người nhỏ nhắn. Chiếc áo dài màu tím. Nét mặt xinh xinh. Mái tóc dài buông lơi. Cô gái Việt Nam mỉm cười thân thiện.

- Kính chào ngài đại sứ...

Đại sứ Martin hỏi gọn.

- Cô là ai?

- Thưa ngài... Tôi là người đại diện của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng...

- Họ muốn gì?

Ông đại sứ hất hàm với thái độ trịch thượng. Dù thấy cử chỉ của ông ta nhưng cô gái vẫn nhã nhặn lên tiếng.

- Kính thưa ngài... Tên của tôi là Ngọc Thụy. Vâng lệnh của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng tôi tới đây vấn an ngài. Chúng tôi thành thật xin lỗi đã có hành động bất nhã với ngài và các nhân viên của tòa đại sứ...

Vị đại sứ cau mày. Dĩ nhiên ông ta đủ khôn ngoan và lịch lãm để biết không những cá nhân mình mà nhân viên của ông ta đang là tù nhân của phe đảo chánh.

- Quý vị đã bao vây tòa đại sứ của tôi?

Ngọc Thụy vui vẻ trả lời.

- Chúng tôi đã làm chủ tòa đại sứ cũng như nhân viên của ngài đang bị sự quản thúc của chúng tôi...

- Cô có biết làm như thế là vi phạm quốc tế công pháp, thương tổn tới tình hữu nghị của hai quốc gia, đụng chạm tới thể diện và quyền lực của nước tôi...

Đại sứ Martin nhấn mạnh câu nói của mình để cho người nghe hiểu như là một đe dọa ngầm. Vẫn nụ cười tươi tắn trên môi, vẫn với giọng nói lịch sự và nhã nhặn, cô gái mặc chiếc áo dài màu tím hoa ô môi cất giọng thanh thanh.

- Kính thưa ngài đại sứ... Chúng tôi đã suy tính cẩn thận trước khi lật ông Thiệu cũng như quần thúc ngài cùng nhân viên tòa đại sứ và tất cả công dân Hoa Kỳ đang có mặt tại nước tôi. Chúng tôi cũng biết hành động như vậy là vi phạm quốc tế công pháp, đụng chạm tới thể diện cũng như quyền lực của một siêu cường mạnh nhất thế giới. Tuy nhiên chúng tôi phải làm vì chính phủ ngài đã đẩy chúng tôi vào cái thế phải làm một hành động thương tổn tới tình

hữu nghị của hai nước...

- Xin cô cho phép tôi được ngắt lời...

Đại sứ Martin dịu giọng với người đại diện của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng. Không phải ông ta sợ hoặc muốn cầu cạnh điều gì. Sở dĩ ông ta dịu giọng chỉ vì biết mình đang nói chuyện với một cô gái trẻ tuổi nhưng thông minh và khôn ngoan. Không những nói tiếng Anh trôi chảy, cô ta còn có cái đặc tính ít người có được. Đó là sự " *biết người biết ta* " hay là cái " *chất ngoại giao* " của một người đi thương lượng hoặc điều đình với kẻ khác.

- Lính của nước tôi đã đổ mồ hôi, nước mắt và tánh mạng để giúp đỡ dân Việt Nam chống cộng sản...

- Kính thưa ngài đại sứ... Cá nhân tôi và dân tộc tôi biết điều đó. Chúng tôi thành thật tri ân sự giúp đỡ của những người lính Hoa kỳ đã hy sinh cho lý tưởng tự do. Tôi thành kính nghiêng mình trước vong linh của những người đã chết...

- Dân tôi, chính phủ của nước tôi đã hao tài tốn của để giúp Việt Nam Cộng Hòa đứng vững cho tới ngày hôm nay. Dù hòa bình chưa thấy trên phần đất nhiều điều linh này cũng như tình thế có đổi thay nhưng chính phủ tôi vẫn tiếp tục yểm trợ Việt Nam Cộng Hòa chống cộng sản...

Đại sứ Martin ngừng nói khi bắt gặp nụ cười của người đối diện. Nó như là sự mỉa mai, cay đắng, buồn rầu và phẫn hận.

- Thay mặt cho mười bảy triệu dân của Việt Nam Cộng Hòa tôi cảm ơn sự giúp đỡ của dân chúng Hoa kỳ. Tuy nhiên...

Nhìn thẳng vào mặt vị đại sứ Hoa Kỳ Ngọc Thụy nghiêm giọng.

- Gần đây chúng tôi đã khám phá ra một điều là chính phủ của ngài đã dâm sau lưng chúng tôi bằng một hành động mà chúng tôi không thể chấp nhận được...

Đại sứ Martin lơ mờ hiểu điều mà cô gái muốn nói nhưng ông ta vẫn im lặng như chờ xem sự tiên đoán của mình đúng hay sai.

- Chính phủ của ngài định bỏ rơi Việt Nam Cộng Hòa của chúng tôi vào tay cộng sản...

- Làm sao cô biết được chuyện này?

Đại sứ Martin buột miệng hỏi. Ông ta quên mất hỏi một câu như vậy là xác nhận chuyện đó có thật.

- Hành động " bán bạn " của tòa Bạch Ốc đẩy chúng tôi vào tình thế chỉ có một chọn lựa. Sống tự do hay là chết. Chính phủ của ngài đã phũ tay. Đã dứt khoát không giúp đỡ, chính phủ của ngài còn dằn dặt để đẩy mười bảy triệu dân vô tội của Việt Nam Cộng Hòa vào gông cùm cộng sản nhanh hơn, gọn hơn qua các hành động không can thiệp bằng quân sự khi cộng sản Bắc Việt vi phạm những điều mà họ đã cam kết trong hiệp định Paris. Cắt giảm viện trợ để cho Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa của chúng tôi không còn sức chiến đấu; chính phủ của ngài thân nhiên nhìn ba nước Nga, Tàu và Bắc Việt xâm lăng Việt Nam Cộng Hòa của chúng tôi. Tình đã hết. Nghĩa đã cạn. Chúng tôi, một nhóm người yêu tự do phải đứng lên lãnh trách nhiệm bảo vệ tổ quốc bằng cách lật đổ ông Thiệu và thành lập một chính phủ...

Đại sứ Martin nhếch môi cười. Ngọc Thụy hiểu được nụ

cười của một nhà ngoại giao chuyên nghiệp. Nó có nghĩa là: " *À thì ra là thế. Chính phủ của cô sẽ phải năn nỉ, van lạy tôi để xin được thừa nhận và phải ngửa tay xin tiền viện trợ như một kẻ ăn mày đê tiện...*".

- Sau khi thảo luận, Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng của chúng tôi đi tới một quyết định quản thúc nhân viên tòa đại sứ và tất cả công dân Hoa Kỳ và sau đó sẽ trục xuất họ về nước...

Câu nói của cô gái tựa như gáo nước lạnh tạt vào mặt vị đại sứ nhiều quyền uy và cũng nhiều kiêu hãnh. Ông ta chới với, bàng hoàng vì không ngờ tới lời nói thẳng thừng và lạnh lùng của cô gái tuổi chỉ đáng con cháu mình.

- Cô dám...

Không trả lời Ngọc Thụy mỉm cười nhìn quanh quất căn phòng trống trơn. Hiểu ý của cô gái ông đại sứ nín lặng. Bỏ ngoài quyền lực của chính phủ với một quân đội hùng mạnh nhất thế giới, bản thân ông và những nhân viên dưới quyền hiện đang là tù nhân của cô gái trẻ tuổi vóc dáng mảnh khảnh đang đứng trước mặt mình.

- Cô và chính phủ của cô muốn gì? Thương lượng? Điều đình?

Đại sứ Martin gằn giọng. Ngọc Thụy cười nhẹ.

- Chúng tôi không muốn gì hết. Chính phủ của tôi không muốn thương lượng hay điều đình việc gì hết...

Ông đại sứ già tuổi đời và già tuổi ngoại giao nhìn đắm đắm vào mặt của cô gái như muốn tìm hiểu và để bắt mạch. Tuy nhiên ông ta chỉ thấy một khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt long lanh và nụ cười thật dễ thương.

- Thưa ngài đại sứ... Tôi chỉ muốn biết là sinh mạng của ngài với mấy ngàn công dân Hoa Kỳ đang ở tại Việt Nam Cộng Hòa trị giá bao nhiêu tiền. Chắc phải là vô giá thưa ngài đại sứ?

Đại sứ Martin giật thót người khi nghe người đại diện của phe đảo chánh nói. Ông ta lơ mờ suy nghiệm ra một điều.

- Chính phủ của chúng tôi sẽ long trọng tiễn đưa ngài và mọi công dân Hoa Kỳ về nước với một lời yêu cầu nhỏ...

- Cô cứ nói...

- Lời yêu cầu nhỏ nhoi của chúng tôi là sự giúp đỡ một lần nữa thôi, lần cuối cùng của chính phủ và nhân dân Hoa Kỳ. Đó là quân viện mà chúng tôi cần để chống lại cộng sản...

Đại sứ Martin trầm ngâm. Tuy cô gái nói là yêu cầu giúp đỡ nhưng ông ta biết đây là một trao đổi. Chính phủ của ông ta phải thỏa mãn điều kiện của đối phương nêu ra thời họ mới phóng thích con tin.

- Đây là một *blackmail*...

Đại sứ Martin nói gằn. Ngọc Thụy cười khẽ.

- Ngài nghĩ như thế nào cũng được. Chúng tôi chỉ xin ngài trình bày nguyện vọng của chúng tôi lên chính phủ của ngài. Chúng tôi không đòi hỏi tiền bạc mà chỉ xin súng đạn và vật dụng tiếp liệu để đánh nhau với cộng sản...

Đại sứ Martin thở dài trầm lặng. Ông ta biết mình không có chọn lựa nào khác hơn là xin với chính phủ chấp thuận điều kiện của đối phương. Ngoài ra nhìn vào khuôn mặt xinh xắn cũng như ánh mắt van lơn của cô gái ông ta cảm

thấy có chút mùi lòng. Dù ít hay nhiều ông ta cũng không đồng ý với quyết định bỏ rơi đồng minh của chính phủ của mình nhưng ông ta không thể ngăn cản được. Quyền hạn và ảnh hưởng của một vị đại sứ rất hạn chế trong mọi quyết định của chính phủ.

- Tôi sẽ trình bày với chính phủ của tôi nhưng chấp thuận hay từ chối là chuyện vượt ra ngoài quyền hạn của tôi...

Ngọc Thụy cười vui vẻ.

- Cám ơn ngài đại sứ... Tôi tin là chính phủ của ngài sẽ chấp thuận lời yêu cầu xin trợ giúp của chúng tôi...

- Tôi cần nói chuyện với White House...

- Chúng tôi sẽ hộ tống ngài đại sứ trở lại nhiệm sở...

Trước khi khép cửa lại Ngọc Thụy cười nói thêm một câu.

- Tình thế gấp rút lắm và chúng tôi cũng không có nhiều thời giờ. Ngài chỉ có bảy mươi hai tiếng đồng hồ...

- Nếu chính phủ tôi không chấp thuận thì cô sẽ làm gì?

- Tôi nghĩ là White House coi trọng sinh mạng của công dân Hoa Kỳ hơn là súng đạn. Hết chiến tranh rồi chính phủ của ngài giữ làm chi đồng sắt mục

đó...

Ngừng lại giây lát Ngọc Thụy nhìn vị đại sứ Hoa Kỳ với cái nhìn nghiêm lạnh đồng thời giọng nói cũng trầm xuống.

- Tôi xin nhắc cho ngài đại sứ biết là chánh phủ của ngài đừng nên nghĩ tới giải pháp quân sự để giải thoát con tin. Nó chỉ làm máu đổ nhiều hơn mà thôi. Các công dân Hoa Kỳ đã được lính của chúng tôi giam giữ nhiều nơi khác

nhau trong thủ đô Sài Gòn. Nếu có chuyện gì xảy ra thời họ sẽ là những người bị chết trước nhất...

Đại sứ Martin lo lắng vì hiểu được lời đe dọa ngầm của cô gái. Ngọc Thụy lui ra. Năm phút sau một chiếc xe du lịch màu đen đậu ngay cửa. Đình Anh và tiểu đội lính áo rằn hột tổng ông đại sứ Hoa Kỳ trở lại nhiệm sở.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 8

Chiếc xe jeep chạy chậm chậm trên con đường dẫn tới căn cứ Đồng Tâm, nơi đặt bộ tư lệnh sư đoàn 7 bộ binh. Đại diện cho Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng, đôi tình nhân lái xe xuống Đồng Tâm xin gặp thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam để thuyết phục vị tư lệnh sư đoàn 7 bằng lòng hợp tác với phe đảo chánh.

- Anh nghĩ sao về chuyến đi Mỹ Tho của mình?

Ngọc Thụy hỏi. Đình Anh nhìn phong cảnh hai bên đường của chợ Giồng Nhỏ.

- Anh không hy vọng nhiều lắm... Năm mươi phần trăm thôi...

Vuốt mấy sợi tóc bay lòa xòa trên mặt Ngọc Thụy nhìn người yêu.

- Điều khiến cho em thắc mắc là thái độ hờn như án binh bất động của tướng Nam. Sau khi phe mình chiếm được dinh Độc Lập và bắt giữ một số người thân cận với ông Thiệu thời họ khai là đã gọi điện thoại cầu cứu nhưng lại không liên lạc được với tướng Nam. Họ nói rõ hơn là họ có gọi điện thoại cho tướng Nam nhưng dường như đường điện thoại bị gián đoạn...

- Đó cũng là thắc mắc của anh. Ông Thiệu đã thiết lập đường giây liên lạc thẳng từ dinh Độc Lập tới bốn vùng

chiến thuật cũng như tư lệnh của các sư đoàn bộ binh. Ông liên lạc trực tiếp, ra lệnh cho bốn ông tướng vùng mà không qua bộ tổng tham mưu...

- Dường như tướng Nam chờ đợi một điều gì...

- Có lẽ ông ta chờ tình hình ngã ngũ mới có thái độ dứt khoát...

Ngọc Thụy lắc lắc mái tóc dài.

- Không được... Nếu ông Thiệu cầm quyền trở lại là ông ta sẽ bị rắc rối. Em nghĩ... Mình cứ xin gặp ông ta. Nếu ông ta bằng lòng hợp tác cũng được mà từ chối cũng được. Nếu ông ta từ chối thì mình tính cách khác. Mình sẽ mời người khác...

- Em sẽ mời cậu Viên của em...

Ngọc Thụy cười thánh thót khi bị người yêu nói trúng tim đen.

- Cậu Viên là lá bài chót của mình. Dù không có cái thế mạnh như tướng Nam hay các tư lệnh sư đoàn nhưng cậu cũng có tiếng tăm để chỉ huy các ông tướng vùng và tư lệnh các quân binh chủng...

Xe dừng nơi trạm gác. Thấy một thiếu tá mặc quân phục mang phù hiệu tổng tham mưu người hạ sĩ quan điểm trường lễ độ hỏi.

- Thiếu tá muốn gặp ai?

- Tôi ở bộ tổng tham mưu xuống xin gặp trung úy Lê Ngọc Danh, sĩ quan tùy viên của thiếu tướng tư lệnh...

Người hạ sĩ quan bốc điện thoại nói chuyện xong cười nói.

- Thiếu tá đi vào căn nhà màu trắng đó sẽ gặp trung úy Danh...

Dừng xe xế bên hông nhà Đình Anh và Ngọc Thụy thấy một trung úy đứng chờ.

- Tôi là trung úy Danh...

Bắt tay Danh xong Đình Anh nói nhanh.

- Tôi là thiếu tá Nguyễn Đình Anh tòng sự tại bộ tổng tham mưu. Còn đây là Ngọc Thụy, cháu gọi đại tướng Viên bằng cậu. Trung úy có cách nào dàn xếp cho hai đứa tôi nói chuyện với thiếu tướng tư lệnh. Tôi chỉ xin mười lăm phút thôi...

Trung úy Danh ngần ngừ. Tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt van lơn và năn nỉ của hai người khách ông ta cười.

- Tôi không dám hứa... Mời thiếu tá và cô Ngọc Thụy vào trong chờ để tôi trình với tư lệnh...

Trung úy Danh đi trước. Đình Anh và Ngọc Thụy theo sau. Vừa vào trong phòng Ngọc Thụy thấy một quân nhân trọng tuổi mang hai sao trên cổ áo đang từ trong phòng bên cạnh bước ra. Biết đó là tướng Nam nên không đợi cho trung úy Danh nói Ngọc Thụy bước tới chặn đầu vị tư lệnh sư đoàn 7.

- Thừa thiếu tướng tư lệnh...

Bị một cô gái trẻ đáng tuổi con cháu của mình chặn đầu tướng Nam có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng vẫn vui vẻ hỏi.

- Cháu là ai?

- Thừa thiếu tướng tư lệnh... Cháu tên là Ngọc Thụy, gọi đại tướng Viên bằng cậu. Cháu từ Sài Gòn xuống Đồng Tâm

để xin gặp thiếu tướng...

- Cháu muốn gặp qua có chuyện gì?

Nở nụ cười tươi tắn Ngọc Thụy nói gọn.

- Cháu muốn nói chuyện với thiếu tướng về cuộc đảo chánh ông Thiệu ở Sài Gòn...

Đình Anh thở dài nhẹ nhõm đồng thời cũng khen ngợi cho sự thông minh và lanh lợi của người yêu. Đảo chánh ông Thiệu là một đề tài nóng bỏng và quan trọng nhất hiện nay. Dù là tư lệnh sư đoàn 7 nhưng vì ở xa nên tướng Nam cũng mù mờ về chuyện đảo chánh. Nay nghe cô cháu gái của vị đại tướng tổng tham mưu trưởng xin gặp mình để nói về chuyện đảo chánh ông ta tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở Sài Gòn...

- Cháu muốn bàn chuyện đảo chánh với qua hả. Được rồi qua sẽ tiếp cháu và bạn của cháu...

Quay qua trung úy Danh tướng Nam cười bảo.

- Danh đưa họ vào văn phòng qua. Lấy nước cho họ uống trong lúc chờ qua...

Trung úy Danh lắc đầu khi thấy Ngọc Thụy cười đùa.

- Cám ơn trung úy... Không có trung úy đưa đường còn lâu tụi này mới được ông cho nói chuyện...

Trái với Đình Anh có vẻ hơi khộp khi ngồi đối diện với tướng Nam, Ngọc Thụy lại cảm thấy thoải mái và tự nhiên khi nhìn nét mặt hiền từ và nhân hậu của vị tư lệnh sư đoàn 7. Điều đó cũng dễ hiểu vì nàng không phải là lính và tuổi chỉ đáng con cháu của ông ta.

- Nào cháu hãy nói cho qua nghe về cuộc đảo chánh ở Sài

Gòn...

Tướng Nam lên tiếng như nhắc nhở.

- Trước khi cháu nói cho thiếu tướng nghe về cuộc đảo chánh ông Thiệu cháu có một thắc mắc muốn nêu ra là...

Thấy cô gái dừng lại tướng Nam mỉm cười như khuyến khích.

- Tại sao thiếu tướng không đem quân về giải vây cho ông Thiệu...?

Tướng Nam làm thỉnh giầy lát mới thông thả trả lời.

- Sở dĩ qua không đem quân về Sài Gòn vì hai lý do. Thứ nhất là cho tới giờ phút này qua cũng không biết về tình trạng của tổng thống Thiệu. Thứ nhì là cái tin mà phe đảo chánh nài ra để đảo chánh tổng thống Thiệu...

Đình Anh im lìm trong lúc Ngọc Thụy ngồi rung đùi và gật gù mỉm cười. Tướng Nam cười thầm khi thấy cử chỉ như ông cụ non của cô gái. Nội cái chuyện cô ta ngồi lọt trong chiếc ghế cũng khiến cho ông buồn cười.

- Thiếu tướng biết tin chính phủ Mỹ sẽ bỏ Việt Nam Cộng Hòa chúng ta rơi vào tay cộng sản?

Tướng Nam trầm ngâm thật lâu trước câu hỏi này. Cuối cùng ông ta thở dài.

- Qua có nghe tin này nhưng không biết đích xác. Và lại không cách nào kiểm chứng...

- Cậu Viên của cháu đã xác nhận điều này...

Tướng Nam im lặng. Ông ta biết với danh vị tổng tham mưu trưởng tướng Viên là người quen biết lớn để xác nhận chuyện chính phủ Mỹ bỏ Việt Nam Cộng Hòa rơi vào tay cộng sản là chuyện thực hay chỉ là tin đồn.

- Nếu chuyện đó có thực thời thiếu tướng phải làm sao? Đảo chánh lật đổ ông Thiệu?

- Tại sao chúng ta phải đảo chánh lật đổ tổng thống Thiệu?

Tướng Nam hỏi và Ngọc Thụy đáp liền không suy nghĩ.

- Muốn bỏ cho Việt Nam Cộng Hòa rơi vào tay cộng sản người Mỹ đã làm đủ mọi cách để trói tay chân của quân lực ta. Họ đã làm ngơ không can thiệp khi các sư đoàn chính quy của Bắc Việt xâm nhập vào lãnh thổ của chúng ta. Họ cắt giảm viện trợ tới mức tối đa. Ngoài ra họ còn dùng ông Thiệu để phá nát sức chiến đấu kiên cường của quân lực ta. Thiếu tướng thừa biết là nhân danh tổng tư lệnh tối cao ông Thiệu sẽ tìm đủ mọi cách để giết sập Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Nếu không có cuộc đảo chánh xảy ra có thể ngày mai ông ta sẽ cách chức tư lệnh của thiếu tướng...

- Qua biết điều đó...

Tướng Nam bình tĩnh lên tiếng. Liếc nhanh Đinh Anh Ngọc Thụy hơi cao giọng.

- Đó là lý do chính khiến cho một số sĩ quan trẻ mạnh dạn đứng lên đảo chánh ông Thiệu đồng thời trục xuất hết người Mỹ ra khỏi nước ta trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ...

- Làm như vậy không được...

Tướng Nam nói nhỏ. Ngọc Thụy vắn.

- Tại sao lại không được. Họ đã bỏ mình thời tại sao mình không tống cổ họ về nước. Để họ ở lại đây họ cũng không

chịu giúp mình chống cộng. Chẳng thà lật ông Thiệu, đuổi Mỹ về nước rồi tự mình chiến đấu. Ít ra mình còn kéo dài cuộc chiến thêm thời gian hai ba năm nữa...

- Cháu là người của phe đảo chánh phải không?

Thấy nụ cười tươi tắn của cô gái tướng Nam biết mình đoán đúng.

- Thiếu tướng đoán đúng... Cháu là người của phe đảo chánh. Cháu với bạn cháu đây là hai người đầu tiên nảy ra ý kiến đảo chánh ông Thiệu, trục xuất người Mỹ về nước để tự mình quyết định vận mệnh của nước mình chứ không để cho bất cứ một siêu cường nào làm chuyện đó. Chắc thiếu tướng còn nhớ câu *Vọng ngoại tắc tử* " của cụ Phan Bội Châu?

Chậm chạp lắc đầu tướng Nam nói với hai người khách trẻ tuổi bằng giọng ôn tồn và thân thiện.

- Qua biết hai em là những kẻ có lòng với nước non và dân tộc; tuy nhiên đảo chánh tổng thống Thiệu cũng như trục xuất người Mỹ về nước chúng ta cũng không giải được thế cờ của hai siêu cường Mỹ Tàu đã dàn dựng để đẩy dân ta vào gông cùm của cộng sản...

- Thiếu tướng có giải pháp nào hay hơn cách của cháu?

Bị Ngọc Thụy vặn hỏi song tướng Nam không giận. Dù không nói ra ông cũng cảm thấy thích thú khi được trò chuyện với cô gái trẻ tuổi đang ngồi trước mặt. Từ lâu sống chung quanh những người lính vốn quen tuân lệnh của mình cho nên ông cảm thấy có chút gì buồn chán. Ông muốn có người đối thoại và nói ra những gì họ nghĩ. Nay tình cờ gặp Ngọc Thụy không những ăn nói duyên dáng, biện luận giỏi và có ý tưởng mới lạ ông cảm thấy như tâm hồn được cởi mở ra khỏi cái vỏ thường tình của một vị tư lệnh.

- Qua không có giải pháp nào hay hơn của cháu nhưng qua thiết nghĩ giải pháp lật đổ ông Thiệu và trục xuất người Mỹ cũng không gỡ được tình thế. Lấy súng đạn, tiếp liệu ở đâu ra để chúng ta tiếp tục đánh nhau với cộng sản. Thiếu hụt tiếp liệu sẽ khiến cho ta không đủ sức giữ trọn vẹn lãnh thổ. Có thể ta phải rút bỏ khỏi vùng 1 và vùng 2 vì sự tấn công khốc liệt của địch. Tuy nhiên nếu vùng 1 và 2 mất thì vùng 3 cũng không đứng vững được và Sài Gòn sẽ lọt vào tay giặc...

- Đó là lý do khiến cho cháu xuống đây để mời thiếu tướng tham gia Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng...

Thấy tướng Nam làm thinh không trả lời Ngọc Thụy tiếp liền.

- Cá nhân cháu rất ngưỡng mộ và kính phục thiếu tướng. Tài năng và đức độ của thiếu tướng ai ai cũng biết. Đó là điều kiện tất yếu để chỉ huy quân dân miền tây trong giai đoạn khó khăn này...

- Quân lực ta có nhiều vị tướng có tài có đức hơn qua nhiều. Tại sao cháu không chọn những người đó...

Mặc dù tướng Nam chối từ nhưng Ngọc Thụy chưa chịu thua.

- Thiếu tướng muốn nghe cháu nói lý do tại sao cháu mời thiếu tướng tham gia Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng và làm tư lệnh quân khu 4 không?

- Cháu cứ nói...

- Có thể tướng Trường, tướng Đống, tướng Khang hay

nhiều ông tướng khác có tài có đức hơn thiếu tướng tuy nhiên họ lại không có cái mà thiếu tướng đang có...

Vị tư lệnh sư đoàn 7 mỉm cười. Càng nói chuyện nhiều chừng nào ông càng khám phá ra cô gái bé tí ti này có cái óc, cái trí phi thường. Cô ta biết cách ăn nói để hấp dẫn và quyến rũ người khác phải nghe câu chuyện của cô ta.

- Muốn đánh nhau với địch ta phải có cái thế và lực. Thiếu tướng là người có cái thế và cái lực mà quân dân ta cần để tiếp tục chiến đấu. Đó là cái thế và cái lực của miền tây, của vùng 4 chiến thuật... Thiếu tướng có muốn nghe cháu nói về cái thế và cái lực của miền tây để chống lại hai mươi sư đoàn chánh quy của Bắc Việt không?

Tướng Nam không thể mở miệng từ chối trước câu hỏi của cô cháu gái bé tí ti vì muốn nghe cô ta luận bàn về cái thế và cái lực của miền tây trong việc đánh nhau với cộng sản.

- Như thiếu tướng đã nói rồi cuộc rồi quân lực ta sẽ phải rút bỏ vùng 1, 2 và 3 và sau cùng cố thủ ở miền tây...

Tướng Nam gật gù. Lời nói của Ngọc Thụy đúng với điều mà ông tiên liệu.

- Bắc có sông Cửu Long che chở. Đông và tây có biển làm ranh giới thiên nhiên. Nếu là tư lệnh miền tây thiếu tướng có ba sư đoàn tinh nhuệ, mấy chục ngàn lính địa phương cộng thêm lực lượng của quân khu 1, 2 và 3 rút về; thiếu tướng nắm trong tay một cái thế mạnh vô cùng. Từ nào tới giờ miền tây là vựa lúa của Việt Nam Cộng Hòa ta. Được lòng quân với dân thiếu tướng có thể kéo dài cuộc chiến đấu năm ba năm nữa biết đâu tình thế chuyển xoay...

Ngừng lại hớp ngụm nước ngọt Ngọc Thụy nói tiếp.

- Miền tây địa thế thuận lợi cho việc phòng thủ vì ba mặt có sông có biển làm hàng rào cản. Ta chỉ cần thủ kín mặt tây thôi...

- Đó cũng là điều mà qua lo âu vì với quân lực yếu, súng đạn ít ỏi ta khó mà ngăn được lực lượng của địch từ bên kia biên giới Miên tràn sang...

- Nếu cháu nói ra cách thức giúp thiếu tướng chặn không cho hai mươi sư đoàn của Bắc Việt vượt qua biên giới Miên Việt thì thiếu tướng sẽ hợp tác với Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng. Thiếu tướng chịu không?

Đình Anh mỉm cười vì biết Ngọc Thụy đang gài tướng Nam. Ông ta phải chấp thuận điều kiện của nàng thì nàng mới nói cho ông ta nghe cách thức cầm chân hai mươi sư đoàn địch không cho vượt qua biên giới Miên Việt.

- Đâu cháu nói cho qua nghe rồi qua sẽ ủng hộ phe đảo chánh của cháu...

Ngọc Thụy cười cười rung đùi.

- Hai con kinh Vĩnh Tế và Vĩnh An chạy dài từ Tân Châu tới Hà Tiên là ranh giới giữa ta với Miên. Không tấn công ta được bằng mặt biển hay sông lực lượng của Bắc Việt phải đánh vào mặt tây. Kinh Vĩnh Tế vừa cạn vừa nhỏ nên không thể cản được bước tiến của kẻ xâm lăng. Tại sao ta không khơi dòng kinh Vĩnh Tế rộng thêm ra chừng một hai cây số...

Đình Anh thấy tướng Nam thay đổi nét mặt và ánh mắt sáng lên vẻ vui mừng. Nhìn Ngọc Thụy ông cười thốt.

- Cám ơn cháu... Qua chưa nghĩ tới điều đó. Cháu thật tình muốn qua gia nhập Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng?

Đình Anh thấy người yêu ngồi rung đùi khi nghe câu hỏi của vị tư lệnh sư đoàn 7. Câu hỏi tỏ cho họ biết là ông ta đã ưng thuận hợp tác hay ít nhất cũng ủng hộ.

- Cháu chỉ xin thiếu tướng thương dân thương nước hợp tác với Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng để tiếp tục chống cộng...

- Mỹ họ ngưng viện trợ thời ta lấy súng đạn đâu mà đánh nhau với cộng sản...

Vẫn tắt nhưng mạch lạc Ngọc Thụy kể cho tướng Nam nghe cuộc điều đình của mình với vị đại sứ Hoa Kỳ đồng thời sẽ điều đình với chánh phủ Pháp yểm trợ để chống lại cộng sản. Mỉm cười lắc đầu tướng Nam nói đùa.

- Cháu bé tí ti mà khôn ngoan quá... Đúng là cháu của đại tướng Viên...

- Cháu thích làm cháu của một anh hùng như thiếu tướng...

Cười vui vẻ tướng Nam nhìn Ngọc Thụy và Đình Anh.

- Qua bằng lòng tham gia Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng. Hai em về Sài Gòn trước rồi mai mốt qua sẽ kéo sư đoàn 7 về thủ đô ủng hộ đảo chánh...

Bước vào căn phòng dùng làm bộ chỉ huy của liên đoàn 4 biệt động quân Ngọc Thụy và Đình Anh thấy Quốc, Bảo, Hiện, Hùng và Ánh đang ngồi trò chuyện. Ngọc Thụy hỏi nhanh.

- Mấy anh có tin về ông đại sứ?

Quốc lắc đầu.

- Chưa thấy trả lời... Anh nghĩ ông ta hoặc chính phủ Mỹ

câu giờ để tìm cách...

Trầm ngâm giây lát Đình Anh nói nhỏ.

- Hay là tòa Bạch Ốc không ưng thuận điều kiện của ta... Họ trì hoãn để tìm cách giải thoát con tin. Họ có thể đổ xuống Sài Gòn một hai sư đoàn thủy quân lục chiến để giải thoát con tin...

Ngọc Thụy cười nói với giọng tin tưởng.

- Họ sẽ chấp thuận... Mấy anh tin em đi... Chỉ có điều là thời gian thôi. Họ còn phải hội họp để tìm ra giải pháp nào có lợi nhất. Họ cố tình kéo dài để

khỏi bị mất mặt...

Quốc cười lên tiếng.

- Anh đã tập trung tất cả nhân viên quân sự và dân sự Hoa Kỳ lại rồi chia họ ra làm năm nhóm và được giam giữ năm chỗ khác nhau. Anh cũng bố trí tiểu đoàn 42 và 44 vây kín tòa đại sứ. Họ mà đột kích là chết hết...

- Anh làm như thế là đúng. Em không nghĩ họ dám có một hành động mạnh bạo như vậy. Tuy nhiên mình đề phòng vẫn hơn...

Quay sang Hiện Ngọc Thụy cười nói tiếp.

- Anh đã cho người thiết lập bản danh sách tiếp liệu chưa. Em cần có bản danh sách này khi gặp lại ông đại sứ...

- Anh phải thả tướng Khuyên và các nhân viên của ông ra để họ làm việc...

- Nếu thấy cần ba anh cứ việc thả các ông tướng ở bộ tổng tham mưu ra để họ làm việc. Tuy nhiên trong danh sách tướng lãnh ủng hộ đảo chánh mình cứ ghi tên họ vào cho xôm tụ... Còn hai ông tư lệnh không quân và hải quân?

Bảo lên tiếng thế cho Quốc.

- Tướng Giai đã nói chuyện với họ. Ông Minh bằng lòng còn đề đốc Trần Văn Chơn thời xin từ chức tư lệnh nại lý do sức khỏe...

Ngọc Thụy cười cười.

- Cũng không sao... Ông muốn từ chức thời mình sẽ cho ông từ chức rồi kiếm người mới thay thế. Đôi khi người mới tốt hơn người cũ... Bây giờ chúng ta hãy tập trung vào chuyện đón tiếp tướng Nam. Em muốn Sài Gòn mình đón tướng Nam giống như dân Pháp ở Paris đón De Gaull... Em và *Anh Cố Cò* đi cổ động sinh viên và học sinh xuống đường ủng hộ đảo chánh và hoan hô tướng Nam. Còn ba anh cho lính đi hô hào dân chúng sáng một chờ đón người hùng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa...

Quốc cười đùa.

- Em nịnh ông kỹ à ghen...

- Ông là vừa gạo của mình mà anh...

Kèm theo câu nói với tiếng cười thánh thót Ngọc Thụy kéo tay Đình Anh đi ra cửa.

- Em đói bụng... Anh chở em đi ăn hủ tiếu Nam Vang nha...

Vòng tay ôm cái vai nhỏ nhắn của người yêu Đình Anh cười cười.

- Thuyết phục được ông tư lệnh sư đoàn 7 về với phe đảo chánh là em muốn ăn cái gì cũng được...

Nhón người lên ngoạm vào cổ người yêu Ngọc Thụy đùa.

- Ăn cái cổ cò này được hôn...

Hơi né người tránh bị cắn cổ Đình Anh hỏi nhỏ.

- Em có ý kiến khơi dòng kinh Vĩnh Tế hồi nào vậy?

Ngọc Thụy cười chúm chím.

- Không biết lúc đó có cái gì xui khiến mà tự nhiên em nảy ra cái ý khơi dòng kinh Vĩnh Tế. Có lẽ hồn thiêng sông núi hay vong linh của tổ tiên nhập vào khiến cho em tự nhiên nảy ra cái ý tưởng đó. Bây giờ suy nghĩ lại em muốn làm hơn nữa. Em muốn biến con kinh Vĩnh Tế thành con sông lớn như sông Cửu Long...

Nhìn chiếc Lam cũ của mình được dựng ở góc sân Đình Anh nói với Ngọc Thụy.

- Anh Quốc chu đáo lắm... Ảnh mang xe của anh ra đây...

Mới hơn 9 giờ sáng mà sinh hoạt của thủ đô hầu như đình trệ. Một trăm ngàn người dân, lính, sinh viên, học sinh đứng dài dài từ Phú Lâm cho tới

cổng chánh của dinh Độc Lập để chào mừng vị tư lệnh sư đoàn 7 bộ binh. Cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới. Biểu ngữ căng đầy mọi nơi, trên các ngôi nhà lầu dọc theo đường cùng các ngã tư đông đúc. Hàng chục biểu ngữ lớn căng tại các ngã ba hay ngã tư với hàng chữ " *Hân hoan chào đón thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam* " Hàng trăm ngàn biểu ngữ to nhỏ viết năm chữ " *Đả đảo Nguyễn Văn Thiệu* " " *Đả đảo Hồ Chí Minh* " Hàng ngàn biểu ngữ viết tám chữ " *Ủng hộ Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng* "

Chiếc xe quân cảnh dẫn đầu kế đến là chiếc xe jeep lăm bụi đường chạy từ từ. Đứng trên xe nhìn tấm biểu ngữ thật lớn căng ngang đường Hùng Vương với chín chữ " *Hân*

Hoan Chào Mừng Thiếu Tướng Nguyễn Khoa Nam " vị tư lệnh sư đoàn 7 cười nói với trung úy Danh đứng ở băng sau.

- Cô cháu gái bé tí ti giỏi thật. Huy động được ngàn dân chúng đón tiếp mình thời cái Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng của cô ta phải được hậu thuẫn mạnh mẽ lắm...

Cờ vàng ba sọc đỏ tung bay rợp trời. Ngàn tiếng reo hò " *Hoan hô Thiếu Tướng Nguyễn Khoa Nam* " khiến cho đoàn quân kéo về thủ đô cảm thấy vui mừng và phấn khởi khi chứng kiến sự chào đón đông đảo của dân chúng. Xe jeep phải ngừng lại khi một nữ sinh bước ra trao vòng hoa cho vị tư lệnh sư đoàn 7. Rồi như bị kích thích bởi điều gì dân chúng tự động ùa ra đường vẫy tay chào mừng các chiến sĩ của sư đoàn 7 bộ binh kéo về thủ đô. Vì lý do dân chúng chào mừng nồng nhiệt quá nên tướng Nam và các sĩ quan tháp tùng phải dừng lại xuống xe bắt tay các ông già, bà lão và thanh niên nam nữ. Người ta tranh nhau bắt tay và bày tỏ cũng như gửi gắm niềm tin tưởng vào các chiến sĩ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa trong nhiệm vụ chống cộng để bảo vệ tự do cho dân chúng. Phải mất hơn ba tiếng đồng

hồ đoàn quân của sư đoàn 7 mới vào tới dinh Độc Lập, nơi tạm cư của tướng Nam và bộ tư lệnh của ông ta.

Chiều hôm đó dân chúng Sài Gòn cũng như trên toàn quốc chăm chú lắng nghe lời hiệu triệu của vị tư lệnh sư đoàn 7 bộ binh, vị tướng lãnh đầu tiên kéo binh lính về Sài Gòn tham gia đảo chánh.

- Kính thưa đồng bào.

Tôi là thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam, tư lệnh sư đoàn 7 bộ binh.

- Kính thưa đồng bào,

Mấy ngày trước đây một nhóm quân nhân trẻ đã đứng lên lật đổ ông Thiệu và chánh quyền hiện hữu của ông ta. Do ở một nguồn tin đáng tin cậy Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng biết được chính phủ Hoa Kỳ đã có một thỏa thuận ngầm với Trung Cộng trong vấn đề giải quyết chiến tranh Việt Nam. Theo thỏa thuận này thời Hoa Kỳ sẽ bỏ Việt Nam Cộng Hòa của chúng ta rơi vào tay cộng sản miền bắc. Điều đó đã được chứng minh bằng những hành động như ngưng quân viện, không can thiệp bằng quân sự khi Bắc Việt ngang nhiên vi phạm những điều đã cam kết trong hiệp định Paris. Hoa Kỳ còn gây áp lực buộc ông Thiệu sẽ làm mọi cách để giết sập Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa và đẩy mười bảy triệu dân miền nam rơi vào tay cộng sản nhanh chóng hơn. Đứng trước viễn ảnh đen tối của tổ quốc; tôi, đã mạnh dạn cùng với các quân nhân trong Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng lãnh trách nhiệm chống cộng cứu nước bằng cách tự quyết định lấy vận mệnh của quốc gia và dân tộc. Có thể chúng ta sẽ không tồn tại trước một kẻ thù đang được phe cộng sản quốc tế triệt để ủng hộ. Tuy nhiên tôi và các chiến sĩ sẽ chiến đấu đến viên đạn cuối cùng, chiến đấu tới hơi thở cuối

cùng để chúng ta được sống trong tự do. Dù có chết chúng ta cũng tỏ cho kẻ thù và ngoại bang biết rằng chúng ta không hèn nhát, không tham sinh húy tử để cúi đầu nghe theo lệnh của người khác. Ngoài ra tôi cũng có lời kêu gọi thiết tha tới các tướng lĩnh của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa hãy vì dân vì nước tham gia và hợp tác với Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng trong nhiệm vụ chống cộng đem lại tự do và hòa bình cho đất nước.

Trân trọng kính chào đồng bào...

Lời kêu gọi của tướng Nam khiến cho trung tướng Ngô Quang Trưởng gửi điện văn ủng hộ Hội Đồng Quân Nhân

Cách Mạng. Rồi sau đó tư lệnh của các sư đoàn 5, 9, 18, 21, 22, 23, 25 cùng các binh chủng thiết giáp, pháo binh, nhảy dù, thủy quân lục chiến lần lượt lên tiếng ủng hộ Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng.

Nhẹ mở cửa Ngọc Thụy rón rén bước vào căn phòng nhỏ nơi mà Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng dành để quản thúc đại tướng Cao Văn Viên.

- Thưa cậu...

Ngọc Thụy rụt rè lên tiếng. Tướng Viên quay lại. Ông ta hơi ngạc nhiên khi thấy đứa cháu gái mà ông thương như con ruột đang đứng trước mặt mình.

- Ngọc Thụy... Làm sao con tới đây được?

- Thưa cậu... Con vào thăm cậu. Cậu khỏe không cậu?

Tướng Viên cười nhẹ.

- Khỏe... Họ không có làm gì cậu hết... Chỉ giam lỏng thôi... Con ở ngoài chắc biết tin tức hả. Cuộc đảo chánh ông Thiệu đi tới đâu rồi?

Hơi cúi mặt xuống Ngọc Thụy nói nhỏ và chậm.

- Thừa cậu phe đảo chánh đã thành công trong việc bắt giữ ông Thiệu cùng những nhân vật trọng yếu trong chính phủ của ông ta. Họ thành lập nên một hội đồng có tên là Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng...

Khẽ gật đầu tướng Viên làm thinh không nói. Giọng của cô cháu gái của ông ta vang đều đều.

- Họ đã được các vị tư lệnh vùng 1 và tư lệnh quân binh chủng ủng hộ hoặc tham gia cuộc đảo chánh. Các vị bộ trưởng trong chánh phủ của ông Thiệu đều được Hội Đồng

Quân Nhân Cách Mạng mời giữ chức vụ cũ để điều khiển guồng máy quốc gia...

Vì đứng đối diện nên tướng Viên thấy cháu gái của mình lộ vẻ ngập ngừng và bối rối như muốn nói điều gì mà không thể thốt thành lời.

- Thừa cậu... Con xin cậu tha lỗi cho con...

Tướng Viên ngạc nhiên khi nghe cháu gái nói. Ông chưa kịp lên tiếng Ngọc Thụy đã cất tiếng nói nhanh.

- Hôm nay con tới thăm cậu và cũng để bàn với cậu một chuyện là mời cậu gia nhập vào Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng...

- Con mời cậu gia nhập Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng... Ngọc Thụy... Con nói gì cậu không hiểu...

- Thưa cậu... Con là một trong những người thuộc phe đảo chánh ông Thiệu...

Tướng Viên nhìn cháu gái đăm đăm vì sửng sốt. Ông không thể nào ngờ đứa cháu gái ngoan hiền của mình lại là thành viên của nhóm quân nhân lật ông Thiệu và bắt giam mình từ mấy ngày nay.

- Con là người của phe đảo chánh?

Thấy cháu gái gật đầu vị tổng tham mưu trưởng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa thở dài. Điều này vượt ngoài sức tưởng tượng của ông. Đứa cháu gái bé tí ti hay làm nũng của ông lại là kẻ làm nên chuyện động trời mà ông hay biết gì hết.

- Cậu tha lỗi cho con rồi con sẽ nói cho cậu nghe mọi chuyện...

Tướng Viên nhìn cháu gái giây lát xong gật đầu. Ông muốn biết cháu gái mình đã làm những gì để có thể lật nhào một ông tổng thống cũng như qua mặt được các cơ quan an ninh và tình báo chuyên nghiệp quốc tế.

- Được rồi... Cậu tha lỗi cho con... Mà con phải nói cho cậu nghe hết không được giấu cái gì nghe chưa...

Ngọc Thụy cười thành tiếng nhỏ. Ngồi trên chiếc giường nệm nàng kể cho ông cậu nghe từ lúc Bạch Vân ở Mỹ về cho tới lúc tướng Nam kéo quân lực của ông ta về thủ đô tham gia đảo chánh. Nghe xong tướng Viên cười mắng yêu cháu.

- Mà qua mặt cậu hả. Mà qua mặt CIA, qua mặt tình báo của Bắc Việt... Giỏi lắm...

- Nhân danh Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng con mời cậu đảm nhận chức vụ cũ. Cậu sẽ là tổng tham mưu trưởng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa có thực quyền chứ không phải như hồi còn ông Thiệu...

- Sao con biết chuyện đó?

- Con biết chuyện ông Thiệu nhân danh tổng tư lệnh tối cao đã thiết lập đường giây liên lạc thẳng tới các vị tư lệnh vùng để chỉ huy họ mà không qua sự trung gian của cậu. Nói đúng hơn là ông ta đã tước quyền tổng tham mưu trưởng của cậu. Bây giờ Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng sẽ trả quyền tổng tham mưu trưởng lại cho cậu để cậu chỉ huy toàn thể quân lực chống cộng. Cậu chịu hôn?

Xoa đầu cháu gái tướng Viên cười nói đùa.

- Mày khôn quá... Mày trả quyền lại cho cậu để cậu làm việc còn mày ngồi chơi xơi nước phải không...

Ngọc Thụy ré lên cười vì câu nói đùa của cậu mình.

- Đình Anh đâu rồi?

- Dạ anh đang đứng ngoài cửa...

- Bảo nó vào đây... Mời mấy người bạn trong nhóm đảo chánh của con vào luôn. Cậu muốn gặp những người lính đã làm lịch sử...

Đình Anh, Quốc, Bảo, Kiếm, Minh, Dân, Hùng, Ánh và Hiện đứng nghiêm chào vị đại tướng tổng tham mưu trưởng của mình. Chăm chú nhìn chín sĩ quan cấp tá giấy lát tướng Viên bắt tay từng người đoạn cất giọng.

- Chỉ có trong tay sáu liên đoàn Biệt Động Quân và ba tiểu đoàn bộ binh mà các em lật nhào ông Thiệu thời phải nói ít có người làm được chuyện đó. Anh cảm ơn các em đã tín nhiệm mà trao cho anh chức vụ cũ...

Quốc lên tiếng trước nhất.

- Thưa đại tướng... Cá nhân tôi rất kính phục tài ba, tư cách của đại tướng. Với tôi đại tướng mãi mãi là người anh cả của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa...

Quay sang Đình Anh tướng Viên cười đùa.

- Em làm cách nào mà dụ được Ngọc Thụy tham gia đảo chánh vậy?

- Thừa đại tướng... Tôi bị cô ấy dụ chứ cô ấy khôn dạn trời ai mà dụ cho được...

Tất cả đều cười ồ vì câu nói của Đình Anh. Tướng Viên bước ra cửa. Binh sĩ đồng loạt reo hò khi thấy vị tổng tham mưu trưởng của mình xuất hiện. Tướng Nam cùng một số tướng lãnh và sĩ quan các cấp bước tới chào mừng rồi sau đó họ mời tướng Viên chủ tọa buổi họp kín để bàn tính cách đối phó với tình hình chiến sự.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 9

- Kính chào ngài đại sứ...

Ngọc Thụy mở đầu cuộc gặp gỡ lần thứ nhì bằng câu nói trên.

- Chào cô...

Ngừng lại giây lát vị đại sứ Hoa Kỳ nói chậm. Giọng nói của ông ta hơi khàn và có chiều mệt mỏi.

- Tôi đã trình bày và thảo luận với chính phủ của tôi. Trước khi chấp thuận lời yêu cầu của chính phủ của cô tôi muốn biết chi tiết của cuộc trao đổi...

Đặt lên bàn ngay trước mặt vị đại sứ xấp giấy dày cộm Ngọc Thụy cười nói.

- Đây là danh sách trong đó ghi rõ những gì chúng tôi xin chính phủ Hoa Kỳ giúp đỡ. Chúng tôi không muốn tiền mà chỉ muốn những vật dụng cần thiết để cho quân lực của chúng tôi đủ sức chống lại cộng sản...

- Nếu chánh phủ của tôi từ chối...

Ngọc Thụy tươi cười nhưng giọng nói lại nghiêm nghị.

- Nếu chánh phủ của ngài đại sứ từ chối lời yêu cầu thời chính phủ của tôi sẽ không bảo đảm tánh mạng của các công dân Hoa Kỳ đang bị giam giữ. Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng đang được chỉ huy bởi các quân nhân. Như ngài đại sứ biết quân nhân họ không được mềm mỏng, khéo léo và kiên nhẫn. Họ có thể tra tấn hoặc hành quyết một vài nhân viên của ngài để làm áp lực...

Đại sứ Martin lặng thinh. Ông biết chuyện đó có thể xảy ra. Đang suy nghĩ và cân nhắc ông ta nghe giọng nói nhỏ nhẹ của nhân vật đại diện cho phe đảo chánh cất lên.

- Thưa ngài đại sứ... Những gì mà chúng tôi xin chính phủ Hoa Kỳ giúp đỡ nếu tính ra thành tiền chỉ có 8 tỉ đô la...

- 8 tỉ...

Đại sứ Martin kêu lên hai chữ rồi nín lặng. Ngọc Thụy cười nhẹ.

- Trước đây khi quân đội Hoa Kỳ còn hiện diện ở nước tôi, mỗi năm chính phủ của ngài đại sứ đã viện trợ cho nước tôi chừng một hai tỉ đô la. Tám tỉ đô la chỉ là sáu bảy ngàn đồng so với ngân sách khổng lồ của một quốc gia giàu có nhất thế giới như Hoa Kỳ. Và lại đây chỉ là súng đạn, xăng dầu và quân dụng. Chiến tranh chấm dứt rồi Hoa Kỳ giữ làm gì mấy khẩu súng cũ, vài viên đạn đại bác han rỉ cũng như mấy chục triệu tấn dầu cặn. Viện trợ cho chúng tôi thời Hoa Kỳ sẽ được mười bảy triệu dân của Việt Nam Cộng Hòa mang ơn suốt đời. Chánh phủ của ngài đã chi dùng chừng năm ba chục tỉ đô la vào cuộc chiến tranh chống cộng sản ở Việt Nam thời bây giờ chúng tôi chỉ xin có một ít mà thôi...

Đại sứ Martin làm thinh. Ông biết tiền không phải là nguyên nhân chính mà thể diện và tự ái mới là điều quan trọng. Chính phủ của ông không thể để cho bất cứ ai, tổ chức hay quốc gia nào ép buộc phải làm những gì phương hại tới danh dự và thể diện của một siêu cường. Tuy nhiên tánh mạng của ông và mấy ngàn công dân đang bị đe dọa trầm trọng. Ông không thể để cho họ bị xử tử hoặc giam giữ suốt đời.

- Tôi sẽ trình điều kiện của cô lên chính phủ của tôi và để họ quyết định. Tôi sẽ trả lời cho cô ngày mai...

Mỉm cười Ngọc Thụy đứng lên.

- Ngài có hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Sau đó nếu không được câu trả lời của ngài bắt buộc chúng tôi sẽ có biện pháp mạnh...

Bắt tay vị đại sứ Hoa Kỳ xong Ngọc Thụy thông dong ra cửa. Đình Anh đón nàng trên chiếc lambretta cũ. Ngồi vào yên Ngọc Thụy nói nhanh.

- Họ đang câu giờ. Mình phải làm cách khác để áp lực họ. Anh biết cách gì không?

Thấy người yêu do dự Ngọc Thụy lấy ngón tay cào cào trên lưng áo kaki.

- Anh là dân báo chí mà không nghĩ ra à...

Đình Anh cười ha hả.

- Đúng rồi... Mình phải dùng báo chí... Mấy ông phóng viên ngoại quốc mà được mình xì tin nóng hổi thời họ sướng mê tơi...

Sáng hôm sau dân chúng Hoa Kỳ rúng động vì cái tin động trời. Các tờ báo lớn như Washington Post, NewYork Time, Los Angeles Time, Chicago Tribune đều chạy cái tít thật lớn về tin mấy ngàn công dân Hoa Kỳ đang bị tân chánh phủ của Việt Nam Cộng Hòa giam giữ để yêu cầu viện trợ súng đạn đánh nhau với cộng sản. Ba đài truyền hình lớn nhất nước ABC, NBC và CBS với chương trình Special Report còn loan tin khủng khiếp là trong vòng hai mươi bốn giờ đồng hồ nữa nếu chính phủ Hoa Kỳ không thỏa mãn lời yêu cầu viện trợ súng đạn để cho họ đánh nhau với cộng sản thì chánh phủ quân nhân của nước Việt Nam sẽ hành quyết vài con tin để làm áp lực. Thân nhân của các nạn nhân gọi điện thoại tới văn phòng của các dân biểu hoặc thượng nghị sĩ để hỏi thăm tin tức đồng thời yêu cầu can thiệp với toà Bạch Ốc lập tức thỏa mãn đòi hỏi của chính phủ Việt Nam. Một số sinh viên và dân chúng lập tức xuống đường trước cổng toà Bạch Ốc phản đối chính phủ. Bối rối vì sự nổi giận của dư luận quần chúng cũng như của hai thượng và hạ viện, toà Bạch Ốc phải mở cuộc họp báo trấn an dư luận bằng cách hứa hẹn là sẽ thỏa mãn yêu cầu của tân chính phủ Việt Nam.

Đại sứ Jean-Marie Mérillon của chánh phủ Pháp tại Sài Gòn hơi ngạc nhiên khi nghe nhân viên cho biết có cặp trai gái tự xưng là đại diện của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng của nước Việt Nam Cộng Hòa tới xin gặp mặt. Nửa tò mò nửa thắc mắc, sau khi suy nghĩ giây lát ông ta chấp thuận đón tiếp hai sứ giả của phe đảo chánh của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Dù biết trước hai đại biểu của phe đảo chánh là đôi trai gái nhưng khi gặp

mặt ông không dấu được kinh ngạc khi thấy họ còn quá trẻ. Người con trai mặc quân phục mang cấp bậc thiếu tá chỉ vào khoảng ba mươi trong khi cô gái mặc áo dài màu tím trông giống như một sinh viên.

- Kính chào ngài đại sứ...

Đại sứ Merillion nhẹ cười khi nghe cô gái nói bằng tiếng Pháp.

- Kính chào nhị vị...

Sau nghi thức xã giao như bắt tay và giới thiệu tên họ cùng chức vụ xong vị đại sứ Pháp mời khách ngồi. Đình Anh cất giọng trầm và chậm rãi.

- Thưa ngài đại sứ... Đại diện cho Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng, chúng tôi đến đây gặp ngài đại sứ với thành tâm tiếp nối tình thân hữu giữa hai quốc gia...

Đại sứ Merillion mỉm cười, lơ mờ hiểu được mục đích của hai người ngồi đối diện với mình.

- Chúng tôi đến gặp ngài đại sứ với mục đích xác định mối liên hệ bình thường giữa hai chính phủ...

- Thưa ông... Tôi muốn biết Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng đảo chánh ông Thiệu để làm gì?

Đại sứ Merillion nhã nhặn ngắt lời Đình Anh. Ngọc Thụy nhập vào cuộc nói chuyện bằng một câu hỏi.

- Thưa ngài đại sứ... Ngài đại sứ chắc biết hoặc nghe tin là chánh phủ Hoa Kỳ sẽ bỏ Việt Nam Cộng Hòa rơi vào tay cộng sản Bắc Việt?

Đại sứ Merillion với tay nhắc ly nước lên uống một ngụm nhỏ. Ông ta dùng cử chỉ này như cố tình kéo dài thời gian để suy nghĩ trước khi trả lời câu hỏi của cô gái tuổi chỉ đáng con cháu mình.

- Tôi có nghe nói về chuyện này...

Đại sứ Merillion trả lời một cách lấp la lấp lửng.

- Đó là lý do khiến cho Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng của chúng tôi đứng lên lật đổ ông Thiệu và cắt đứt liên hệ với chánh phủ Hoa Kỳ...

- Tại sao phải lật đổ ông Thiệu?

Vị đại sứ Pháp hỏi gọn và Ngọc Thụy trả lời cũng nhanh và gọn.

- Như thế là ngài đại sứ ít hay nhiều đồng ý với chúng tôi về hành động chấm dứt liên hệ với chánh phủ Hoa Kỳ?

Đại sứ Merillion cười nhẹ. Tuy không nói ra nhưng ông thầm khen ngợi sự lanh lợi và khôn ngoan của cô gái đang nhìn mình với ánh mắt như chờ đợi

câu trả lời.

- Tôi đồng ý với hành động của phe đảo chánh. Tòa Bạch Ốc đã có hành động bỏ rơi Việt Nam Cộng Hòa thời tại sao quý vị không " *tiên hạ thủ vi cường* "...

Vị đại sứ Pháp cười sau khi nói năm chữ cuối cùng. Đinh Anh cũng mỉm cười trong lúc Ngọc Thụy bật cười thánh thoát. Ít ra ba người cũng cùng có một ý kiến giống nhau.

- Không những không giữ đúng lời cam kết của mình chánh phủ Hoa Kỳ còn có ý định là dùng ông Thiệu để phá nát Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Với danh vị Tổng Tư Lệnh Tối Cao của quân đội ông ta có quyền chuyển, giải nhiệm các vị tư lệnh quân khu, tư lệnh sư đoàn nhằm mục đích gây xáo trộn và hủy hoại tinh thần chiến đấu của binh sĩ... Đó là lý do khiến chúng tôi phải lật đổ ông ta để dựng lên một chánh phủ yêu nước và thương dân. Chúng tôi muốn độc lập cũng như tự quyền quyết định vận mạng của quốc gia và dân tộc...

Vị đại sứ Pháp gật gù. Đợi cho Ngọc Thụy nói hết ông ta mới thông thả lên tiếng.

- Không có viện trợ của Hoa Kỳ quân đội của quý vị không thể nào có súng đạn để đánh nhau với Bắc Việt...

- Chúng tôi có đủ sức để kéo dài cuộc chiến tranh chống cộng sản vào khoảng bốn tới năm năm nữa... Mục đích viếng thăm của chúng tôi là xin được quý quốc yểm trợ về mặt chính trị và ngoại giao. Nước Pháp và Việt

Nam từng có những liên hệ lâu dài và mật thiết về cả hai phương diện tinh thần và vật chất. Do đó chúng tôi thiết tha được nhìn thấy quý quốc sẽ đóng một vai trò tích cực hơn trong việc giúp đỡ nước tôi chống lại cộng sản... Tôi thiết nghĩ cá nhân ngài và dân tộc của ngài chưa quên trận Điện Biên Phủ...

Đại sứ Merillion nín lặng giây lát mới từ từ lên tiếng.

- Cá nhân tôi thời không có gì trở ngại trong việc thừa nhận tân chính phủ, tuy nhiên tôi không có quyền hạn. Tôi

sẽ nói chuyện với Paris và sẽ cho chánh phủ của quý vị biết sau...

Ngọc Thụy và Đình Anh đứng lên. Tiễn chân hai người khách ra tới cửa đại sứ Merillion cười nói.

- Quý vị nói tiếng Pháp giỏi lắm...

Hiếu ý ông đại sứ Ngọc Thụy lên tiếng.

- Cám ơn ngài đại sứ... Tôi hy vọng gặp lại ngài...

Ngồi vào tay lái chiếc xe jeep Đình Anh hỏi người yêu.

- Em nghĩ sao?

- Họ sẽ thiết lập bang giao với mình vì họ không bị thiệt hại điều gì cả. Điều quan trọng của chúng ta hiện nay là làm sao cho chánh phủ Mỹ bằng lòng đòi hỏi của mình. Phải có 8 tỉ đô la quân viện thời quân lực ta mới có thể kéo dài cuộc chiến tranh chống cộng chừng bốn hoặc năm năm nữa. Thời gian này đủ cho ta tìm ra một giải pháp khác...

Lái xe nhập vào dòng xe cộ Đình Anh im lặng còn Ngọc Thụy cũng im lìm trầm tư và nghĩ ngợi.

Lần thứ ba gặp nhau vị đại sứ Hoa Kỳ có thái độ cởi mở và thân thiện hơn bằng cách lên tiếng chào hỏi trước.

- Chào cô Ngọc Thụy...

- Kính chào ngài đại sứ...

- Tôi hân hạnh báo cho cô một tin mừng là chánh phủ của tôi đã ưng thuận đòi hỏi của chính phủ nước Việt Nam Cộng Hòa. Không những thế chính phủ của tôi còn tặng thêm một số quân dụng thặng dư để Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa có thể kéo dài cuộc chiến đấu chống cộng sản...

- Đa tạ ngài đại sứ. Tôi biết ngài đã làm việc vất vả trong mấy ngày qua...

- Không có chi thưa cô. Tôi chỉ làm những gì có thể làm để bảo vệ tánh mạng của nhân viên dưới quyền. Xin cô cho biết khi nào thời các công dân của nước tôi được phóng thích?

Nở nụ cười tươi tắn Ngọc Thụy nói nhanh.

- Ngay lúc chúng tôi nhận được viện trợ của quý quốc. Nếu viện trợ đến sớm một ngày thì chúng tôi sẽ tiễn đưa các nhân viên của ngài đại sứ về nước sớm một ngày. Nếu viện trợ đến hết một lần thì chúng tôi sẽ cho họ về nước hết một lần. Việc đó tùy thuộc vào thiện chí của chính phủ Hoa Kỳ...

Đại sứ Martin nhẹ gật đầu.

- Tôi hiểu... Tôi nhận được tin báo là đoàn tàu chở quân dụng sẽ có mặt ở hải phận Việt Nam tuần tới...

Tuy mừng vui trong lòng nhưng ngoài mặt Ngọc Thụy cố giữ vẻ thản nhiên.

- Tôi cảm ơn sự giúp đỡ tận tình của ngài đại sứ. Nếu ngài không chê tôi xin phép được mở tiệc từ biệt ngài...

- Cảm ơn cô... Tôi hân hạnh được uống với cô ly rượu từ biệt trước khi trở về nước...

Bắt tay đại sứ Martin xong Ngọc Thụy ra cửa. Nhìn thấy nét mặt vui tươi của người yêu Đình Anh biết công chuyện đã êm xuôi.

- Ông ta cho biết đoàn tàu chở quân dụng sẽ có mặt ở Vũng Tàu tuần tới. Mình nên thông báo cho bộ tư lệnh hải

quân biết để họ đón và hộ tống vào Sài Gòn...

Vừa queo xe vào đường Hồng Thập Tự Đình Anh vừa nói.

- Anh vừa được tin là sau khi họp xong Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng đã quyết định đưa ông Thiệu, Khiêm, Quang và một số cố vấn thân cận của họ ra nước ngoài. Họ sẽ đi sang bất cứ nước nào chấp thuận cho họ và gia quyến được trú ngụ. Em nghĩ sao?

Ngọc Thụy trả lời không do dự.

- Em đồng ý với quyết định này. Giữ họ ở lại trong nước mình mất công canh giữ họ... Anh chở em về nhà nghe... Máy ngày nay em không về nhà... Em nhớ má... Em nhớ anh...

Đình Anh cười hì hì.

- Nhớ anh... Ngày nào em cũng thấy anh...

- Vậy mà em nhớ anh mới kỳ... Mình không có giây phút riêng tư cho nhau...

- Ráng chịu đi cưng... Ai biểu em bày ra cái vụ đảo chánh làm chi...

- Ai biểu anh nghe lời em làm chi...

Đôi tình nhân cùng lúc bật ra tiếng cười khiến cho mấy người đang lái xe bên cạnh phải quay nhìn. Đình Anh nói nhỏ chỉ vừa đủ cho người yêu nghe.

- Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng đồng ý bổ nhiệm thiếu tướng Nguyễn Văn Hiếu vào chức tư lệnh vùng 2, trung tướng Dư Quốc Đống làm tư lệnh vùng 3 còn thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam làm tư lệnh quân khu 4...

- Anh đi với em không?

- Đi đâu?

- Đi Châu Đốc...

- Đi Châu Đốc để làm gì?

Ngọc Thụy nói trong tiếng cười và trong lúc vòng tay ôm chặt người yêu.

- Đi xem con kinh Vĩnh Tế... Không thấy, không biết nó như thế nào thời khó bàn luận lắm...

- Anh hiểu rồi... Anh phải đi với em chứ... Để em đi một mình rủi dọc đường có ông ăn cướp đẹp trai nào cuỗm mất em làm sao...

Ngọc Thụy cười thánh thót.

- Anh mà không đi là em kiếm người khác làm tài xế... Anh coi chừng đó...

- Chừng nào đi?

- Mốt... Việc tổng khứ ông Thiệu coi như xong chỉ còn chuyện súng đạn với nước Mỹ thôi. Nhưng họ bảo là một tuần nữa tàu chở viện trợ mới tới cho nên mình còn thời giờ...

- Em không sợ phe phái của ông Thiệu lật mình sao?

Đưa tay vuốt tóc vì bị gió thổi vào mặt Ngọc Thụy nói nhỏ.

- Sáu liên đoàn biệt động quân chia nhau giữ chặt thủ đô không cho các đơn vị nào trung thành với ông Thiệu kéo về Sài Gòn. Ngoài ra khi được tin ông Thiệu lưu vong là phe phái của ông mất đi điểm tựa để có những hành động chống

lại phe của mình. Và lại cậu Viên với tướng Nam là những người yêu nước và suy nghĩ chính chắn. Họ đã thấy cái lẽ sống còn của mình cho nên không thể ủng hộ ông Thiệu nữa. Từ lâu cậu Viên của em bị ông Thiệu lấn quyền tổng tham mưu trưởng không cho cậu thực hành cái khả năng chỉ huy. Bây giờ mình trả quyền hành lại cho cậu thời cậu sẽ vui vẻ và tận tụy làm việc. Do đó em nghĩ cậu không muốn đưa ông Thiệu trở lại cầm quyền...

Ngừng lại giây lát Ngọc Thụy xiết chặt eo ếch của Đình Anh.

- Còn tướng Nam thời... Ông là người theo đạo Phật, độc thân, thương nước thương dân, thương lính lại thêm trong sạch cho nên không có lý do gì để theo ông Thiệu chống lại Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng... Mà anh có chịu đi với em xuống Châu Đốc không?

- Chịu... Mình đi bằng xe gì?

- Xe nhà... Má em có chiếc Simca cũ. Lát nữa về nhà anh coi lại xem có đi được không...

- Anh muốn mời anh Quốc đi với hai đứa mình em chịu không?

Ngọc Thụy đáp không ngần ngại.

- Vấn đề đánh nhau với cộng sản hai đứa mình không rành lắm. Cần phải có con mắt nhà nghề của anh Quốc...

Queo xe vào sân Đình Anh thấy chiếc xe cũ đậu bên hông nhà. Má của Ngọc Thụy lại đi vắng. Loay hoay khá lâu Đình Anh mới làm cho chiếc xe nổ máy. Nói chuyện một lát anh từ giã và hẹn sáng mai tới chở Ngọc Thụy và Quốc đi Châu Đốc.

Đình Anh giải thích với Quốc và Ngọc Thụy khi ba người đứng bên bờ kinh Vĩnh Tế gần thị xã Châu Đốc.

- Vĩnh Tế là một con kinh được đào năm 1819. Rộng hai mươi thước và dài 72 cây số nó là đường ranh giới của hai nước Việt Miên đồng thời là thủy

lộ từ Châu Đốc đi Hà Tiên. Bắc thông với sông Tà Keo, một nhánh của sông Hậu, nam nối liền với rạch Giang Thành hay là sông Hà Tiên, kinh Vĩnh Tế giữ một vai trò quan trọng về kinh tế và an ninh của Châu Đốc và Kiên Giang. Sau này người ta lại đào con kinh Vĩnh An nối liền hai con sông Tiền, sông Hậu với kinh Vĩnh Tế tại hai địa điểm là Châu Đốc và Tân Châu...

Trầm ngâm nhìn dòng nước chảy Quốc nói.

- Kinh tuy rộng nhưng...

Ngừng lại giây lát vị liên đoàn trưởng liên đoàn 4 Biệt Động Quân từ từ tiếp.

- Như hai em đã nói miền tây ba mặt bắc, đông và nam được che chở bởi sông lớn và biển sâu do đó Bắc Việt phải dùng bộ binh để đánh vào mặt tây của mình. Với một chiều dài bảy mươi hai cây số và địa thế trống trải toàn đồng bằng này họ phải dàn ít nhất mười sư đoàn chánh quy với cả tăng và pháo mới đủ khả năng dứt điểm ta. Theo anh nhận xét thời vùng đất này sẽ là bãi chiến trường lớn nhất cũng như đây sẽ là trận đánh quyết định giữa ta và địch. Tuy nhiên có một điều không thuận lợi cho ta là con kinh này quá nhỏ...

Ngọc Thụy cười nhìn Quốc.

- Bởi vậy em mới mời anh xuống đây giúp em ý kiến là ta sẽ khơi dòng kinh Vĩnh Tế rộng chừng một cây số...

Quốc quay nhìn cô em gái bé tí ti dăm dăm vì ngạc nhiên

và sửng sốt.

- Khởi dòng kinh Vĩnh Tế... Em...

Ánh mắt hơi đăm chiêu Ngọc Thụy im lìm giây lát mới lên tiếng.

- Bắc Việt đã thiết lập đường mòn Hồ Chí Minh dài cả ngàn cây số để chuyên chở vũ khí và binh lính vào xâm lăng Việt Nam Cộng Hòa thời tại sao ta không thể khởi dòng kinh Vĩnh Tế rộng ra năm bảy chục lần để cản bước tiến của địch. Theo như anh nói thời vùng này sẽ là mặt trận quyết định sự sống chết của chúng ta thời tại sao ta không dốc hết nhân lực, tài lực và vật lực vào để chuẩn bị...

Gật gù cười Đình Anh phụ họa.

- Anh đồng ý với em là mình sẽ khởi dòng kinh Vĩnh Tế nhưng làm bằng cách nào?

- Thả bom...

Ngọc Thụy buông gọn. Quắc lắc đầu.

- Mình không đủ bom đạn vả lại bom đạn dùng để dội xuống đầu bộ đội mà em...

Ngọc Thụy cười khúc khích vì câu nói nửa đùa nửa thật của Quốc.

- Bắc Việt làm đường mòn phải qua rừng qua núi, dưới mưa bom của B52 và làm bằng tay chứ không có máy móc gì hết. Trong lúc mình có con kinh ngăn ngùn này mà làm không được thời mình ẹ hơn họ sao...

Đình Anh và Quốc bật cười vì câu nói của cô gái.

- Dĩ nhiên hai anh ẹ hơn em... Em có cách gì để khơi dòng kinh Vĩnh Tế nói ra đi...

Ngọc Thụy cười cười.

- Em có cách nhưng hai anh phải đãi em ăn phở Pasteur thời em mới nói... Bây giờ mình đi mượn ghe xuôi dòng kinh để ngắm cảnh xong sáng mai về Sài Gòn. Chừng nào chuyện người Mỹ viện trợ súng đạn cho ta xong xuôi rồi mình mới bắt đầu lo chuyện khơi dòng kinh Vĩnh Tế...

Đại sứ Martin biết mình sẽ gặp rắc rối khi nhìn nét mặt của Ngọc Thụy.

- Kính chào ngài đại sứ. Chánh phủ của nước tôi rất phật lòng vì chánh phủ của ngài đã không giữ lời hứa. Mười lăm ngày qua rồi mà chúng tôi vẫn chưa nhận được quân dụng như ngài đã nói với chúng tôi...

- Thưa cô...

Đại sứ Martin ngáp ngừng lên tiếng.

- Có lẽ các tàu chuyên chở đến chậm hoặc gặp trở ngại nào đó...

- Tôi không cần biết... Sự lơ hện của chính phủ Hoa Kỳ bắt buộc chúng tôi phải có biện pháp mạnh bạo. Đúng 10 giờ sáng mai chúng tôi sẽ hành quyết năm công dân của quý quốc. Báo chí và các hãng truyền hình trên thế giới sẽ được mời để chứng kiến...

- Cô dám...

Đại sứ Martin kêu lên. Ngọc Thụy cười xô ghế bước ra cửa không có lời chào từ biệt vị đại sứ Hoa Kỳ.

9 giờ 50 phút sáng. Mưa lất phất. Trời u ám như khóc than cho những người vô tội sắp bị hành hình. Phóng viên của các hãng thông tấn, báo chí và đài truyền hình khắp thế

giới đứng xa xa cách pháp trường chừng ba bốn chục thước. Ai nấy đều yên lặng hồi hộp chờ chứng kiến cũng như chụp hình và quay phim cảnh chánh phủ của nước Việt Nam Cộng Hòa xử tử năm công dân Hoa Kỳ vì chánh phủ của năm người sắp chết đã thất hứa.

10 giờ. Năm người đàn ông bị trói tay và bịt mắt được hai người lính Biệt Động Quân đẩy tới đứng trước bức tường bằng gạch sơn màu trắng toát đến lạnh người. Tiểu đội hành quyết được chỉ huy bởi một vị thiếu úy im lặng bước ra.

- Vào hàng... Phắc...

Tiểu đội hành quyết xoay người đứng đối diện với năm nạn nhân. Xoạch... Xoạch... Âm thanh của cơ bẫy được kéo ra và đóng vào khiến cho các phóng viên rùng mình. Họ cảm thấy như ruột thắt lại, trái tim như ngừng đập cùng với miệng khô khan và đắng nghét.

Vị trưởng toán hành quyết giơ tay kính chào vĩnh biệt năm người dân vô tội sắp bị chết oan ức. Mười họng súng đen ngòm chia thẳng vào năm nạn nhân.

- Bắn...

Âm thanh chữ " Bắn " thoát ra khô lạnh. Mười tiếng súng nổ. Các phóng viên thấy khói súng bốc lên cùng với mùi thuốc súng cay nồng. Năm nạn nhân từ từ gục xuống. Viên thiếu úy bước tới bắn thêm vào ngực mỗi nạn nhân một phát súng ân huệ. Máu từ người chết ứa ra hòa với nước mưa chảy thành dòng đỏ hoét. Cuộc hành quyết diễn ra ngắn gọn không đầy mười phút. Lính tráng khiêng xác người chết đi sau khi các phóng viên được phép đứng xa xa chụp hình và quay phim.

Hơn hai trăm triệu dân chúng Hoa Kỳ được thấy cảnh hành quyết trên màn ảnh tivi của ba đài truyền hình lớn nhất nước. Phát ngôn viên của đài truyền hình còn nói thêm là chánh phủ Việt Nam sẽ xử tử thêm nhiều người nữa nếu chánh phủ Hoa Kỳ không giữ lời hứa. Sáng hôm sau hàng chục ngàn người biểu tình trước toà Bạch Ốc và toà nhà quốc hội. Để trấn an dư luận hai lãnh tụ khối đa số thượng và hạ viện quốc hội tuyên bố với báo chí và các người biểu tình là họ sẽ dùng đủ mọi cách để bắt tổng thống Ford phải thi hành nghiêm chỉnh lời hứa hẹn với chánh phủ Việt Nam bằng không họ

sẽ họp lưỡng viện để bỏ phiếu giải nhiệm tổng thống Ford. Điều này có thể xảy ra vì đảng Dân Chủ đang nắm đa số tại hai viện. Bị phản ứng quá mạnh mẽ của dân chúng cũng như quốc hội, tổng thống Ford phải ra lệnh cho các chiến hạm cũng như thương thuyền tức tốc chở hết quân dụng tới giao cho tân chánh phủ của Việt Nam Cộng Hòa.

Chín người gồm sáu vị liên đoàn trưởng biệt động quân, Đinh Anh, Hùng và Ánh ngồi quanh chiếc bàn tròn. Ba ngày trước đây các tàu chở quân dụng của Mỹ đã buông neo đầy trên sông Sài Gòn hay cặp cầu ở Khánh Hội. Theo ước tính của trung tướng Đồng Văn Khuyên, thời với số quân viện này Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa có đủ sức để đánh nhau với Bắc Việt năm năm nữa. Đó là lý do khiến cho các thành viên chủ chốt của phe đảo chánh hội họp lại để ăn mừng chiến thắng. Trước mặt mỗi người có một chai 33. Mỗi người chỉ được uống một chai bia thôi. Đó là lệnh của đại tá Kiếm.

Liếc nhìn Ngọc Thụy đang nằm ngủ co ro trên chiếc giường nệm Quốc cười nói với Đinh Anh.

- Gọi Ngọc Thụy dậy. Buổi tiệc mừng này mà không có cô em bé tí ti thời vô nghĩa...

Kiếm lên tiếng.

- Thôi để cho cô ấy ngủ. Đêm qua cô ấy thức tới hai giờ sáng vì phải hiện diện trong buổi tiệc tiễn đưa đại sứ Martin và các cộng sự viên của ông ta về nước...

Đình Anh đột nhiên cất tiếng cười.

- Xin lỗi mấy anh tôi không nín được cười khi nhớ lại chuyện tôi và Ngọc Thụy tổ chức vụ xử bắn giả năm nhân viên của tòa đại sứ Mỹ. Đại sứ Martin thiếu điều muốn xỉu khi xem tivi... Tụi này dàn dựng cảnh hành quyết y như thực khiến cho mấy phóng viên chụp hình và quay phim lia lịa. Có cả cảnh người nằm chết và máu chảy lênh láng...

Nói tới đó Đình Anh lại rủ ra cười. Đốt điều thuốc anh thông thả kể cho mọi người nghe.

- Theo lời bàn của Ngọc Thụy tôi lựa năm nhân viên trẻ nhất của tòa đại sứ Mỹ để đem ra xử bắn. Khi biết tin mình sẽ bị hành quyết họ khóc lóc và năn nỉ đủ điều. Lúc đó tôi mới bảo họ là nếu họ bằng lòng hợp tác để dàn dựng một cuộc xử bắn giả hầu làm áp lực với chánh phủ Mỹ thời tên tuổi của họ sẽ được giữ kín và mặt mũi của họ cũng được che dấu để khỏi bị nhận diện. Ngọc Thụy còn hứa hẹn thêm là khi nào tàu chở quân dụng tới Việt Nam họ sẽ là những người được phóng thích trước tiên. Năm người này bằng lòng và họ đã diễn một vở kịch hay đến nỗi qua mặt cái vù chính phủ Hoa Kỳ...

Tám ông tá cười ha hả. Đình Anh vừa cười vừa kể tiếp.

- Mực đỏ mà gặp nước mưa thời nhìn xa xa còn ghê hơn

máu thật. Mấy người lính biệt động quân chế đạn giả bắn có tiếng nổ và lên khói đàng hoàng. Mỗi người bị xử bắn mang trong ngực cái bong bóng nhỏ đựng đầy mực đỏ, khi nghe súng nổ họ té xấp xuống làm bể bong bóng thế là máu chảy ra lênh láng...

Đình Anh cười ha hả còn Quốc lắc đầu.

- Cô bé đó nhỏ xíu mà cái óc lớn vô cùng. Mấy anh em chắc chưa biết vụ tôi, Đình Anh và cô bé xuống thăm Châu Đốc?

- Mà đi Châu Đốc làm gì?

Bảo hỏi gọn.

- Ngọc Thụy xuống Châu Đốc để tìm cách khơi dòng kinh Vĩnh Tế rộng lớn như sông Cửu Long...

- Trời đất...

Minh buột miệng kêu lên hai chữ còn Dân nói lớn.

- Làm sao mà đào con kinh Vĩnh Tế lớn bằng sông Cửu Long được. Đào bằng cuốc hả... Đào tới tết ma rốc cũng chưa xong...

- Ai nói với anh là đào tới tết ma rốc cũng chưa xong... Em chỉ đào một năm thôi...

Mọi người cười ồ khi nghe Ngọc Thụy lên tiếng. Ngồi dậy, buột mái tóc dài bằng chiếc khăn tay, nàng bước tới bàn mấy ông lính ngồi. Quốc bỏ vào trong rồi trở ra với chai xá xị và ly nước đá. Rót xá xị vào ly anh cười nói.

- Nhậ đi em... Nhậ xong rồi em nói làm cách nào em khơi dòng kinh Vĩnh Tế cho tụi anh nghe. Nghe có lý anh sẽ bao em ăn phở Pasteur và uống cà phê sữa đá...

Hớp ngệm xá xị cho thắm giọng Ngọc Thụy cười nhìn Dân.

- Không những đào kinh Vĩnh Tế mà em còn đào luôn con kinh Vĩnh An bắt đầu từ Tân Châu tức là từ sông Tiền xuyên qua sông Hậu rồi dài tới Hà Tiên. Chiều dài của hai con kinh này khoảng một trăm cây số. Nếu ta đào rộng một cây số và sâu năm mét thời thể tích đất mà ta phải đào là 500 triệu mét khối...

Bảy ông tá tính nhẩm xong Đình Anh gật đầu lên tiếng.

- Đúng... Em nói đúng...

Nhậ thêm ngệm xá xị Ngọc Thụy cười cười.

- Nếu em có hai trăm ngàn nhân công đào trong một năm thời tính ra mỗi ngày một người chỉ đào có khoảng 4 mét khối đất. Đó là ta chưa tính tới chuyện sử dụng máy móc. Nếu dùng máy móc thời sẽ bớt sức lao động của dân xuống còn phân nửa...

Bảy ông tá lại lăm băm tính nhẩm rồi Đình Anh cười nói.

- Đúng... Em nói đúng... Nhưng làm sao em có hai trăm ngàn nhân công?

- Em muốn...

Cười nháy mắt với người yêu Ngọc Thụy nói gọn. Minh xen vào.

- Tiền đâu em muốn?

- Tiền của chính phủ chứ tiền đâu...

- Chính phủ mình làm gì có tiền...

- Có chứ... Theo như em biết thời trong ngân hàng quốc

gia mình còn tồn trữ một số tiền là một ngàn tỉ đồng. Số tiền này đủ dùng cho việc làm rộng kinh Vĩnh Tế...

Ngọc Thụy nhìn Quốc khi nói câu cuối cùng. Bấy ông tá nín khe. Cuối cùng Đình Anh hỏi nhỏ một câu.

- Em lý luận thời nghe được lắm nhưng thực hành có thể không giống như vậy. Anh muốn biết em làm gì với năm trăm triệu mét khối đất đó. Em không thể đổ xuống con kinh được...

- Em đắp thành núi, thành đồi, thành chiến lũy để cho lính của mình trú ẩn. Như anh Quốc nói Bắc Việt sẽ huy động mười sư đoàn vào mặt trận miền tây dọc theo con kinh Vĩnh Tế thời mình cũng phải dàn một quân số tương

đương để ngăn cản địch. Nếu có núi có đồi hay chiến lũy mình sẽ nương vào đó mà phòng thủ...

Quốc đứng lên cười nói.

- Thôi đi ăn phở Pasteur. Tôi bao hết...

Ngọc Thụy nói với vị liên đoàn trưởng liên đoàn 4 Biệt Động Quân.

- Cà phê sữa đá nữa nghe...

Kéo tay Quốc ngồi xuống cô bé tí ti cười tiếp.

- Nếu em nói em huy động được hai trăm ngàn dân khơi dòng kinh Vĩnh Tế mà không tốn một đồng xu của chính phủ thời anh nào dẫn em đi ăn khô bò uống nước mía?

- Anh...

Bảo lên tiếng nhanh hơn mọi người. Nhậ thêm hớp xá xị Ngọc Thụy nói chậm và đều đều.

- Mặc dù nhận được quân dụng của Mỹ nhưng rồi số

sức tấn công của Bắc Việt. Muốn kéo dài thời gian mình phải rút lui để bảo toàn lãnh thổ còn lại được chút nào hay chút đó. Em đoán mình phải bỏ vùng 1 trước. Dĩ nhiên mình không thể bỏ rơi dân chúng và phải di tản họ.

Đem họ về miền tây để khơi dòng kinh Vĩnh Tế, bù lại mình cung cấp nhà cửa và thực phẩm để cho họ tạm thời sinh sống...

Dù cô gái không nói hết câu nhưng chín ông tá đều hiểu. Hiểu được họ càng thêm lo âu cho viễn tượng có chiều u ám của quốc gia. Lãnh thổ càng thu hẹp lại, quân lực càng co cụm lại thời họ sẽ phải chống trả lại sức tấn công mạnh mẽ hơn của địch đang có nhiều ưu thế về vũ khí và tinh thần chiến đấu...

- Em muốn dành 16 tấn vàng để dùng vào việc khẩn thiết hơn là mướn dân khơi dòng kinh Vĩnh Tế. Một trăm hai chục triệu đô la tuy không nhiều nhưng nếu biết dùng ta có thể mua được một số vũ khí...

- Mua của ai? Bị mình chơi một võ vừa rồi sức mấy mà Mỹ chịu bán cho mình...

Đình Anh lên tiếng. Ngọc Thụy nhìn người yêu.

- Sao anh biết là họ không chịu bán. Các đại công ty chế tạo vũ khí của Mỹ có ảnh hưởng mạnh mẽ trong chánh quyền. Họ là tư bản mà cho nên cái nào có lợi là họ làm. Hơn nữa họ biết nếu họ không bán thời nước khác cũng bán cho mình...

Quốc lại đứng lên cười nói lớn.

- Thôi đi ăn phở... Tôi đói bụng rồi...

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 10

Mười một người ngồi quanh chiếc bàn làm bằng gỗ mun vừa dài vừa rộng. Ngồi đầu bàn là một quân nhân tuổi khoảng ngoài năm mươi mang trên cổ áo bốn sao. Đó là đại tướng Cao Văn Viên, tổng tham mưu trưởng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Ngồi đầu bàn bên kia đối diện với ông ta là một người mang cấp bậc ba sao. Trung tướng Lê Nguyên Khang, phụ tá hành quân tổng tham mưu trưởng. Cạnh tướng Viên bên tay mặt là trung tướng Trần Văn Minh, tư lệnh không quân. Đối diện với tướng Minh là phó đô đốc Chung Tấn Cang, tân tư lệnh hải quân. Ngồi cạnh vị tư lệnh hải quân là trung tướng Ngô Quang Trưởng, tư lệnh quân

khu 1. Đối diện với tướng Trưởng và cạnh tướng Minh là trung tướng Dư Quốc Đống, tân tư lệnh quân khu 3. Ngồi cạnh tướng Đống là ngôi sao đang vươn lên của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam, tân tư lệnh miền tây. Ngồi cạnh tướng Nam là thiếu tướng Nguyễn Văn Hiếu, vị tân tư lệnh của vùng cao nguyên. Cạnh tướng Hiếu là thiếu tướng Đỗ Kế Giai, tư lệnh biệt động quân. Đối diện với tướng Giai là chuẩn tướng Bùi Thế Lân, tư lệnh thủy quân lục chiến và người ngồi cạnh tướng Lân chính là chuẩn tướng Lê Quang Lưỡng, tư lệnh nhảy dù.

Nhìn mười chiến hữu của mình vị tổng tham mưu trưởng cười nói.

- Lâu lắm anh em mình mới có dịp ngồi chung bàn và trò chuyện với nhau...

Tướng Trưởng lên tiếng trước nhất.

- Anh nói đúng đó... Lâu lắm rồi tôi đâu có được nói chuyện với anh, được nhận chỉ thị hay lời cổ vũ của anh. Toàn là bên dinh Độc Lập không...

Tướng Giai phụ họa bằng tiếng thở dài.

- Đừng nói chi anh ở xa... Tôi ở gần hơn anh mà cái gì cũng phải hỏi ông Thiệu hay mấy ông cố vấn ở trong dinh của ông. Thay mặt ông họ ra lệnh cho tôi làm cái này; nhân danh ông họ bảo tôi làm cái nọ; đại diện ông họ nói tôi làm cách kia. Riết rồi tôi cũng không biết tôi làm cái gì. Họ quay tôi như quay dế. Thú thật với mấy anh chứ binh nhì còn ít bị xếp quay hơn là tư lệnh biệt động quân như tôi...

Mọi người cười ồ khi nghe tướng Giai than. Nhìn vẻ mặt có chiều ưu tư của tướng Hiếu vị tổng tham mưu trưởng hỏi với giọng ân cần.

- Anh mệt hả. Tôi biết anh mới về nắm tư lệnh nên bận bù đầu...

Tướng Hiếu cười nhẹ.

- Thừa đại tướng... Tôi không mệt nhưng tôi lo cho tình hình của vùng cao nguyên...

Câu nói của vị tư lệnh cao nguyên cũng chính là ưu tư của mười ông tướng đang ngồi và đó cũng là mục đích chính của buổi họp ngày hôm nay.

- Như các vị đã biết địch huy động năm sư đoàn chánh quy là sư đoàn 3 sao vàng, sư đoàn 968, sư đoàn F10, sư đoàn 320, sư đoàn 316 và ba trung đoàn 25, 95A và 95B. Tất cả được trang bị đầy đủ cộng thêm một trung đoàn pháo, một trung đoàn đặc công và một trung đoàn thiết giáp. Trong

khi đó tôi chỉ có hai sư đoàn 22 với 23 và năm liên đoàn biệt động quân chia nhau giữ mười một tỉnh của vùng cao nguyên. So với địch quân số của ta chỉ bằng phân nửa. Tôi không ngại về vấn đề quân số mà tôi ngại hai điều và đây cũng là hai yếu điểm của ta. Thứ nhất là hỏa lực của địch. Trong khi địch được tăng viện tối đa thời ta lại bị cắt giảm. Pháo binh của ta bắn một trái thời địch phản pháo mười trái hay một trăm trái. Phi cơ chiến đấu không can thiệp hữu hiệu vì thiếu xăng nhớt hoặc bị hư hỏng không có dụng cụ để sửa chữa. Thứ nhì là ta phải dàn quân để giữ một diện tích quá lớn trong khi địch có khả năng tập trung quân để dứt điểm ta một cách dễ dàng. Nói tóm lại là ta nằm trong thế bị động tha hồ cho địch tấn công. Vừa không có phi pháo yểm trợ, vừa không có đủ đạn dược lại phải một đánh với mười thời các anh cũng biết lính ta dù giỏi cách mấy cũng phải chạy...

Tướng Hiếu dừng lại. Tướng Viên gật gù cười nói.

- Đó là tình trạng chung của quân ta. Tuy nhiên chỉ trong vòng một tháng nữa tình trạng sẽ thay đổi vì ta vừa được Hoa Kỳ chuyển giao một số quân dụng đủ dùng ít nhất bốn năm năm...

Dứt lời tướng Viên liếc nhanh tướng Trưởng. Hiếu ý vị tư lệnh vùng hỏa tuyến mở lời bằng nụ cười hiếm hoi trên nét mặt khắc khổ và buồn của ông.

- Tôi đồng ý với nhận xét của thiếu tướng Hiếu. Tuy nhiên tôi lại có cái may mắn hơn là có hai sư đoàn dù và thủy quân lục chiến...

Nhìn mọi người với cái nhìn nghiêm nghị tướng Viên cất giọng.

- Không phải anh Trưởng có may mắn hơn ông Hiếu mà vì ông Thiệu sợ bị dù và thủy quân lục chiến đảo chánh nên mới tổng họ đi thật xa. Ông mà làm được ông cũng gởi hai sư đoàn này ra Hà Nội...

Mọi người bật cười vì câu nói đùa của Tướng Viên.

- Ông tổng hai đơn vị tinh nhuệ ra đóng đồn ở vùng hỏa tuyến và làm ngơ lời khuyến cáo của tôi là làm mất đi cái tính chất cơ động của lực lượng tổng trừ bị. Bây giờ tôi tính rút bớt một đơn vị tổng trừ bị về giúp cho cho vùng cao nguyên.

- Anh có ý bỏ vùng 1?

Tướng Trưởng hỏi tướng Viên một câu thật gọn.

- Bây giờ thời chưa nhưng trong tương lai ta phải bỏ vùng 1 để cố thủ vùng 2. Đó là lý do chính khiến cho tôi rút sư đoàn dù về Nha Trang. Ngoài ra sau khi bàn luận với anh Khang và anh Nam ngày hôm qua tôi sẽ chuyển sư đoàn Miền Tây của vùng 4 lên vùng 3 để thay thế cho biệt động quân. Ba liên đoàn 31, 32 và 33 sẽ di chuyển ra Nha Trang hợp với sư đoàn dù hoặc thủy quân lục chiến để thành lập một lực lượng đặc nhiệm. Sư đoàn mang tên Miền Tây của vùng 4 này phân nửa quân số được rút từ các sư đoàn 7, 9 và 21, còn phân nửa là lực lượng của địa phương quân. Tuy tiếng là địa phương quân nhưng họ được trang bị và huấn luyện cùng chỉ huy bởi các sĩ quan nhiều kinh nghiệm của quân lực ta. Anh Trưởng, anh Lường và anh Lân nghĩ thế nào?

Ba vị tư lệnh chưa kịp trả lời thì Tướng Viên cười tiếp.

- Để tôi nói rõ cái ý của tôi cho các anh nghe rồi sau đó tùy các anh quyết định. Nếu rút sư đoàn dù về vùng cao nguyên thì tôi sẽ chỉ định trung tướng Khang làm tư lệnh của lực lượng đặc nhiệm này. Còn nếu rút thủy quân lục chiến về thì tôi sẽ chọn trung tướng Dư Quốc Đống làm tư lệnh. Lúc đó anh Khang sẽ thay anh Đống làm tư lệnh quân khu 3...

Nhìn thấy mọi người có vẻ thắc mắc về quyết định của mình tướng Viên giải thích.

- Quyết định của tôi là do cá nhân. Ông Đống hay ông Khang đều có khả năng chỉ huy ngang nhau lại được lính thương và kính phục. Tuy nhiên tôi xuất thân từ dù, ông Lưỡng cũng ở dù, ông Trưởng và ông Nam cũng từ dù mà ra. Nếu rút sư đoàn dù về Nha Trang mà tôi lại chọn ông Đống thì người ta sẽ dị nghị nói tôi binh dù, binh lính nhà mà bỏ bê các binh chủng khác...

- Anh nói như thế đúng lắm...

Tướng Minh phụ họa. Tướng Lưỡng với tướng Lân nhìn nhau chưa biết định sao thì tướng Khang cười đùa.

- Hai anh đánh tù tì đi... Ai thắng thì người đó về Nha Trang phè phởn...

Tướng Lưỡng cười cười.

- Về Nha Trang là nhất kiếm trấn cao nguyên thời còn mệt hơn ở Trị Thiên. Thôi để tôi về cao nguyên làm việc với trung tướng Khang. Từ lâu tôi nghe ông đẹp trai và đào hoa nhất quân lực của mình biết đâu tôi hưởng lây cái số đào hoa của ông...

- Ủ... Anh về làm với tôi rồi tôi sẽ nhường đào ruột của tôi cho anh. Cô ba sao vàng đẹp và chịu chơi lắm...

Tướng Khang cười nói đùa khi nhắc tới tên đại đơn vị nổi tiếng của Bắc Việt là sư đoàn 3 sao vàng đang hoạt động ở vùng cao nguyên.

- Ái chà... Cái này là tri kỷ tìm nhau mắt đã mờ nghe trung tướng...

Giọng nói của Tướng Viên vang lên khiến mọi người thôi cười đùa. Nhìn tướng Hiếu vị tổng tham mưu trưởng nghiêm giọng.

- Vùng cao nguyên của anh sẽ có hai sư đoàn là 22 và sư đoàn 23, hai lực lượng lưu động là sư đoàn dù và tám liên đoàn biệt động quân. Tính ra anh có độ năm sư đoàn. Tôi nghĩ anh có đủ quân số để đối đầu với địch. Còn về hỏa lực thời anh cũng biết là mình phải tự túc tự cường. Ráng dặn lính phải tiết kiệm... Mỗi viên đạn phải bắn chết một lính địch...

Ngừng lại nhìn mười vị tư lệnh cốt cán của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa vị tổng tham mưu trưởng thở dài nhè nhẹ.

- Tướng Khuyên nói với tôi mặc dù mới được Mỹ gọi quân dụng cho mình lần cuối cùng nhưng mình cũng chỉ đủ súng đạn và tiếp liệu cầm cự bốn

hoặc năm năm nữa mà thôi. Đó là mình tiết kiệm còn dùng bữa bãi thời chỉ có hai hoặc ba năm...

Mọi người im lặng suy nghĩ. Tiếng của tướng Viên vọng lên đều đều.

- Trong trường hợp thiếu hụt tiếp liệu chúng ta bắt buộc nghĩ tới phương thức khác. Đó là cách thức rút bỏ hay co cụm lại lãnh thổ của mình. Phương thức rút lui này được chia thành nhiều giai đoạn. Giai đoạn đầu tiên là ta sẽ bỏ vùng 1 vì phương tiện vận chuyển xa xôi và vị trí khó phòng thủ...

Nhìn tướng Trưởng vị tổng tham mưu trưởng chầm chậm tiếp lời.

- Đầu tiên ta sẽ di tản dân chúng của miền trung về Châu Đốc. Thứ đến toàn bộ lực lượng của quân khu 1 sẽ được triệt thoái về Quy Nhơn để thành lập Lực Lượng Đặc Nhiệm 1 rồi hợp cùng với quân khu 2 và lực lượng đặc nhiệm 2 lập một hàng rào phòng thủ dọc theo đường 19 từ Bình Định dài lên tới Pleiku. Nếu tình trạng quân dụng càng thêm thiếu hụt ta phải tính tới giai đoạn thứ nhì là triệt thoái khỏi cao nguyên. Đây là điều tôi không muốn bởi vì rút khỏi cao nguyên là đưa cái mặt ra cho địch *knock out* mình...

Mọi người đều mỉm cười khi nghe thượng cấp của mình ví von. Họ cũng hiểu là mất vùng 1 rồi mất luôn vùng cao nguyên thì vùng 3 sẽ chịu áp lực nặng nề. Hành lang tiếp liệu của Bắc Việt sẽ được mở rộng cho người và vật tuôn vào nam từ đó các sư đoàn chủ lực của họ sẽ mở ra những mặt trận lớn từ mọi hướng để uy hiếp vùng 3 và thủ đô Sài Gòn. Không như vùng 1 và 2, vùng 3 không có được những vị trí thuận lợi cho việc phòng thủ.

- Mất vùng 1 và cao nguyên rồi là ta sẽ mất luôn vùng 3 và Sài Gòn. Dù tinh thần chiến đấu cao, dù can đảm và giàu lòng hy sinh, binh sĩ của ta cũng không thể đương đầu với 20 sư đoàn của Bắc Việt hơn hẳn ta về đủ mọi mặt. Do đó giai đoạn thứ ba là triệt thoái khỏi vùng 3 và Sài Gòn về cố thủ ở miền tây...

Tướng Viên ngừng nói cầm lấy ly nước lạnh hớp ngụm nhỏ rồi hắng giọng.

- Một trăm ngàn binh sĩ và chín mươi triệu dân chúng cùng lúc đổ xô về vùng lục tỉnh sẽ tạo nên một xáo trộn lớn lao về đủ mọi mặt chính trị, quân sự và tâm lý... Tới đây tôi xin nhường lời lại cho anh Nam nói tiếp về cái thế và cái lực của miền tây mà cũng là cái thế sống còn của Việt Nam Cộng Hòa ta trong tương lai...

Hơi mỉm cười thay cho lời chào vị tư lệnh miền tây nói với giọng chậm và trầm.

- Như các anh đã biết nếu ta triệt thoái khỏi vùng 3 thời ranh giới cuối cùng giữa ta và địch sẽ là dòng sông Tiền. Miền lục tỉnh đông giáp Đông Hải, nam tựa vào Vịnh Thái Lan, bắc giáp với dòng sông Tiền bao la do đó trở thành một cứ điểm vững chắc trong việc ngăn chặn bước tiến của địch. Tới đây hạm đội của anh Cang sẽ giữ một vai trò quan trọng bảo vệ ba mặt bắc, đông và nam. Anh Cang mà chạy là mình cũng chạy luôn. Bởi vậy mấy anh nên nín áo đừng cho ảnh dợt...

Lời pha trò của tướng Nam làm cho mọi người bật cười. Vị tư lệnh hải quân cười rần giọng.

- Miễn có dầu cho tàu chạy, có súng cho lính của tôi bắn là tôi bảo đảm với các anh không có thằng Việt Cộng nào dám lội qua sông Tiền...

Mọi người lại cười lớn hơn vì câu nói đùa của phó đô đốc Cang.

- Không vượt qua nổi ba mặt bắc nam và đông Bắc Việt chỉ còn một đường tiến duy nhất là đánh vào mặt tây của ta. Con đường biên giới Miên Việt dài hơn trăm cây số này sẽ là bãi chiến trường quyết định sự sống hay chết của Việt Nam Cộng Hòa chúng ta. Mười hay mười lăm sư đoàn bộ chiến của Bắc Việt sẽ cố vượt qua hai con kinh Vĩnh Tế và Vĩnh An với chiều ngang không quá hai mươi mét...

- Mình không thể cản được chúng bằng con kinh hẹp này...

Tướng Minh lên tiếng và tướng Nam gật đầu.

- Muốn cản được bộ binh Bắc Việt ta phải làm sao biến con kinh Vĩnh Tế rộng như sông Tiền hay sông Hậu...

Các ông tướng đều lộ vẻ băn khoăn thắc mắc trừ hai người là tướng Viên và tướng Nam. Dường như họ đã có giải đáp cho vấn đề này.

- Có người bàn với tôi là phải khơi dòng, phải làm rộng con kinh Vĩnh Tế ra tới một cây số...

- Một cây số...

Tướng Trưởng kêu lên. Sinh trưởng ở tỉnh Bến Tre với bốn con sông Tiền, sông Ba Lai, Hàm Luông và Cổ Chiên bao quanh ông ta biết rõ con sông có chiều ngang một cây số rộng tới mức độ nào.

Vị tư lệnh miền tây nói nhỏ.

- Muốn đào con kinh rộng một cây số ta phải huy động một hai trăm ngàn người và làm ròng rã một hoặc hai năm...

- Kiểm ở đâu ra hai ba trăm ngàn người?

Tướng Lâm hỏi và tướng Nam cười trả lời.

- Có chứ... Ta sẽ di tản dân chúng ở miền trung vào Châu Đốc. Ta sẽ xây nhà cửa, cấp phát lương thực cho họ để họ đào kinh cho chính phủ... Ngày xưa chúa Nguyễn đã áp dụng chính sách di dân từ miền trung vào để lập nên miền nam thời hôm nay ta cũng bắt chước tiền nhân dùng di dân đào kinh Vĩnh Tế để cản bước xâm lăng của cộng sản...

Tướng Nam ngừng lời nhìn vị tổng tham mưu trưởng như có ý nói là mình đã nói hết những gì cần phải nói. Hiểu ý tướng Viên đỡ lời.

- Việc đào kinh Vĩnh Tế chắc cũng còn một hai tháng nữa mới bắt đầu. Trở lại tình hình chiến sự tôi muốn hỏi anh Lưỡng là anh cần thời gian bao lâu để rút sư đoàn dù về Nha Trang...

Ngắm nghĩ giây lát vị tư lệnh sư đoàn dù trả lời.

- Tôi cần một tháng...

Gật gù tướng Viên quay qua phó đô đốc Cang.

- Tôi đề anh với ông Lưỡng bàn chuyện chuyển nguyên sư đoàn dù về vùng 2 cũng như đem sư đoàn Miền Tây từ

vùng 4 ra giao cho ông Đống...

Hướng về trung tướng Đống tự này giờ ngồi im nghe mọi người nói chuyện vị tổng tham mưu trưởng đối đề tài.

- Bây giờ chúng mình nên quấy rầy anh Đống về tình hình của vùng 3. Sau khi bàn xong tình hình của vùng 3, cá nhân tôi sẽ có một tiệc nhỏ để rửa lon và rửa chức cho các ông tân tư lệnh...

Ai ai cũng biết quân khu 3 là một quân khu quan trọng vì là cửa ngõ của Sài Gòn. Khẽ cười vị tân tư lệnh vùng 3 nói với mọi người.

- Tuân hành theo nghị quyết 21 của trung ương đảng cộng sản Việt Nam, mặt trận B2 đã trực tiếp chỉ huy các sư đoàn chính quy như 5, 7, 9 và sư đoàn 27 đặc công cùng với 4 trung đoàn độc lập là 16, 201, 205 và 217B. Được yểm trợ bởi pháo binh, thiết giáp và phòng không các đơn vị bộ chiến này đã liên tục tấn công và quấy phá quân ta trong các tỉnh Tây Ninh, Hậu Nghĩa, Bình Dương, Long Khánh và Biên Hòa. Trung đoàn 6 của sư đoàn 5 cộng sản Bắc Việt đánh Bến Sỏi và kiểm soát liên tỉnh lộ 13. Trung đoàn

174 đánh Bến Cầu. Tỉnh Bình Long phải chịu áp lực nặng nề nhất vì sư đoàn 5 của ta phải đối đầu với sư đoàn 7 cộng sản Bắc Việt với các trung đoàn độc lập và tiểu đoàn pháo binh. Hiện giờ ta chỉ còn giữ được hai căn cứ lớn là An Lộc và Chơn Thành còn toàn thể tỉnh Bình Long đều do Bắc Việt kiểm soát...

Ai nấy đều im lìm khi nghe tướng Đống trình bày một cách tỉ mỉ về tình hình của vùng trách nhiệm. Hớp ngậm nước trung tướng Đống nói tiếp.

- Trong tỉnh Hậu Nghĩa trung đoàn 101 của sư đoàn 5

cộng sản Bắc Việt tấn công Củ Chi và Trảng Bàng. Trung đoàn 165 thuộc sư đoàn 7 cộng sản Bắc Việt bí mật phân tán, xâm nhập để tấn công vào quận Tân Uyên cũng như pháo kích vào phi trường Biên Hòa. Hiện thời ta có thể giữ vững vị trí nhưng tình trạng thiếu hụt tiếp liệu sẽ gây ra nhiều khó khăn...

- Tôi có một ý kiến như thế này...

Tướng Khang nói trong lúc nhìn tướng Viên.

- Tình hình an ninh của miền tây tốt hơn so với ba miền còn lại. Tôi đề nghị mình rút bớt một sư đoàn của quân khu 4 đưa lên vùng 2 trám chỗ cho sư đoàn dù để biến dù thành lực lượng tổng trừ bị. Với tính chất cơ động sư đoàn dù và ba liên đoàn của biệt động quân có thể can thiệp vào bất cứ mặt trận nào ở quân khu 1, 2 và 3. Trong khi đó anh Nam ráng thành lập thêm một sư đoàn nữa để thay cho sư đoàn đã rút khỏi vùng 4...

Tướng Viên quay sang nhìn tướng Nam như hỏi ý kiến. Vị tư lệnh miền tây lên tiếng.

- Tôi cần ít nhất ba tháng để thành lập một sư đoàn từ các tiểu đoàn địa phương quân trộn lẫn với các tiểu đoàn cơ hữu của ba sư đoàn 7, 9 và 21. Sau đó tôi sẽ để sư đoàn này tăng phái cho bộ tổng tham mưu...

Mỉm cười tỏ vẻ hài lòng tướng Viên nói với tướng Khang.

- Tôi sẽ cho tướng Phú tạm thời giữ chức phụ tá hành quân để cho anh ra Nha Trang sớm hơn... Ông ta bệnh hoạn nên tôi để cho ông ta nghỉ dưỡng sức thời gian...

Vị cựu tư lệnh thủy quân lục chiến nói nhanh.

- Ngày mai tôi sẽ thành lập một bộ tham mưu hỗn hợp rồi tuần tới sẽ ra Nha Trang...

Đứng dậy tướng Viên nói với mọi người.

- Bây giờ mời anh em qua phòng bên dự tiệc rửa lon cho mấy ông tân tư lệnh. Không có gì đâu chỉ là buổi ăn trưa sơ sài xong các anh em mau về nhiệm sở để chuẩn bị đối phó với tình hình nghiêm trọng của đất nước...

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 11

Bốn người ngồi quanh chiếc bàn hình chữ nhật đóng bằng cây sồi đặt chính giữa gian nhà trống trơn. Ngồi đầu bàn là một quân nhân tuổi gần năm mươi. Đó là đại tá Sanh, đại diện cho cục công binh đồng thời cũng là người chỉ huy tổng quát của công tác khơi dòng kinh Vĩnh Tế. Ngồi cạnh đại tá Sanh là trung tá Quốc đại diện cho biệt động quân. Để tăng cường tối đa an ninh cho đồng bào bộ tổng tham mưu đã biệt phái ba liên đoàn 4, 6 và 7 biệt động quân đóng dọc theo vùng biên giới Việt Miên. Đình Anh và Ngọc Thụy ngồi cạnh nhau.

Nhìn Quốc, Đình Anh xong tới Ngọc Thụy đại tá Sanh mở lời.

- Để dễ chỉ huy và điều động tôi chia kế hoạch Vĩnh Tế thành ba vùng công tác là Kiên Lương, Tịnh Tri và Châu Đốc. Mỗi vùng công tác sẽ được điều hành bởi một sĩ quan cấp tá của công binh. Vùng Kiên Lương hay là vùng 1 sẽ phụ trách làm rộng con rạch Giang Thành hay sông Hà Tiên với một đoạn ngắn của kinh Vĩnh Tế. Vùng 2 hay vùng Tịnh Tri sẽ đào đoạn kinh thuộc đất của hai quận Tri Tôn và Tịnh Biên với chiều dài độ 30 cây số. Vùng Châu Đốc hay vùng 3 lãnh phần còn lại của con kinh Vĩnh Tế và toàn bộ kinh Vĩnh An. Trong tất cả ba vùng này thì vùng Kiên Lương thuộc tỉnh Kiên Giang là vùng ít dân cư ngụ nhất cho nên sẽ hoàn thành nhanh hơn hai vùng kia...

Nhìn theo tay chỉ của đại tá Sanh Quốc, Đình Anh và Ngọc Thụy thấy rõ khu vực phân chia rất đồng đều. Dường như biết mọi người thắc mắc vì câu nói của mình đại tá Sanh giải thích.

- Quận Kiên Lương của Rạch Giá nằm sát biển đất mềm cho nên đào rất dễ và nhanh. Hơn nữa vì ít dân cư ngụ do đó không gây trở ngại cho quân xa di chuyển. Mình vừa khai kinh cho rộng ra đồng thời còn phải đem đất thừa đó đi đắp thành đồi núi hay các công sự phòng thủ...

Quốc nhìn đại tá Sanh xong nhìn qua Ngọc Thụy.

- Đó là ý kiến của Ngọc Thụy. Tuy ý kiến đó gây ra thêm nhiều việc nhưng trên phương diện quân sự thời đây là một ý kiến hay ho và quan trọng. Vùng này trống trải do đó nếu ta lấy đất đắp thành núi, thành đồi hay chiến lũy thời rất tiện lợi cho quân ta trong việc phòng thủ...

- Tôi bắt chước ông Đào Duy Từ xây lũy Trường Dục...

Ngọc Thụy cười nói với ba sĩ quan của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Đại tá Sanh cười nhẹ.

- Tôi đã huy động hết lực lượng của công binh trung ương và công binh của vùng 4 với hơn một ngàn xe ủi đất, xe múc và xe chở đất. Chuẩn tướng Hưng, tư lệnh phó quân khu 4 đã chỉ cho biết địa điểm để đắp núi, đồi hay chiến lũy rồi. Ngày hôm qua tôi cho dân đào thử một đoạn kinh thời thấy kết quả rất khả quan. Nếu thời tiết thuận tiện và an ninh tốt để công việc không bị gián đoạn thời chúng ta có thể hoàn thành đúng theo dự tính...

Mọi người đều nhìn vào trung tá Quốc khi nói tới vấn đề giữ an ninh cho dân chúng làm việc. Vị liên đoàn trưởng liên đoàn 4 biệt động quân hăng giọng.

- Ba liên đoàn biệt động quân mỗi liên đoàn chịu trách nhiệm một vùng công tác. Liên đoàn 6 do trung tá Hiện chỉ huy phụ trách an ninh cho vùng Kiên Lương. Liên đoàn 7 của trung tá Bảo giữ vùng Tịnh Biên và Tri Tôn còn liên đoàn 4 của tôi sẽ giữ vùng Châu Đốc và Tân Châu. Chín tiểu đoàn biệt động quân sẽ đóng chặn các vị trí trọng yếu sâu trong vùng biên giới của Miên để ngăn Việt Cộng pháo kích vào dân chúng trong khi họ làm việc. Bên này bờ kinh sự kiểm soát an ninh sẽ do tiểu khu Châu Đốc đảm trách với các đại đội địa phương quân và nghĩa quân. Ngoài ra hai tiểu đoàn của sư đoàn 9 cũng đóng ở Long Xuyên làm lực lượng trừ bị phòng khi có đụng lớn...

- Chừng nào mình mới bắt đầu khởi công thưa đại tá?

Đình Anh lên tiếng hỏi và đại tá Sanh vui vẻ trả lời.

- Ngày mai...

Nhìn vào xấp giấy tờ dày cộm xong Sanh tiếp nhanh.

- Ngày mai sẽ là ngày tổng khởi công. Việc cung cấp phần ăn cho dân đào thiếu tá và cô Ngọc Thụy đã sửa soạn xong rồi phải không. Dân họ làm việc nặng nhọc mà không có cơm ăn là họ rầy mình dữ lắm...

- Đại tá đừng lo... Tụi này biết câu " *Có thực mới vực được đạo* " nên cố gắng không để cho mọi người đói khát... Ngoài chuyện mình cung cấp thực phẩm, một người dân làm việc còn được lãnh năm mươi đồng mỗi ngày...

Mới hơn năm giờ sáng mà tiếng huyên náo vang vang khắp nơi. Người cầm xuồng, kẻ vác cuốc, sêng hoặc những vật dụng dành cho việc đào xới, dân chúng lũ lượt kéo nhau ra bờ kinh. Người này đào, người kia xăn, người nọ khiêng, vừa la hét, cười nói họ vui vẻ làm việc không ngừng tay. Đất được đổ thành đống cao nghệu chờ xe ủi đất xúc lên xe chở đi chỗ đã được ấn định để đắp thành núi cao đồi thấp.

Mặc bà ba đen, mang giày ba ta, đầu đội chiếc nón đi rừng Ngọc Thụy đứng nhìn người ta làm việc. Chỗ nàng đứng chỉ cách ngã ba kinh Vĩnh Tế với sông Tà Keo chừng vài trăm thước. Bây giờ đang mùa mưa cho nên nước chảy mạnh nhất là gần ngã ba. Tà Keo là một con sông bắt nguồn sâu từ trong đất Miên rồi chảy nhập vào sông Hậu cách thị xã Châu Đốc chừng cây số. Gió thổi lai rai làm cho không khí dịu bởi đôi chút dưới ánh nắng mặt trời lên cao. Nghe tiếng keng vang vang Ngọc Thụy giơ tay xem đồng hồ. 9 giờ sáng. Giờ nghỉ tay để mọi người có thể hút thuốc và uống chén nước trà giải lao mười lăm phút xong trở lại làm việc tới mười một giờ rưỡi mới nghỉ nửa giờ để ăn trưa. Mười hai giờ họ trở lại làm việc cho tới hai giờ rưỡi mới được nghỉ xả hơi mười lăm phút rồi tiếp tục làm cho tới năm giờ chiều. Cứ như thế họ làm sáu ngày một tuần lễ và chỉ được nghỉ ngày chủ nhật mà thôi. Đúng ra thời họ chỉ làm năm ngày nhưng vì tình thế khẩn trương và lại dân chúng cũng muốn làm để kiếm tiền nên họ không phàn nàn khi phải làm thêm một ngày nữa.

Đình Anh và Ngọc Thụy đứng cạnh nhau bên dòng kinh Vĩnh Tế. Nắng xế chiều dội xuống dòng kinh nhiều phù sa thành màu vàng đục.

- Anh mệt không?

- Mệt chứ... Còn em?

- Mệt sao không mệt. Hai đứa mình đã làm việc ròng rã gần hai tháng trời. Nào là lo cất nhà cửa, lo cơm nước, lo vật dụng cho vụ đào kinh...

- Em kể công với anh phải không?

- Không... Em chỉ nói cho anh biết là mình cũng làm túi bụi. Hai giờ chiều thứ bảy rồi nên em tính hai đứa mình cúp cua...

Đình Anh âu yếm nhìn người yêu. Nắng Châu Đốc đã làm rám má hồng của cô sinh viên văn khoa. Mặt trời miền tây đã làm cháy làn da mịn màng của cô gái thành thị. Nước kinh Vĩnh Tế đã nhuộm màu phù sa lên mái tóc huyền buông thả của nàng con gái chưa bao giờ dài nắng dầm sương. Hai tháng nay hai đứa đã nằm ghế bố nhà binh, ngủ lều ngủ võng, tắm sông và đôi khi phải đi chân trần để lội sình như dân chúng. Ngọc Thụy thôi không mặc chiếc áo dài màu tím hoa ô môi mà thay bằng bộ bà ba đen. Đôi guốc cao gót được thay bằng đôi ba ta bê bết bùn đất. Tuy nhiên hai đứa đều vui vẻ và tận tụy làm việc với hy vọng hoàn thành công tác sớm hơn. Có làm việc, có chung đụng với dân chúng hai đứa mới cảm thông và thương mến những người dân nghèo nhiều hơn. Nhất là dân chúng miền trung di tản. Họ nghèo tới độ không thể nghèo hơn. Bỏ tất cả những gì đã tạo dựng họ ra đi với hai bàn tay trắng. Sinh trưởng trong vùng đất không được thiên nhiên ưu đãi như

Trị Thiên Nam Ngải có một sức phấn đấu mạnh mẽ, dai dẳng để khắc phục gian nan và trở ngại. Ngọc Thụy đã chứng kiến những ông già bà lão còng lưng cuốc đất. Những cô gái Huế có mái tóc thề, bỏ lại sau lưng dòng sông Hương thơ mộng, cầu Tràng Tiền soi bóng nước để đối mặt với dòng kinh đục phù sa. Họ không có chiếc nón bài thơ che nụ cười và đôi mắt long lanh nhiều mộng mơ. Họ đội chiếc nón lá giản dị, mặc bà ba đen hoà nhập vào dòng sinh hoạt của dân địa phương. Ngọc Thụy cũng đã thấy các em nhỏ tuổi lên mười hai gò lưng cố gắng đẩy chiếc xe cút kích. Đôi chân trần khăng khiu của em thay vì đạp xe tới trường đã phải dẫm, phải bám trên sinh lầy để đối lấy bữa cơm và ba chục đồng tiền lương của một ngày làm lụng vất vả.

- Anh nghĩ gì vậy?

Ngọc Thụy hỏi khi nhìn khuôn mặt đăm chiêu và tư lự của người yêu.

- Trông mặt anh thờ thẩn như nhớ ai vậy. Nhớ bồ ở Sài Gòn hả?

Ngọc Thụy hỏi đùa và Đình Anh cũng đùa lại.

- Bồ ở Sài Gòn đi mất rồi. Nhớ bồ ở Châu Đốc nhiều hơn...

Cười thánh thót cô gái thị thành ngã đầu vào vai người yêu.

- Chiều nay anh lấy xe chở em đi Long Xuyên chơi nghe. Mình ở đêm bên đó rồi trưa chủ nhật về lại Châu Đốc...

Đình Anh xiết vai người yêu.

- Đồng ý... Mình cần nghỉ xả hơi không thôi anh xui...

- Lính gì mà bết vậy...

- Lính kiếng mà cương...

Cười vui vẻ đôi tình nhân quay lưng bước đi bỏ lại sau lưng dòng kinh Vĩnh Tế đã được khơi ra thật rộng.

Nhìn chiếc xe lambretta Đình Anh thầm cảm ơn người anh rể hụt của mình. Biết sẽ ở Châu Đốc lâu do đó Đình Anh đã nhờ Quốc khi di chuyển liên đoàn 4 mang luôn chiếc xe của mình xuống. Ngồi trên yên anh đốt điếu thuốc trong lúc chờ Ngọc Thụy sửa soạn. Nằm cạnh sông Hậu lại kề bên biên giới Miên nên Châu Đốc nổi tiếng về hàng lậu. Đủ cách buôn lậu cũng như đủ mặt hàng lậu. Đồ sứ Trung Cộng. Thuốc lá Ara của Miên. Thuốc lá ba số 5 của Anh được làm từ Hồng Kông. Vải mỹ a. Rượu của Pháp hay Tàu cũng có. Đá lửa. Dù quan thuế kiểm soát nhưng hàng lậu vẫn nhập vào ào ào bởi vì nhân viên quan thuế cũng tham nhũng, cũng phải ăn hối lộ. Không ăn hối lộ là bay chức vì không có tiền đóng hối chết cho xếp lớn.

Đình Anh nhìn với vẻ si mê và đắm đuối khi thấy người yêu bước ra. Chiếc áo dài màu tím hoa ô môi bay trong cơn gió nhẹ. Mái tóc huyền thả buông trên bờ vai hơi gầy đi một chút vì mấy tháng trời kham khổ. Quần lụa trắng và guốc cao gót Ngọc Thụy trở về với vóc dáng quen thuộc của cô sinh viên lãng mạn và nhiều mộng mơ.

- Anh thấy em có gì khác lạ không?

- Có... Em lớn lên...

Ngọc Thụy cười khúc khích úp mặt vào vai người yêu.

- Em yêu anh...

Đình Anh nghe được ba chữ của người yêu. Chiếc xe gắn máy chạy trên con đường dọc theo bờ sông rồi lát sau quẹo mặt đoạn rẽ vào liên tỉnh lộ nối liền Châu Đốc với Long Xuyên. Đường vắng nên Đình Anh phóng xe khá nhanh. Nhà cửa lác đác. Nhiều đoạn đường sát với dòng sông. Gần nửa tiếng sau Đình Anh lái xe ngang qua Cái Dầu, quận lỵ của quận Châu Phú nằm dọc theo đường liên tỉnh lộ. Khoảng năm giờ chiều hai đứa đi vào thành phố Long Xuyên. Dưới sự chỉ dẫn của Ngọc Thụy Đình Anh lái xe qua cây cầu nhỏ rồi quẹo trái để đi vào khu phố chợ đông đúc.

Khóa xe xong Đình Anh hỏi.

- Mình đi đâu vậy?

- Đi ăn... Em dẫn anh đi ăn hột vịt lộn và cháo cá. Trong khu chợ này có một cái xạp bán cháo cá ngon số dách...

- Sao em rành vậy?

- Hồi còn đi học ở Cần Thơ cuối tuần em và mấy bạn rủ nhau đi Long Xuyên hoài... Từ Cần Thơ đi Long Xuyên gần lắm. Qua hai quận Ô Môn và Thốt Nốt là tới...

- Ô Môn hay Ô Môi?

Đình Anh hỏi vặn. Quay nhìn người yêu Ngọc Thụy cười.

- Ô Môi của anh hả... Tại sao người ta gọi là Ô Môi hả anh?

- Ô là đen còn môi là cái môi. Nếu ăn trái ô môi hoài thì môi của người ta sẽ bị đen xì cho nên người ta mới gọi là ô môi...

Ngọc Thụy cười vì lối giải nghĩa đùa của người yêu. Tới nơi nàng tự động ngồi vào cái bàn thấp xong kêu một chục

hột vịt lộn. Đình Anh trợn mắt.

- Em ăn hết không mà kêu nhiều vậy...

- Hết sao không hết...

Đúng như lời nói Ngọc Thụy ăn liền một lúc bảy cái trứng hột vịt lộn chỉ chừa lại có ba cái.

- Anh thấy chưa... Em mà không thương anh là em chừa lại cho anh vỏ...

Đình Anh nhận thấy sở dĩ người yêu ăn nhiều là vì nàng chỉ ăn con vịt con và tròng đỏ mà không ăn tròng trắng. Hai tô cháo cá bốc khói được bưng ra. Một giọt chanh, vài giọt nước mắm, chút ớt cay với rau thơm, Ngọc Thụy vừa thổi vừa húp.

- Ngon... Gạo thơm mùi lúa cộng với mùi thơm của cá thành ra ngon tuyệt...

Đình Anh khen ngon cũng phải. Một tháng nay họ ăn cơm nấu bằng chảo đựng, còn thức ăn thời nấu vôi vàng cốt no bụng chứ không cầu ngon. Nay gặp món cháo nấu với cá tươi lại nêm nếm vừa miệng thành ra họ khen ngon cũng đúng.

- Anh trả tiền à nghe. Anh còn được lãnh lương chứ em thời làm chùa mấy tháng nay... Không được trả lương mà em còn phải móc tiền túi ra...

Đình Anh cười ha hả vỗ vỗ vào túi áo của mình.

- Anh mới lãnh lương... Nguyên cả tháng lương chưa xài đồng nào. Em muốn ăn gì nữa...

Ngọc Thụy lắc đầu cười.

- No càn hông ăn gì được nữa... Mình ra bờ sông ngồi

hóng mát. Thành phố Long Xuyên có công viên sát bờ sông đẹp và thơ mộng lắm...

Theo lời chỉ của người yêu Đình Anh lái xe chậm chậm. Người đi lại khá đông. Đa số dân chúng ở tỉnh Long Xuyên theo đạo Hòa Hảo. Cũng vì vậy mà Long Xuyên trở thành một tỉnh yên bình nhất miền tây. Xe dừng lại nơi công viên. Ngồi trên băng đá cạnh bờ sông đôi tình nhân im lặng nhìn dòng nước đục phù sa với những đê lục bình chảy phăng phăng về hạ lưu.

- Anh có đi qua bên đó chưa?

Ngọc Thụy hỏi trong lúc đưa tay chỉ về cù lao bên kia.

- Có... Đầu trên cùng của cù lao là quận Chợ Mới thuộc tỉnh Long Xuyên. Đó là quê hương của Huỳnh Phú Sổ, giáo chủ của Phật Giáo Hòa Hảo. Ông ta bị Việt Cộng sát hại cho nên không ai chống cộng sản bằng các giáo dân của Hòa Hảo. Giáp với Chợ Mới là tỉnh Vĩnh Long, tỉnh Sa Đéc, tỉnh Trà Vinh rồi dài xuống dưới là quận Chợ Lách, quận Mỏ Cày và quận Thạnh Phú thuộc tỉnh Bến Tre. Lúc còn học trung học ở Sài Gòn, mỗi năm tới kỳ

ngủ hè anh thường về Trà Vinh và đạp xe đạp đi khắp nơi thăm dân cho biết sự tình...

- Sao lúc đó anh không đi kiếm em?

Ngọc Thụy vừa cười vừa hỏi. Choàng tay qua vai người yêu Đình Anh hôn vào mái tóc thơm mùi xà phòng mới gội.

- Lúc đó em chưa mặc áo dài màu tím hoa ô môi cho nên anh đâu có thấy em... Vả lại lúc anh học trung học thời em còn đang măng vú má...

Ngọc Thụy ré lên cười.

- Xí... Em chỉ nhỏ hơn anh có bảy tuổi...

- Lúc anh còn 17, 18 tuổi thời em mới mười tuổi. Lúc đó em còn ở trường tắm mưa mà...

Mắc cỡ Ngọc Thụy úp mặt vào vai người yêu cười lặng lẽ. Đình Anh nói nhỏ.

- Công việc khơi dòng kinh Vĩnh Tế tiến hành rất nhanh. Mới có tám tuần lễ mà mình đã đào được một cây số chiều rộng và một mét chiều sâu rồi. Bây giờ là đầu tháng 10 năm 74. Chắc cũng phải sang tới năm 75 mới xong... Anh tính đầu tháng 11 hai đứa mình về Sài Gòn để nghe biết tình hình chiến sự đi tới đâu rồi...

Quay sang nhìn Ngọc Thụy Đình Anh thấy người yêu mơ màng nhìn ra dòng sông mênh mông bát ngát trong buổi chiều sắp tắt nắng. Lục bình trôi lang thang. Tiếng chim bìm bịp kêu nước lớn vọng lên buồn buồn.

- Thưa cô...

Đang ngồi cầm cúi xem xét lại sổ sách Ngọc Thụy ngược lên khi nghe có tiếng nói nhỏ và yếu ớt phát ra. Nàng thấy hai đứa bé, một gái và một trai đang đứng trước mặt mình. Đứa bé trai chừng mười tuổi, thân thể gầy gò và hốc hác. Nó mặc chiếc quần cũ bạc màu và chiếc áo thun cụt tay màu vàng rách nhiều chỗ. Đứa con gái tuổi mười bốn mười lăm, mặc chiếc áo bà ba đen, quần vải đen vá nhiều chỗ. Má hóp, đầu tóc rối bung, ánh mắt ngơ ngác, đứa con gái trông còn thảm hại hơn đứa con trai mà Ngọc Thụy đoán là em của đứa con gái.

- Thưa cô... Cô có phải là cô Ngọc Thụy?

- Chị tên là Ngọc Thụy... Hai em muốn gặp chị có việc

chi?

- Thưa cô chúng em muốn làm việc... Chúng em xin cô cho chúng em làm việc, làm việc gì cũng được...

Ngọc Thụy mỉm cười nhìn hai đứa bé. Đã nhiều lần nàng thấy hay gặp cha mẹ dẫn con cái tới xin việc làm để kiếm thêm tiền còn hơn để con cái lêu lổng vì không có người trông coi hay săn sóc. Tuy nhiên đây là lần đầu tiên nàng gặp hai đứa bé tới xin việc làm mà không có ba hay má đi theo.

- Ba má của hai em đâu?

- Thưa cô chúng em không có ba má...

Ngọc Thụy cau mày.

- Hai em không có anh chị em, họ hàng, ông bà nội ngoại gì hết sao?

Đứa con gái lắc đầu.

- Thưa cô chúng em vào đây có một mình. Em không biết ba má em ở đâu. Chúng em đói quá nên đánh liều tới xin cô việc làm để được ăn cơm. Hai ngày nay chúng em không có gì ăn hết. Người ta bảo chúng em yếu quá không làm việc được nên họ không cho ăn cơm...

Ngọc Thụy ứa nước mắt. Hơn hai trăm ngàn dân chúng ở miền trung bị nạn cộng sản vào đây cũng có nhiều cảnh ngộ đau lòng. Có người mất cha, lạc vợ, thiếu mẹ, vắng con. Tuy nhiên đây là lần đầu tiên nàng gặp hai đứa trẻ bơ vơ không gia đình, không thân thích sống lạc loài và bị mọi người hầu như xua đuổi.

- Hai em theo cô đi lãnh cơm rồi đem về đây ăn...

Ngọc Thụy dẫn hai đứa trẻ đi lãnh cơm xong đem về lều. Nhìn chúng nó ăn ngốn ngấu Ngọc Thụy buồn rầu lắc đầu thở dài.

- Hai em tên gì?

Vừa nhai đứa con gái vừa trả lời.

- Thưa cô em tên Bạch, còn em của em tên Hải. Quê của tụi em ở Hội An...

- Làm sao hai em lại lạc vào đây?

- Thưa cô một bữa đi học về thời tụi em gặp một đám người đông vô số kể không biết ở đâu kéo đến. Tò mò tụi em hỏi họ đi đâu và họ bảo đi tị nạn cộng sản. Tụi em bị họ xô đẩy lạc không biết đường về. Sau đó thời họ nắm tay dẫn đi ra bờ biển rồi tụi em bị đẩy lên chiếc tàu lớn lắm. Thưa cô em nhớ ba má em muốn về Hội An...

Ngọc Thụy thở dài. Hai đứa trẻ bất hạnh này là nạn nhân trong số trăm ngàn nạn nhân của cộng sản. Chỉ có điều chúng nó còn quá trẻ để có đủ sức đương đầu với nghịch cảnh cũng như mọi khó khăn do đời sống đem đến.

- Thưa cô lúc mới vào đây tụi em theo một gia đình nọ. Nhưng rồi họ cũng không nuôi nổi tụi em. Họ đuổi tụi em ra khỏi nhà. Tụi em không có chỗ ở vì người lớn họ dành hết. Tụi em không có cơm ăn. Nhiều khi phải nhịn đói từ sáng tới chiều. Khi nào dư họ mới phát cho tụi em...

Ngọc Thụy không cầm được nước mắt khi nghe đứa con gái kể.

- Thưa cô có người họ bảo em là muốn có tiền mua cơm ăn em phải đi làm đấy...

Đưa tay lên bịt miệng Ngọc Thụy bật kêu thảng thốt.

- Ai bảo em như vậy... Mà em đã làm đấy chưa?

Nàng thở phào khi thấy đứa con gái lắc đầu. Nuốt ực ngụm nước lạnh nó hỏi.

- Làm đấy là làm sao hả cô?

Ngọc Thụy chỉ biết lắc đầu. Nàng không thể giải thích cho đứa con gái biết vì nghĩ nó không biết tốt hơn là biết để rồi...

- Em đừng có nghe lời người ta xúi bậy. Chị sẽ tìm việc làm cho hai đứa em...

Quan sát hai đứa trẻ đầu bù tóc rối, ăn mặc dơ dáy nhưng mặt mày sáng láng nàng cười hỏi Bạch.

- Em học tới lớp mấy rồi?

- Thưa cô em học tới lớp đệ tứ còn thằng Hải học lớp đệ thất...

Cười với Bạch và Hải Ngọc Thụy vui vẻ nói.

- Hai em cứ gọi là chị đi cho thân mật. Chị sẽ nhờ hai em phụ chị xem xét giấy tờ và sổ sách. Làm việc với chị hai em sẽ được lãnh cơm ăn ngày hai bữa và được trả lương ba mươi đồng một ngày. Hai em ốm yếu không làm việc nặng được đâu...

- Thưa cô... Thưa chị tụi em chỉ cần có cơm ăn thôi. Tụi em đâu cần có tiền...

Ngọc Thụy lắc đầu cười.

- Em làm việc là chị phải trả lương cho em như thế mới công bằng. Hai em cũng cần tiền mua quần áo và bánh kẹo chứ. Chiều nay chị sẽ nhờ anh Đình Anh lấy xe chở ba chị em mình ra tỉnh may quần áo cho hai em...

Đợi cho hai đứa ăn cơm xong Ngọc Thụy bắt đầu chỉ dạy về sổ sách giấy tờ. Nàng ngạc nhiên khi thấy Bạch và Hải học rất nhanh. Ba chị em vừa làm việc vừa chuyện trò vui vẻ. Tối chiều khi Đình Anh trở về Ngọc Thụy mới kể cho người yêu nghe mọi chuyện. Ăn cơm xong Đình Anh mượn xe jeep của ông trung tá công binh chở ba chị em ra chợ. Ngọc Thụy đặt may cho mỗi đứa hai bộ quần áo.

Nhờ Bạch và Hải phụ trách giấy tờ sổ sách nên Ngọc Thụy có thời giờ tháp tùng với Đình Anh đi xem xét mọi nơi cũng như hội ý với các sĩ quan của công binh trong công tác khơi dòng kinh Vĩnh Tế. Tháng chín và tháng mười mưa nhiều nên công việc bị chậm lại. Nhiều ngày dân chúng phải dầm mưa để làm việc.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 12

Dân chúng nhất là những người am hiểu về chính trị và quân sự tuy không ngạc nhiên nhưng họ vẫn bàng hoàng khi báo chí, đài truyền thanh và truyền hình loan báo về cuộc triệt thoái của quân khu 1 khỏi miền trung. Phải mất hơn bốn tháng tướng Trưởng và ban tham mưu của bộ tư lệnh quân khu 1 mới thi hành được kế hoạch rút lui dưới áp lực nặng nề của địch quân. Với một tổn thất được xem như là nhẹ ông ta cùng toàn bộ lực lượng trực thuộc đổ bộ lên Quy Nhơn lập phòng tuyến mang tên Lực Lượng Đặc Nhiệm 1 lấy quốc lộ 19 làm ranh giới mới của Việt Nam Cộng Hòa. Bộ tư lệnh của tướng Trưởng đóng ở Quy Nhơn. Sư đoàn 1 chịu trách nhiệm bảo vệ an ninh các quận An Nhơn, Tuy Phước, Văn Canh và Tây Sơn. Sư đoàn 2 đóng ở An Khê. Sư đoàn 3 đóng ở Mang Giang dài lên tới Pleiku, còn sư đoàn 22 của tướng Niệm được trả lại cho quân khu 2. Thủy quân lục chiến trở thành lực lượng tổng trừ bị của bộ tổng tham mưu. Sự có mặt của ba sư đoàn bộ binh, bốn liên đoàn biệt động quân cộng thêm thiết giáp, pháo binh khiến cho quân khu 2 của tướng Hiếu có một lực lượng đông đảo không kém địch về quân số. Tuy nhiên các sĩ quan cao cấp của Lực Lượng Đặc Nhiệm 1 và của quân khu 2 không quá lạc quan dù họ có trong tay năm sư đoàn bộ binh và 9 liên đoàn biệt động quân. Lính nhiều thời phải bắn nhiều mà đạn lại hiếm. Lính nhiều thời phải ăn nhiều, mặc nhiều mà những thứ đó đều hiếm và quý. Từ đôi giày, cái nón sắt, cây thông nòng súng cho tới chai dầu chùi súng. Sĩ quan các cấp phải nhắc binh sĩ tiết kiệm tối đa.

Tiểu đoàn 2 của trung đoàn 5 thuộc sư đoàn 2 bộ binh do thiếu tá Bình chỉ huy được lãnh cái vinh dự đóng chốt tử thủ đèo An Khê. Nằm ở độ cao sáu trăm mét so với mặt biển, đoạn đường ngoằn ngoèo, khúc khuỷu dài sáu cây số này là một vị trí cực kỳ hiểm yếu trên quốc lộ 19. Con đường dài một trăm bảy mươi một cây số, xuyên rừng qua núi, lên đèo xuống dốc này

nằm trong vùng hoạt động của sư đoàn 3 sao vàng và trung đoàn độc lập 95A thuộc Mặt Trận Tây Nguyên hay B-3 của cộng sản Bắc Việt. Cách đèo An Khê ba mươi cây số và cách Pleiku năm mươi cây số là đèo Mang Giang, cũng hiểm yếu không kém gì đèo An Khê. An Khê và Mang Gi ang là cuống họng của Pleiku. Bóp được nó là thị trấn lớn của vùng cao nguyên sẽ bị chết đói. Bởi vậy đèo Mang Giang được trấn bởi tiểu đoàn 3, trung đoàn 5, sư đoàn 2 dưới quyền chỉ huy của một sĩ quan hách nhất trung đoàn. Thiếu tá Hòa. Ba mươi một tuổi thôi. Còn trẻ lắm nhưng với 12 năm lính anh được tắm gội và nung rèn trong lửa đạn của bộ đội cộng sản Bắc Việt nơi vùng 1. Bình với Hòa là bạn cùng xóm với nhau ở Ngã Năm Bình Hòa. Hai đứa trẻ con nhà nghèo hiếu học, chơi với nhau lúc còn ở trường tắm mưa và lớn lên học cùng lớp ở trường trung học Hồ Ngọc Cẩn. Xong trung học hai đứa rủ nhau đi lính. Ra trường như có cơ duyên hai đứa cùng về trung đoàn 5 thuộc sư đoàn 2. Bây giờ hai tiểu đoàn trưởng thân thiết lãnh nhiệm vụ sống và chết trên con đường 19.

Chiều của tháng 11 mặt trời lặn sớm. Chưa năm giờ mà đã chập choạng tối. Khí núi lạnh căm. Cái lạnh bốc ra từ trong đá, trong cây rừng hoà với cái lạnh trên độ cao 600 mét càng khiến cho người lính lạnh hơn. Tuy nhiên không có cái lạnh nào lạnh hơn cái lạnh của sự chết. Chết từ trên trời cao. Chết từ bốn hướng đông tây nam bắc. Chết vì đạn đại bác 130. Chết bởi súng cối 85 ly. Chết vì hỏa tiễn 122 ly. So với vũ khí tối tân bây giờ thời súng cối 81, 82 ly là đồ chơi của con nít. Ngay cả đại bác 105 cũng xưa rồi.

Thiếu tá Hòa đứng im trong bóng tối. Khung cảnh thật vắng lặng. Không có tiếng vượn hú. Không có tiếng cộp gầm. Ngay cả tiếng côn trùng rì rả cũng không có. Tất cả đều bỏ đi nhường chỗ lại cho người. Nhường đoạn đường dài năm cây số của đèo Mang Giang lại cho lính của tiểu đoàn 3, đơn vị được lệnh đóng chốt tử thủ mà không có sự yểm trợ của pháo binh, phi cơ và thiết giáp. Người lính của tiểu đoàn 3 phải dùng lưới cước cùn đào hố cá nhân, đục xới các khe đá cho sâu để trốn pháo; thứ khí giới đồn mạt nhất của bộ đội cộng sản Bắc Việt dùng để tiêu diệt quân địch trước khi

bắt đầu tiến công bằng chiến thuật biển người. Bao giờ cũng vậy. Pháo đập trước. Đập đến tan nát. Đội đến ngắt ngư rồi bộ binh từng thiết xe tăng mới xuất hiện.

Như con hổ cô đơn bị vây hãm bởi đàn chó sói Hòa im lặng chờ đợi điều mà anh biết sẽ đến. Bum... Bum... Bum... Tiếng départ của pháo địch vọng âm u rờn rợn.

- Pháo...

Thấm quyền của tiểu đoàn 3 nhảy tọt xuống công sự phòng thủ trước khi quả đạn đại bác của địch nổ phát đầu tiên. Người lính Việt Nam Cộng Hòa như con chuột co rút trong cái hố đất che chở cho họ mà nhiều khi trở thành nấm mộ chôn luôn họ. Như cơn mưa rừng pháo địch rơi khắp nơi. Lính pháo binh của Bắc Việt tha hồ bắn vì không sợ phản pháo. Pháo rơi rải với cường độ khủng khiếp. Lính co rút, vật vả trong chuỗi âm thanh cuồng nộ làm nổ lỗ tai, điếc con ráy, mờ con mắt và nghẹn hơi thở. Tiếng kêu chết của họ không còn ai nghe được. Ba mươi phút thôi nhưng người lính của tiểu đoàn 3 cảm thấy dài bằng một đời người. Pháo vừa dứt hỏa châu bật cháy trên trời cao. Đứng dưới hố cá nhân, giao thông hào hay công sự phòng thủ lính của tiểu đoàn 3 nghe tiếng kèn xung phong vang lạnh lẽo. Rừng bộ đội xuất hiện.

- Hàng sống chống chết... Hàng sống chống chết...

Lính ông Giáp xếp hàng đi chứ không chạy. Hạ sĩ nhất Canh lăm bầm.

- Hàng... Hàng cái củ c... của ông nè... Mày có ngon mày tới đây...

Lưỡi lê đã gắn sẵn trên đầu súng lính tiểu đoàn 3 bình thản chờ đợi. Họ không được bắn cho tới khi có lệnh từ thẩm quyền. Trăm thước. Còn xa quá bắn uổng đạn. Năm mươi thước... Ba mươi thước... Bắn... Hòa hét trong ống liên hợp. Bộ đội bị dồn gục ngay loạt đạn đầu tiên. Lốp khác ùn ùn chạy tới. Lựu đạn nổ âm âm.

- Xung phong...

Lính tiểu đoàn 3 nhào ra khỏi hố cá nhân đánh cận chiến với bộ đội. Súng M16. AK47 nổ rền. Tiếng la. Tiếng hét. Tiếng chửi thề hoà lẫn trong tiếng súng tạo thành thứ âm thanh man dại. Khói súng bốc mùi hăng hắc khiến cho lính hai bên bắn, đâm, vật lộn với nhau, bóp cổ nhau đến nghẹt thở mà chết. Cuộc giao tranh kéo dài không lâu lắm. Bộ đội cộng sản Bắc Việt chém vè để lại hàng trăm xác đồng đội. Lính không đếm xác bởi vì cấp chỉ huy không cần. Hết cái thời phải đếm xác địch để báo cáo, để được lên lon hay lãnh huy chương. Tới thời điểm mà người lính đánh trận chỉ vì bảo vệ mạng sống của mình hay của những người thân yêu. Họ chỉ tịch thu súng đạn và dùng nó bắn lại một khi hết đạn.

Cùng thời gian đó tiểu đoàn 2 của thiếu tá Bình đóng chốt tại đèo An Khê bị hai tiểu đoàn của trung đoàn 22 thuộc sư đoàn 3 sao vàng thi nhau nhồi đến ngất ngư con tàu đi. Tuy nhiên sau một đêm kịch chiến đẫm máu bộ đội Bắc Việt rút lui để lại hàng trăm xác chết. Dù bị tổn thất tiểu đoàn 2 của Bình vẫn kiểm soát được đèo An Khê. Sau cuộc thử lửa đầu tiên Bắc Việt thôi tấn công. Người lính của sư đoàn 2 hân hoan hưởng những ngày bình yên trước khi cơn bão lửa trở lại.

Toàn thể tướng lĩnh, sĩ quan và binh sĩ các đơn vị trực thuộc quân khu 2 sẵn sàng chào đón vị tân tư lệnh của mình. Có người lo âu. Có người vui mừng. Có người bình thản. Có người ngờ vực. Tuy nhiên sau một tuần lễ nhậm chức thiếu tướng Hiếu đã làm mọi người ngạc nhiên khi thay thế chuẩn tướng Lê Trung Tường, tư lệnh sư đoàn 23 bằng chuẩn tướng Hồ Trung Hậu, vị tướng lĩnh đã làm việc với ông ở quân khu 3. Bất cứ ai làm việc với ông là phải sạch. Không hối lộ. Không tham nhũng. Không lem nhem tiền bạc. Không ăn cắp của công. Bởi vậy có người làm việc dưới quyền ông gọi đùa ông là " *ông tướng nhiều không* ".

Không như các vị tư lệnh tiền nhiệm, tướng Hiếu để gia đình ở lại Sài Gòn. Có lẽ ông không muốn bận tâm và lo âu cho vợ con trong khi còn phải lo đối phó với tình hình nghiêm trọng của vùng cao nguyên. Ngày thứ nhì sau khi nhậm chức ông họp tất cả nhân viên phòng ốc của bộ tư lệnh đứng dưới sân cờ.

- Tướng lĩnh. Sĩ quan. Hạ sĩ quan. Binh sĩ...

Do lệnh của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng và đề nghị của đại tướng tổng tham mưu trưởng tôi nhận chức tư lệnh quân khu 2 và vùng 2 chiến thuật. Tôi tới đây không phải tìm cách ăn hối lộ, mua quan bán chức, nịnh cấp trên, hiếp cấp dưới hay làm những hành động phương hại tới binh sĩ và đồng bào của chúng ta. Tôi biết...

Ngừng lại vị " *tư lệnh nhiều không* " nhìn khắp vòng quân. Người ta đọc được trong mắt ông một điều là lệnh của ông phải được thi hành nghiêm chỉnh từ tư lệnh sư đoàn cho tới người lính mang cấp bậc binh nhì.

- Tôi biết một ít các anh em vì hoàn cảnh phải làm những hành vi không được đứng đắn, không xứng đáng là một quân nhân của Quân Lực Việt

Nam Cộng Hòa. Tôi sẽ quên cũng như bỏ qua những gì trong quá khứ. Tuy nhiên hôm nay, ngay tại giờ phút này, anh em nên tu chính, nên sửa mình để sát cánh với đồng đội chống lại kẻ địch đang âm thầm chuẩn bị chiếm đóng vùng cao nguyên. Tôi đến đây với trách nhiệm đánh nhau với các sư đoàn Bắc Việt đang lăm le nuốt chửng Pleiku, Ban Mê Thuột để dọn đường thôn tính vùng 3 và Sài Gòn. Tôi kêu gọi tinh thần yêu nước và lòng tự hào của những chiến sĩ từng hy sinh để bảo vệ tự do cho cá nhân, cho gia đình mình và đồng bào thân yêu của mình. Chúng ta sẽ chiến đấu cho tới viên đạn cuối cùng. Anh em sĩ quan hay binh sĩ nào không muốn đánh nhau với Việt Cộng cứ việc đi. Tôi có xe, có máy bay đưa anh em về Sài Gòn...

Tướng Hiếu đưa tay chỉ mấy chiếc quân xa đang nổ máy như để chờ bất cứ quân nhân nào không muốn đánh nhau với bộ đội Bắc Việt. Không có người lính nào nhúc nhích.

- Thăng nào bước lên xe là tao bắn vỡ mặt...

Có tiếng cười phát ra ngắn và gọn. Còn một số mỉm cười khi nghe câu phát biểu của một người nào đó đứng trong hàng quân. Tổ về hài lòng tướng Hiếu cho lệnh giải tán rồi cùng với hai vị tư lệnh phó là chuẩn tướng Cầm, chuẩn tướng Thân, đại tá Lý, tham mưu trưởng và đại tá Trịnh Tiểu, trưởng phòng 2 của quân khu 2 lên trực thăng xuống gặp thiếu tướng Phan Đình Niệm, tư lệnh sư đoàn 22 bộ binh đang trấn giữ Ban Mê Thuột. Sau khi mọi người ngồi vào bàn xong tướng Hiếu nói nhanh.

- Tôi xin mời đại tá Tiểu thuyết trình về tình hình của địch và của ta rồi sau đó anh em cùng tôi bàn luận một kế hoạch giữ Ban Mê Thuột cũng như tiêu diệt các sư đoàn chủ lực của địch...

Khi tướng Hiếu còn là tư lệnh sư đoàn 22 thời đại tá Tiểu là thiếu tá trưởng phòng 2 sư đoàn. Nay gặp lại người sĩ quan có biệt tài về an ninh tình báo của mình ngày xưa tướng Hiếu rất vui mừng vì có được một sĩ quan tâm đắc và tin cần. Ông càng thêm vui mừng khi tái ngộ đại tá Lý, vốn là tham mưu trưởng của ông ngày xưa khi còn chỉ huy sư đoàn 22 bộ binh.

- Thừa thiếu tướng tư lệnh... Cá nhân tôi và các sĩ quan cao cấp của phòng 2 biết Bắc Việt đã chuẩn bị cho mặt trận Ban Mê Thuột từ cuối năm 74. Họ huy động tới 4 sư đoàn chánh quy gồm có sư đoàn 3 Sao Vàng hoạt động nơi tỉnh Bình Định, sư đoàn F10 chịu trách nhiệm vùng Pleiku, sư đoàn 320 ở Kontum và sư đoàn 968 hoạt động ở vùng Tam Biên. Sư đoàn 968 bị phi cơ ta oanh kích khi kéo về quận Thanh An do đó Bắc Việt phải điều động sư đoàn 316 đang ở biên giới Lào Việt về thay thế. Gần đây có một sĩ quan của địch ra chiêu hồi. Anh ta khai báo là sư đoàn 320 đang đóng ở phía bắc quận Buôn Hồ để chuẩn bị đánh Ban Mê Thuột. Một binh sĩ hồi chánh khác cũng cho biết là trung đoàn 25 đã di chuyển về vùng Khánh Dương trong lúc các đơn vị của sư đoàn F10 đang hiện diện quanh quận Đức Lập... Những sự kiện này dẫn ta tới một kết luận là cộng quân sẽ tấn công Ban Mê Thuột...

Đại tá Tiểu ngừng nói. Vị tư lệnh quân khu 2 hỏi thiếu tướng Niệm.

- Anh Niệm nghĩ sao?

So về chức vụ thời tướng Niệm là tư lệnh sư đoàn nhưng cấp bậc lại là thiếu tướng do đó tướng Hiếu mới hỏi ông ta trước khi hỏi chuẩn tướng Cẩm và chuẩn tướng Thân.

- Tôi đồng ý với đại tá Tiểu về nhận xét cộng quân sẽ đánh Ban Mê Thuột nhưng...

Mỉm cười khi nghe chữ " *nhưng* " của tướng Niệm, vị tư lệnh quân khu 2 quay qua hỏi hai tư lệnh phó và tham mưu trưởng của mình.

- Ba anh nghĩ sao?

Tướng Cẩm trả lời trước nhất.

- Tôi cũng nghĩ là Bắc Việt sẽ tấn công Ban Mê Thuột. Tuy nhiên...

Chuẩn tướng Thân tiếp theo.

- Tôi nghĩ họ sẽ đánh... Có điều...

Đại tá Lý cười nhẹ.

- Họ cũng đánh mà đánh...

Thiếu tướng Hiếu cười đùa.

- Như vậy là tất cả chúng ta đều có cùng nhận định là Bắc Việt sẽ đánh Ban Mê Thuột nhưng lại có thêm một chữ " *nhưng* " ở đằng sau...

Giọng nói của vị tư lệnh quân khu 2 lại vang lên.

- Các tướng lãnh Bắc Việt đều biết là so về quân số họ không bằng ta nhưng so về hỏa lực họ lại hơn hẳn ta. Có thể nói hỏa lực của họ hơn ta gấp hai ba lần. Mỗi bên đều có một cái hơn và một cái kém. Như vậy theo tôi lực lượng hai bên bằng nhau. Biết đánh Ban Mê Thuột là đánh vào một vị trí được phòng thủ vững chắc với quân số đông hơn một sư đoàn cho nên địch sẽ phải huy động ít nhất hai sư đoàn và một ưu thế tối đa về hỏa lực. Địch sẽ đập ta như tử. Địch sẽ lắc lô tô cho anh Niệm tối tăm mặt mũi rồi sau đó mới tấn công. Tuy nhiên theo tôi thời địch đánh mà không đánh...

Đại tá Lý lên tiếng.

- Tư lệnh muốn nói là họ đánh thử...

Thiếu tướng Hiếu cười nhẹ khi biết vị tham mưu trưởng đã nhận ra cái ý của mình. Hớp ngụm nước lạnh ông ta nói tiếp.

- Họ sẽ đánh thử với hai mục đích là thăm dò sức kháng cự của ta và thứ hai là tiêu hao tiếp liệu của ta. Họ biết ta đạn dược đang thiếu hụt vì không có viện trợ của Mỹ...

Hướng về tướng Niệm vị tư lệnh quân khu 2 hỏi.

- Anh giữ Ban Mê Thuột được không?

Tướng Niệm trả lời gọn và nhanh.

- Tôi giữ được...

- Tôi sẽ tăng viện cho anh bốn liên đoàn 11, 12, 14 và 15 biệt động quân. Việc bố trí quân phòng thủ tôi cho anh toàn quyền quyết định...

- Thừa tư lệnh... Không cần biệt động quân tôi cũng có thể giữ được...

Tướng Niệm lên tiếng và tướng Hiếu cười như hiểu ý vị tướng dưới quyền chỉ huy của mình.

- Tôi biết... Sở dĩ tôi cho anh thêm bốn liên đoàn biệt động là tôi có ý dùng nó để hợp cùng sư đoàn 22 truy lùng và tiêu diệt địch khi ta chuyển từ thế thủ sang thế công...

Nhìn năm sĩ quan cao cấp của mình tướng Hiếu nghiêm giọng.

- Ba sư đoàn 1, 2 và 3 đã giúp ta rất nhiều trong việc phòng thủ cũng như ngăn chặn địch tấn công Pleiku do đó tôi sẽ dùng các liên đoàn biệt động vào cuộc phản công tiêu diệt các đơn vị của địch đánh vào Ban Mê Thuột. Muốn đánh, cộng quân phải cô lập Ban Mê Thuột trước với ba mặt bắc, nam và đông bắc. Phía bắc địch sẽ đánh chiếm quận Thuận Mẫn, thuộc tỉnh Phú Bổn nằm trên quốc lộ 14. Phía nam địch sẽ tấn công quận Đức Lập thuộc tỉnh Quảng Đức cũng nằm trên quốc lộ 14. Phía đông bắc địch sẽ đánh Khánh Dương để chặn đường tiếp viện của ta từ Nha Trang lên. Ta sẽ để cho họ tự do hành động...

- Dường như tư lệnh muốn họ đánh Ban Mê Thuột?

Đại tá Lý hỏi và thiếu tướng Hiếu đáp không do dự.

- Tôi sẽ để cho họ đánh vào nhưng không cho họ chiếm được. Ông Niệm sẽ giữ vững thị xã buồn muôn thuở và cầm chân địch cho tới khi ta bắt đầu phản công...

Nhìn chuẩn tướng Thân, tướng Cẩm, đại tá Lý và đại tá Tiểu, thiếu tướng Hiếu hỏi.

- Bốn anh ở vùng 2 lâu nên phải thông thạo địa thế hơn tôi. Nếu chạy họ sẽ chạy đường nào?

Do dự giây lát tướng Cẩm trả lời.

- Họ có thể chạy theo nhiều đường hoặc nhiều hướng khác nhau. Họ có thể rút về hướng nam, tây nam hoặc tây bắc. Tuy nhiên theo tôi hướng tây nam tức là hướng của quận Đức Lập là tiện nhất. Vượt qua biên giới là họ thoát vì theo hiệp định Paris ta không thể vượt qua biên giới...

Vị tư lệnh quân khu 2 nở nụ cười cay đắng và giọng nói cũng trở thành mỉa mai.

- Chúng ta không cần phải tuân theo hiệp định Paris. Đó chỉ là đồng giấy lộn đáng vứt vào thùng rác. Bắc Việt vi phạm thời tại sao ta không được vi phạm... Quân ta sẽ truy kích bộ đội của Giáp qua biên giới...

Câu nói của thiếu tướng Hiếu chấm dứt buổi họp. Sau đó ông cùng với tướng Niệm lên xe đi một vòng thị xã Ban Mê Thuột quan sát các vị trí phòng thủ rồi mới lên trực thăng trở lại Pleiku. Ngay khi về tới bộ tư lệnh quân khu 2 tướng Hiếu họp mặt với hai tư lệnh phó và tham mưu trưởng của mình. Ít có người biết họ đã bàn những gì chỉ thấy hai liên đoàn 31 và 32 biệt động quân đang đóng ở Phước An được lệnh sẵn sàng di chuyển tới một địa điểm trên quốc lộ 14 cách Ban Mê Thuột chừng mười mấy cây số về hướng nam. Cùng lúc đó trung đoàn 45 của sư đoàn 23 đóng tại Gầm Ga

nhận được lệnh sẵn sàng để giải tỏa đoạn đường của quốc lộ 14 từ Pleiku đi Buôn Hồ. Bằng tất cả mọi giá họ phải khai thông và giữ an ninh để quân xa có thể di chuyển được. Đang đóng ở Buôn Hồ liên đoàn 21 và 25 chuẩn bị xuôi nam khi có lệnh. Cùng thời gian đó hai liên đoàn 22 và 23 nhảy một bước thật dài bằng trực thăng xuống Bản Đôn.

Người ta càng thêm thắc mắc rồi đâm ra lo âu khi thấy cộng quân đánh chiếm Thuận Mẩn mà tướng Hiếu không có một hành động nào để giải tỏa con đường nối liền Ban Mê Thuột và Pleiku. Lực Lượng Đặc Nhiệm 2 của tướng Khang đóng tại Nha Trang vẫn án binh bất động khi cộng quân đánh chiếm quận Khánh Dương cắt đứt quốc lộ 21 nối liền Ninh Hòa và Ban Mê Thuột. Dân chúng lại rung động và sợ hãi khi cộng quân tràn ngập chi khu Đức Lập nằm về hướng tây nam và chỉ cách Ban Mê Thuột chừng năm sáu chục cây số. Người ta đoán vị tân tư lệnh này có lẽ không biết đối phó với tình hình phức tạp của vùng cao nguyên.

Riêng tại thị xã Ban Mê Thuột tướng Niệm đã sửa soạn rất kỹ lưỡng để trốn pháo và nhất là đón tiếp bộ đội của già Hồ. Phía bắc thành phố có trung tâm huấn luyện của sư đoàn 23 bộ binh được giao cho trung đoàn 40 và một

tiểu đoàn của liên đoàn 11 biệt động quân đóng chặn. Phía nam do bộ tư lệnh sư đoàn và trung đoàn 41 với liên đoàn 11 án ngữ. Phía đông trung đoàn 42 hợp với tiểu khu Darlac và chi khu Ban Mê Thuột trấn đóng. Mặt này còn được tăng viện thêm một tiểu đoàn biệt động quân. Phía tây là mặt trận nặng nhất được giao cho trung đoàn 47, liên đoàn 12, 14 và 15 biệt động quân. Riêng phi trường Phụng Dực nằm cách thành phố chừng năm cây số được tăng phái thêm tiểu đoàn 79 của liên đoàn 14 biệt động quân. Hiểu được sự quan trọng của đạn dược nên tướng Niệm điều động tiểu

đoàn 94 thuộc liên đoàn 15 biệt động quân tới cố thủ kho đạn Mai Hắc Đế. Mỗi mặt trận đều được yểm trợ bởi tăng và nhiều hỏa tiễn chống chiến xa. Để trấn an dư luận thiếu tướng Niệm họp dân chúng ở sân tỉnh trưởng và tuyên bố.

- Đồng bào yên tâm ở lại đây. Lính của sư đoàn 22, sư đoàn 23 với biệt động quân và lính của tiểu khu sẽ tử thủ Ban Mê Thuột. Chúng ta sẽ chiến đấu tới viên đạn cuối cùng...

Nghe lời hứa của vị tư lệnh mặt trận Ban Mê Thuột dân chúng an tâm còn binh sĩ vui mừng hò reo. Họ phải ở lại đây, sống hay chết cũng phải ở lại đây để mặt đối mặt với bộ đội Bắc Việt, để rửa mối hận đã bỏ vùng 1, đã rút khỏi Phù Mỹ, Phù Cát, Sa Huỳnh...

2 giờ sáng. Hàng ngàn trái đạn đại bác tầm xa 130 ly, 152 ly, 122 ly, hỏa tiễn 122 ly chụp xuống thành phố Ban Mê Thuột. Âm thanh của đạn đại bác hú trong không khí khiến cho dân chúng đang ngủ say phải giật mình hoảng hốt hấp tấp chui xuống hầm trú ẩn. Pháo đủ tám phương bốn hướng. Pháo đủ mọi loại đạn với cường độ khủng khiếp như muốn biến thành phố buồn muôn thuở này trở nên thành phố chết. Nhà cửa của dân chúng bị bốc cháy khắp nơi vì trúng đạn. Thành phố với sáu mươi ngàn dân như nằm tại trung tâm điểm của một cơn động đất sáu bảy chấm. Thành phố thơm mùi

cả phe giờ đây nồng nặc mùi khói súng. Lính sư đoàn 22, 23, địa phương quân, cảnh sát và biệt động quân co rút trong các hầm trú ẩn, dưới giao thông hào, hồ cá nhân tránh cơn mưa đại pháo của một trung đoàn pháo Bắc Việt kéo dài chừng hai tiếng đồng hồ. Pháo thưa dần cho lính biết chiến xa với bộ binh từng thiết của địch bắt đầu tấn công. PT 76 tiến nghênh ngang. T54

chạy loạn xạ trên đường. Tiếng xích sắt khua rộn ràng như đe dọa tinh thần của những người lính tử thủ.

- Để mấy chiếc tăng mất dạy đó cho tao... Tụi bây đợi mấy thằng nhóc bộ đội tới gần mới bắn. Xa quá bắn uống đạn...

Thượng sĩ Tiền thuộc tiểu đoàn 3 trung đoàn 47 nhắc chừng lính. Chiếc T54 nghênh ngang tiến vào ngay họng khẩu M72. Già Tiền bấm cò. Trái hỏa tiễn chống tăng xẹt thẳng vào pháo tháp. Tiếng nổ kinh hồn cùng với lửa phụt cháy. Tiếng nổ của quả M72 khơi mào cho trận đánh. Súng nổ rền trời đất. Bốn hướng đông tay nam bắc đều có tăng và bộ đội Bắc Việt ào ạt tiến vào. Được tuyên truyền là miền nam đã giải phóng rồi và họ chỉ vào tiếp thu thôi nên lính Bắc Việt vào trận địa như đi chợ. Họ đi ngay vào họng đại liên. Họ bước đúng vào mũi súng M16 tiết kiệm nhưng chính xác của lính sư đoàn 22. Hàng chục chiếc tăng dẫn đầu bị bốc cháy. Lính già hồ lúng túng. Đại liên M60 xé không khí xói vào da thịt của bộ đội. Lựu đạn nổ ầm ầm. Ban Mê Thuật bốc lửa. Ban Mê Thuật được nung chảy. Ban Mê Thuật nóng hừng hực. Ban Mê Thuật biến thành địa ngục trần gian với tiếng la hét, tiếng kêu gào và tiếng súng không giật 85 ly, 75 ly, B40, B41, đại liên 12 ly 7, 12 ly 8, 13 ly 8, đại liên M60...

- Xung phong...

Từ trong các hầm núp, giao thông hào, hố cá nhân người lính Việt Nam Cộng Hòa xuất hiện với M16 gắn lưỡi lê. Tiếng la. Tiếng hét. Tiếng chửi thề hoà lẫn trong tiếng lưỡi lê xuyên vào da thịt và tiếng nấc của lính đôi bên vang lên tạo thành thứ âm thanh kỳ dị trong vùng khói súng mù mịt và tiếng nổ lốc bốc của lửa cháy phát ra từ mấy chiếc T54.

Đụng phải bức tường người không sợ chết bộ đội của các trung đoàn 174, 149 và 148 của sư đoàn 316, của trung đoàn 95B và trung đoàn đặc công phải lùi lại sau một giờ kịch chiến với quân lính tử thủ Ban Mê Thuột. Xác chết nằm la liệt cạnh mấy chiếc tăng đang bốc khói. Một cơn mưa pháo thứ nhì chụp xuống đầu người lính đang giữ thành phố Ban Mê Thuột. Pháo dứt. Tiếng kèn thúc quân vang lanh lảnh báo hiệu đợt tấn công thứ nhì bắt đầu. Tiếng hô "*hàng sống chống chết*" vang lên rền rền như đe dọa, như muốn cướp tinh thần của những người lính đang tử thủ. Tuy nhiên chết thời chết người lính sẽ ở lại đây để giữ lời hứa với dân chúng. Ba lần cường tập với đủ cả tăng pháo và bộ binh, ba lần bộ đội của ông Giáp khựng lại khi đối mặt với những người lính không chịu lùi thêm bước nào nữa. Cuối cùng bộ đội của ông Giáp phải rút để chỉnh đốn hàng ngũ và chờ đợi đợt tấn công kế tiếp.

Sáng hôm sau những người lính cố thủ Ban Mê Thuột ăn điểm tâm bằng mấy ngàn quả đạn đại bác đủ loại của cộng quân rót vào thành phố. Họ khói cần hút thuốc vì ngửi khói súng cũng đã phê rồi. Vừa pha xong cà phê mới hớp được ba hớp thượng sĩ Tiền phải nhảy vội xuống hố cá nhân khi nghe tiếng xè xè của đại bác. Tiếng nổ rất gần khiến cho bụi đất bay rào rào. Bị đổ hết cà phê ông thượng sĩ phát súng chửi toáng lên.

- Mẹ... Mấy thằng bộ đội Bắc Việt cũng mất dạy như bác Hồ của chúng. Người ta bảo trời đánh còn tránh bữa ăn thế mà tụi nó chẳng cho mình uống cà phê...

Pháo nổ liên miên bất tận khiến cho vị thượng sĩ già lâm bầm.

- Mẹ kiếp... Đạn ở đâu mà chúng nó bắn nhiều thế...

Pháo bên đông, nổ ở hướng bắc, ì ầm nơi hướng tây, hú từng loạt qua đầu từ hướng nam. Tất cả làm tan hoang thành phố xinh đẹp. Ban Mê Thuột như cô sơn nữ ngây thơ đang bị bàn tay hung bạo của các anh bộ đội miền bắc bóc trần ra từng mảnh xiêm y. Pháo rơi xuống trường tiểu học Bồ Đề, La San, Vĩnh San. Đại bác 130 ly chụp xuống Trường Trung Học Công Lập, trường Nông Lâm Súc, trường Sư Phạm. Hỏa tiễn 122 ly rớt xuống đường Phan Châu Trinh, đường Tự Do, Bến Xe Cây Số 3. Có thể nói sáu mươi ngàn quân dân trong thành phố Ban Mê Thuột, mỗi người được hân hạnh lãnh một quả đại pháo của già Hồ tặng cho. Pháo rời rạc rồi dứt hẳn. Lính phòng thủ như cảnh sát, cảnh sát dã chiến, địa phương quân, sư đoàn 22, 23 và biệt động quân đều sẵn sàng. Lưỡi lê gắn trên đầu súng, tay lựu đạn tay M16 từ quan tới lính đều im lìm chờ. Sĩ quan từ trung tá, thiếu tá, tiểu đoàn trưởng, đại đội trưởng đều thủ M16 hay đôi khi còn kèm thêm M72. Ngay cả tướng Niệm và các sĩ quan tham mưu của ông đều trang bị lựu đạn và M16 để lỡ...

T54 xuất hiện nơi ngã ba đường. PT76 lừng lững tiến vào. Tiếng dây xích nghiền trên mặt đường nhựa khiến cho mọi người tưởng chừng như nó đang cán lên thân thể mình. Bộ đội lúc nhúc phía sau xe tăng.

- Nhắm cho kỹ nghe mấy em... Mỗi trái M72 là một chiếc tăng. Mỗi viên đạn là một tên bộ đội...

Đứng xống lưng thiếu tá Hào, tiểu đoàn trưởng căn dặn lính dù họ đã biết, đã nghe hàng chục lần. Năm mươi thước. Tiếng la " *hàng sống chống chết* " rền trong không khí khét nghẹt và trong khói súng mù mịt. Ba mươi thước. Đạn AK réo trong không khí. Đại liên 13 ly 8 cày thành đường dài

trên mặt đường.

- Bắn...

Phát súng lệnh bắn ra. M72 vọt đi như tia lửa chạm vào chiếc T54. Ánh lửa nháng lên kèm theo tiếng nổ lùeng bùng con ráy. M60, M16, 12 ly 7 nhịp đều đạn nhưng rất hiệu quả khiến cho lính ông Giáp không thể nào tiến lên được.

Ngồi trong hầm chỉ huy tướng Niệm theo dõi cuộc chiến qua báo cáo từ các trung đoàn trưởng. Lần tấn công thứ ba của địch đã bị chặn đứng vì sức chiến đấu kiên cường và lòng hy sinh cao độ của các chiến sĩ thuộc Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Đoán chừng địch đã yếu thế và có thể rút lui sau hai ngày tấn công Ban Mê Thuột ông lập tức báo cáo cho bộ tư lệnh quân khu 2. Nhận được tin Ban Mê Thuột vẫn đứng vững thiếu tướng Hiếu ban lệnh phản công. Hai liên đoàn 31 và 32 biệt động quân tức tốc di chuyển lên hướng bắc nhằm ý định khóa cứng đường rút lui của địch. Trung đoàn 45 càn quét quận Thuần Mẫn để tiêu diệt các đơn vị của sư đoàn 320. Hai liên đoàn 21 và 25 chia nhau nhổ từng chốt của địch trên quốc lộ 14 để lấy đường tiến về Ban Mê Thuột. Liên đoàn 22 và 23 theo liên tỉnh lộ 681 di chuyển về thị xã. Cùng lúc đó tướng Niệm cho lệnh lực lượng tử thủ Ban Mê Thuột phản công. Sư đoàn 22 đi chính giữa. Liên đoàn 11 và 12 biệt động quân đi bên trái, liên đoàn 14 và 15 đi bên phải. Ba đơn vị với xe tăng yểm trợ đánh ào vào các vị trí của địch. Các đại đội trinh sát được lệnh dò

tìm và triệt hạ bộ tư lệnh sư đoàn 316. Các đơn vị của sư đoàn 316, trung đoàn 95B, trung đoàn đặc công, trung đoàn pháo, trung đoàn tăng được lệnh rút lui vì chậm trễ sẽ bị lọt vào thế trận của vị tân tư lệnh quân khu 2. Bốn cánh quân đông, bắc, nam và tây bắc từ từ xiết chặt vòng vây chỉ chừa hướng tây nam cho địch rút lui. Toàn thể lực lượng tham dự trận chiến của địch rút về hướng Đức Lập để vượt biên giới sang khu an toàn. Tuy nhiên chúng không biết rút về hướng đó là lọt vào bẫy. Các phi cơ chiến đấu ở phi trường Cù Hanh, Phan Rang, Biên Hòa nhập cuộc chơi. Dân chúng ở Ban Mê Thuột nghe được tiếng phản lực cơ gầm rú, tiếng bom nổ ì ầm suốt ngày hôm đó cùng với lửa cháy đỏ rừng nơi hướng biên giới.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 13

- Ban Mê Thuột vẫn còn đó...

Báo chí ở Sài Gòn chạy cái tit nóng hổi nơi trang đầu. Dân chúng chụm đầu đọc báo rồi bàn tán về cuộc kịch chiến ở Ban Mê Thuột. Thiếu tướng Nguyễn Văn Hiếu, tân tư lệnh quân khu 2 được xem như là anh hùng của dân chúng Ban Mê Thuột nói riêng và vùng cao nguyên nói chung. Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã chặn đứng bộ đội Bắc Việt không cho chúng làm chủ cao nguyên. Sức chiến đấu can cường trong tình trạng thiếu hụt về quân dụng của Việt Nam Cộng Hòa gây ngạc nhiên và thắc mắc cho các chính trị gia và tướng lãnh của nhiều quốc gia như Mỹ, Anh, Pháp và nhất là Bắc Việt và Nga Tàu. Lệnh từ Hà Nội ban cho tư lệnh Mặt Trận B- 3 phải ngưng hoạt động để kiểm điểm và học hỏi sai lầm cũng như điều nghiên chiến trường kỹ lưỡng hơn.

1 giờ sáng.

Đường xá trong thủ đô vắng tanh. Đoàn quân xa mười mấy chiếc đang đậu bên hông của ngân hàng Quốc Gia Việt Nam cùng lúc nổ máy xong từ từ chạy theo sau chiếc xe quân cảnh dẫn đường. Chừng nửa tiếng đồng hồ đoàn quân xa chạy vào phi trường Tân Sơn Nhất. Quanh co một hồi nó đậu kế chiếc phi cơ thương mại có phù hiệu AIR FRANCE. Ba chiếc fortlift thay phiên nhau nâng những kiện hàng to tướng và nặng nề lên máy bay.

Ngồi cạnh nhau nơi băng trước của chiếc quân xa Ngọc Thụy quay qua hỏi Đình Anh.

- Chừng nào mình mới nhận được tiền?

- Cậu Viên nói với anh khoảng ba tới bốn tuần lễ. Chính phủ Pháp giúp mình nhưng họ cũng không muốn làm phật lòng chính phủ Mỹ cho nên họ phải làm trong bóng tối. Anh đã tính ra 16 tấn vàng trị giá một trăm hai chục triệu đô la. Tuy số tiền không nhiều nhưng có còn hơn không nhất là trong lúc dân mình, nước mình nghèo tả tơi. Sau vụ này rồi không biết mình còn có cái gì để đem ra bán nữa không?

Ngọc Thụy thở dài.

- Có... Nhưng em nghĩ chắc không được bao nhiêu tiền. Tiền vàng ở trong ngân hàng còn nhiều lắm. Mấy món đồ cổ nằm trong viện bảo tàng. Cái này khó bán hơn vàng vì mình phải kiếm người thích họ mới chịu mua...

Đình Anh cũng thở dài như người yêu.

- Dân chúng và binh lính lên tinh thần lắm sau trận đánh ở Ban Mê Thuột. Quốc lộ 19 và 21 đã được giải tỏa cho nên sinh hoạt cũng trở lại bình thường. Riêng quốc lộ 14 nối liền Ban Mê Thuột - Pleiku có đoạn cần phải hộ tống nhưng tổng quát thời tình hình có vẻ khả quan hơn. Tuy nhiên cậu Viên tiên đoán là Bắc Việt đang chuẩn bị để mở một cuộc tổng tấn công vào năm tới...

- Mình nên trở lại Châu Đốc để tiến hành việc đào kinh Vĩnh Tế. Mình phải hoàn thành chậm nhất là cuối tháng 2...

Bạch và Hải mừng rơi nước mắt khi thấy Ngọc Thụy và Đình Anh bước vào căn lều dùng làm nơi làm việc và chỗ ở của hai đứa. Ngọc Thụy thầm cảm ơn hai cộng sự viên tí hon đã giữ chỗ làm việc được sạch sẽ và ngăn nắp. Hai đứa trẻ cảm ơn rồi rút khi mặc quần áo mới mà Ngọc Thụy đã đặt may ở Sài Gòn. Đại tá Sanh bắt tay Đình Anh thật chặt rồi cười nói với Ngọc Thụy.

- Công việc đào kinh tiến nhanh lắm. Vùng Kiên Lương đã hoàn thành với chiều sâu tám thước và rộng hơn một cây số. Vùng Tịnh Biên và Tri Tôn sẽ hoàn tất trong tuần tới. Riêng vùng Châu Đốc chỉ còn vào khoảng năm cây số mà thôi. Tôi mời thiếu tá và cô Ngọc Thụy đi quan sát...

Ba người lên xe jeep chạy dọc theo con đường đất sát bờ kinh. Ngồi băng trước nhìn con kinh rộng mênh mông và nước chảy mạnh Đình Anh thở hơi thật dài.

- Thật là một công trình vĩ đại. Sức của trăm ngàn người quả nhiên có thể dời sông lấp biển...

Xe chạy tới đoạn mà dân chúng đang làm thời ngừng lại. Ba người đi bộ một lát xong đại tá Sanh nói thật chậm.

- Ba đoạn nối liền với sông Tà Keo, sông Hậu và sông Tiền khó đào nhất vì nước chảy rất mạnh. Hôm qua có bảy người bị nước cuốn may nhờ có tàu hải quân cứu được...

Đình Anh nhìn mấy chiếc giang đĩnh đang chậm chạp ngược con nước lên ngã ba sông Tà Keo.

- Đại tá nghĩ mình dùng chất nổ phá vỡ đoạn còn lại được không?

Ngọc Thụy hỏi nhỏ.

- Thưa cô tôi cũng nghĩ tới chuyện đó. Khi nào mình đào tới sông Tà Keo cách chừng năm bảy chục thước tôi sẽ trình với tướng Hưng xin người nhái của hải quân đặt chất nổ phá vỡ đoạn cuối cùng này...

Ba ngày sau đại tá Sanh tới mời Đình Anh và Ngọc Thụy theo ông ta đi xem người nhái của hải quân đặt mìn phá vỡ đoạn kinh đào cuối cùng. Dân chúng cũng tò mò đứng xem đông nghẹt. Bắt tay đại tá Sanh vị trung úy trưởng toán tháo gỡ chất nổ cười nói.

- Chúng tôi đã đặt chất nổ xong. Chừng nào đại tá muốn cho nổ?

- Nếu xong xuôi trung úy cứ việc nổ...

Tất cả mọi người đều lùi lại thật xa trừ toán tháo gỡ chất nổ. Hàng chục tiếng ầm ầm vang lên cùng với cột nước khổng lồ vọt lên trời cao ba bốn chục thước. Nguyên cả dãy đất dài hơn cây số và bề ngang năm ba chục thước bị nước cuộn mất tiêu. Dân chúng vỗ tay reo hò khi thấy con kinh Vĩnh Tế bây giờ trở thành con sông rộng mênh mông và nước cuộn cuộn chảy. Hôm đó dân chúng được nghỉ dưỡng sức để ngày mai tàu hải quân đưa họ qua bên Tân Châu khơi nốt phần còn lại của con kinh Vĩnh An.

Quốc, Đình Anh và Ngọc Thụy đứng cạnh nhau bên dòng sông Vĩnh Tế. Gió thổi phàn phật.

- Nhiệm vụ của chúng ta đã xong. Việc giữ an ninh ở đây sẽ do hải quân và các tiểu đoàn địa phương quân đảm trách. Ba liên đoàn 4, 5 và 6 được trả về Sài Gòn dưỡng quân một tuần lễ xong ra Nha Trang tăng viện cho lực lượng đặc nhiệm 2...

Ngừng lại nhìn Đình Anh và Ngọc Thụy Quốc cười hỏi.

- Hai em sẽ làm gì khi về Sài Gòn?

- Em trở lại bộ tổng tham mưu làm việc...

Ngọc Thụy cười thành tiếng nhỏ.

- Em bỏ học để mua bán...

Quốc nhìn cô em gái bé tí ti với chút thắc mắc. Ngay cả Đình Anh cũng nhìn người yêu lom lom.

- Muốn đánh nhau với lính Bắc Việt chính phủ ta cần phải có vũ khí và tiếp liệu. Bởi vậy em bỏ học để hành nghề buôn lậu vũ khí. Chỉ cần trúng mánh là giàu to...

Quốc với Đình Anh cười ha hả vì lời nói đùa của Ngọc Thụy.

- Làm cái nghề buôn lậu nguy hiểm lắm. Anh đề nghị em nên có người hộ vệ...

Quốc đùa. Ngọc Thụy nhìn Đình Anh.

- Anh muốn làm hộ vệ viên cho em không. Em sẽ năn nỉ cậu Viên cho anh theo em học nghề...

Đình Anh cười lớn.

- Anh phải theo hộ vệ em chứ không có người nào bắt cóc em thời mất công anh đeo đuổi...

Quốc bắt tay từ giã hai đứa và hẹn gặp nhau ở Sài Gòn. Trên đường trở lại chỗ làm việc Đình Anh hỏi người yêu.

- Em tính sao về Bạch và Hải?

- Em dẫn tụi nó về nhà cho má em nuôi...

- Má em chịu không?

- Chịu là cái chắc. Má em ở không suốt ngày. Bây giờ có hai đứa nhỏ làm cho bà bận bịu để bà khỏi đi đậu chảnh...

Đình Anh cười khì. Về tới lầu đôi tình nhân rất hài lòng khi thấy giấy tờ và sổ sách đã được hai cộng sự viên tí hon xếp vào thùng gọn gàng và thứ tự để sáng mai họ tháp tùng đoàn xe công binh về lại Sài Gòn.

Sau khi nghỉ một tuần dưỡng sức ở Sài Gòn liên đoàn 6 của trung tá Nguyễn Hữu Hiện được lệnh thay lữ đoàn 1 dù giữ an ninh cho đường 21 từ Ninh Hoà dài lên tới M Drăk. Ba tiểu đoàn và bộ chỉ huy liên đoàn phải trải, phải căng tới mức tối đa thành ra lực lượng mỏng như tờ giấy. Thiếu tá Ánh, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 58 phàn nàn:

- Anh sáu... Mình mà trải ra như vậy thời lính của ông Giáp nhai mình như nhai gói...

Hiện cười an ủi.

- Thôi ông và anh em ráng gồng đi...

Chỉ có thế. Từ lâu lắm rồi. Từ lúc mà cái hiệp định khốn kiếp Paris được ký kết để cho người lính chiến Hoa Kỳ được trở về nước và bộ đội Bắc Việt ngang nhiên xua quân vào nam thời lính của Việt Nam Cộng Hòa bắt đầu gồng mình lãnh nhiệm vụ trấn giữ tiền đồn chống cộng cho thế giới tự do được hưởng hòa bình. Cũng được đi. Tự do của vùng Đông Dương hay Đông Nam Á gắn liền với tự do của Việt Nam Cộng Hòa. Tuy nhiên người lính chiến nhỏ bé phải gồng mình tới mức tối đa khi chính phủ Hoa Kỳ không giữ lời hứa. Cắt giảm quân viện. Hành động này cũng giống như cắt tay cắt chân người lính chiến đang phải cắn răng, đang phải gồng để chiến đấu trong cô đơn và ngoảnh mặt của những người bạn đồng minh. Bây giờ họ không đếm xác địch mà đếm từng viên đạn M16. Không có đạn là chết. Cái vật vô tri không đáng giá 1 cent đó lại chính là sinh mạng của người lính Việt Nam Cộng Hòa. Thê thảm thật.

Lãnh phần giữ từ Buôn Tương lên tới Ea Trang, Ánh chia tiểu đoàn ra bốn vị trí. Đại đội 1 đóng ở Ea Trang. Đại đội 4 và bộ chỉ huy tiểu đoàn đóng ở Buôn Tương. Đại đội 3 giữ cao điểm 677. Đại đội 2 do trung úy Đỗ Tân Uyên làm đại đội trưởng được giao cho một nhiệm vụ bằng vàng y. Trấn đèo Phụng Hoàng. Tên thật đẹp. Tuy nhiên cái tên này lại không đẹp đối với Tân Uyên và người lính của đại đội 2 bởi Phụng Hoàng lại đèo thêm chữ " đèo " ở đằng trước.

Ngay khi đặt chân lên đỉnh đèo một người lính thắc mắc:

- Tại sao người ta gọi là đèo hả trung úy?

Vị đại đội trưởng đại đội 2 cười giải nghĩa đèo:

- Đèo là công, mang, vác trên lưng... Bởi vậy tụi mình mới phải đèo cái đèo Phụng Hoàng này...

Lính cười khì khi nghe đại đội trưởng giải thích về đèo Phụng Hoàng. Là một vị trí quan trọng nằm trên quốc lộ 21 từ Ban Mê Thuột đi Ninh Hòa đèo Phụng Hoàng cao 560 mét nhưng so với các cao điểm lân cận thời thấp hơn nhiều. Hướng đông bắc là cao điểm 677 cách đèo Phụng Hoàng không đầy cây số. Xa hơn nữa về hướng bắc độ mười cây số là Chư Mư

cao hơn hai ngàn mét. Hướng tây bắc là Chư Nang cao 820 mét còn hướng tây khoảng sáu bảy cây số là Chư Khơ cao 916 mét.

Hôm nay 30 Tết. Người lính biệt động quân đón giao thừa và chuẩn bị ăn tết bằng cách đào thêm công sự chiến đấu, hầm núp để tránh pháo. Họ không sửa soạn đón xuân mà đón lính của già Hồ. Tuy trời chưa tắt nắng mà khí núi bốc ra lạnh căm. Sương mù bay lằng đằng. Tân Uyên cùng với An, người lính mang máy của mình chia nhau món quà hậu phương giản dị và đơn sơ nhưng đậm tình người. Để nhớ ơn người chiến sĩ dân chúng đã gởi cho mỗi người lính một gói quà nhỏ gồm một gói thuốc lá, bịch mứt gừng và chút trà để thưởng xuân.

Nhấp ngụm trà nóng thơm mùi hoa lài Tân Uyên chặt lưỡi.

- Ngon...

Mở gói Ruby người đại đội trưởng rút một điếu xong trao gói thuốc cho An:

- Em giữ đi... Khi nào hết anh hỏi...

- Trung úy ăn mứt gừng trung úy... Cái này tiêu cơm và ấm bụng...

Hơi mỉm cười Tân Uyên cầm lấy miếng mứt gừng đoạn leo ra khỏi hầm. Vừa hít thuốc vừa nhai mứt mừng người đại đội trưởng vừa ngắm cảnh. Bốn bề là rừng. Là núi. Xa xa về hướng nam là núi Chư Păi cao hơn 600 mét. Phía bắc đỉnh Chư Mư sừng sững đầy mây mù. Ba ngọn Chư Nang, Chư Tô và Chư Khơ trông xa như hình cây cung. Từ các cao điểm đó pháo của địch rót vào vị trí của đại đội mỗi ngày. Riết rồi người lính không thèm tránh khi nghe tiếng départ vọng lại. Họ chỉ nhảy xuống hố khi nào nghe tiếng xè xè thật gần. Ngồi trên cục đá lớn Tân Uyên nhìn về hướng nam. Biên Hòa. Khuôn mặt của cô nữ sinh tên Hạnh hiện ra. Má lúm đồng tiền. Chiếc răng khểnh. Đôi mắt đen láy. Nụ cười dễ thương. Tuy không giống như đám cưới trong Màu Tím Hoa Sim của thi sĩ Hữu Loan nhưng đám cưới của anh với Hạnh cũng nghèo và cũng vội vàng. Hai vợ chồng mới cưới chỉ gần nhau một tuần lễ rồi cường độ chiến tranh đẩy anh càng xa nhà nhiều hơn. Năm tuần lễ trước đây từ Châu Đốc theo liên đoàn trở lại Sài Gòn anh được phép về thăm nhà. Hạnh sắp sanh đứa con đầu lòng. Vừa hết phép liên đoàn được lệnh tăng phái cho Lực Lượng Đặc Nhiệm 2 đóng ở Nha Trang. Từ đó liên đoàn lại khăn gói ra Ninh Hòa thay lữ đoàn 1 Dù giữ đường 21.

- Trung úy... Anh Thư muốn nói chuyện với trung úy...

Anh Thư là danh hiệu truyền tin của Ánh, tiểu đoàn trưởng. Không biết Ánh nói gì chỉ nghe Tân Uyên trả lời.

- Tôi nghe Anh Thư 5/5...

Đưa ống liên hợp cho An xong Tân Uyên nói nhanh.

- Em gọi bốn ông trung đội trưởng tới họp...

Lát sau bốn ông trung đội trưởng có mặt. Mời mỗi người một điếu thuốc Tân Uyên nói với giọng không bình thường.

- Anh Thư vừa nói cho tôi biết là phòng 2 của quân khu 2 ghi nhận sự chuyển quân của trung đoàn 25 địa phương về vùng Ninh Hòa. Họ đoán cộng quân sẽ tung ra những cuộc tấn công nhỏ để thăm dò sức kháng cự của ta. Bốn ông nên bung các tiểu đội rộng ra hơn. Lính của mình còn bao nhiêu đạn?

Bốn ông trung đội trưởng nhìn nhau rồi thiếu úy Thanh, trung đội trưởng trung đội 1 người có cấp bậc cao nhất lên tiếng.

- Mỗi người có chừng 200 tới ba trăm viên và năm trái lựu đạn. M72 thời mỗi trung đội có ba cây. Chừng nào mình mới có tiếp tế hả Tân Uyên?

- Mừng sáu... Sáng mai mừng một Tết nên anh em được nghỉ. Sáng mừng 2 bốn ông cho lính đi tuần và giữ an ninh khu vực của mình...

- Từ đây tới mừng năm mà tụi nó đánh thời mình kẹt lắm trung úy...

Thượng sĩ Hoàn, trung đội trưởng trung đội 4 nói. Tân Uyên cười nhẹ.

- Ông bảo lính ráng gồng đi...

- Tôi bảo họ hoài mà họ nói họ gồng hết nổi rồi trung úy. Bây giờ chỉ còn nước nín thở qua sông thôi...

Tân Uyên và ba ông trung đội trưởng không ai cười khi nghe câu nói rất thực của ông thượng sĩ già tuổi đời lẫn tuổi lính.

- Tôi cũng biết điều đó... Tuy nhiên...

Tân Uyên ngừng lại vì có lẽ cũng không biết nói gì thêm.

- Thôi bốn ông cứ về dặn lính làm được cái gì hay cái đó...

Bốn trung đội trưởng im lặng ra khỏi hầm. Họ giống như con cọp kiệt sức vì đói khát và đang bị bao vây bởi đàn cáo hung dữ.

Ba ngày tết qua đi trong bình yên. Mừng 5. Nắng trưa chói chang dội xuống con đường tráng nhựa lồi lõm vì pháo của địch. Như những con chuột từ lâu sống chui rúc trong hầm hố người lính của đại đội 2 hân hoan đón ánh nắng mặt trời. Nó tượng trưng cho sự ấm áp và nhất là sự bình yên của một ngày. Có người cời bộ cây di cả tuần hay mười ngày chưa giặt ra phơi trên tảng đá. Có người cời đôi vớ cả tháng chưa giặt đem phơi trên cành cây với hy vọng gió và ánh nắng sẽ làm tan đi cái mùi thum thum. Đầu đàn kia ba bốn người tụ nhau để binh xập xám. Bộ bài dơ dáy, cũ mèm và nhàu nát nhưng được họ cưng chiều tới độ gói hai lớp giấy ny lông để khỏi bị thấm nước. Hạ sĩ nhất Tấn, tiểu đội trưởng cười nói khi thấy Tân Uyên.

- Trung úy binh không trung úy...

Tân Uyên hỏi.

- Máy em chơi bài bằng tiền hả?

Bốn người lính cười lớn. Binh nhất Hân đáp.

- Tụi em đâu có tiền trung úy. Tụi em bị mấy con đĩ ở Ninh Hòa lột sạch rồi. Tụi em chơi bằng đạn AK... Chừng nào mình mới lãnh lương trung úy...

Tấn nói với Hân.

- Mà lãnh lương làm gì... Có xài được đâu mà ham lãnh lương...

Cười cười Tân Uyên nói với lính.

- Ngày mai đoàn công voa tiếp tế lên tới đây. Họ sẽ mang lương cho mình...

Hạ sĩ Em cười hỏi.

- Họ có đem nước đá không trung úy?

Tấn thò lỗ cặp mắt nhìn Em.

- Nước đá... Mà yên à... Bộ mà thêm nước đá sao mà hỏi kỳ cục vậy?

Em gật đầu.

- Ừ... Tự nhiên tao thêm cục nước đá...

Tân Uyên cười lắc đầu bước đi. Sống trong rừng rú núi non lâu quá người lính thường hay có những ước mơ vụn vặt. Sống xa tiện nghi của thành thị lâu quá người lính tự nhiên thèm muốn những cái thật kỳ cục và buồn cười. Có người thèm lon sữa hộp. Có người thèm cục nước đá. Có người thèm cục kẹo. Có người thèm miếng chanh. Có người thèm miếng bánh. Có người ước được về nhà ở Sài Gòn ngủ cho đã bởi vì nhà tượng trưng cho sự bình yên, không lo âu và sợ hãi. Chiều từ từ xuống. Nắng dọi lên tảng đá xanh thành màu vàng óng ánh. Lính bắt đầu nấu cơm xong ăn thật nhanh. Đi lính nhất là lính tác chiến thời có nhiều cái nhanh lắm. Nấu cơm nhanh. Không ai nấu cơm nhanh bằng lính. Chỉ cần năm mười phút họ đã nấu xong nồi cơm. Ăn nhanh. Chỉ cần năm ba phút họ đã ăn xong bữa cơm. Chết nhanh. Không ai bị chết nhanh hơn lính. Đang ngồi cười đùa nói chuyện rồi bùm một cái là đi đong.

Đang ngủ gà ngủ gật Tân Uyên và lính của đại đội 2 chợt tỉnh dậy khi nghe tiếng súng nổ rền ở cao điểm 677, nơi đóng quân của đại đội 3. Lẳng nghe qua máy 25 An thì thầm với đại đội trưởng của mình.

- Trung úy... Tụi nó đang xóc lô tở đại đội 3...

Tân Uyên gật đầu. Không cần An nói anh cũng biết khi nghe tiếng pháo nện đều đều xuống cao điểm 677. Anh cũng biết rõ ý định của địch. Chiếm được cao điểm 677 chúng có thể uy hiếp đèo Phụng Hoàng. Đứng trên đỉnh 677 chúng sẽ thấy rõ vị trí đóng quân của đại đội 2 để điều chỉnh tọa độ cho pháo binh bắn chính xác hơn. Tuy biết như vậy nhưng anh không làm gì hơn là hy vọng đại đội 3 giữ vững vị trí.

Tiếng pháo nổ dồn chừng nửa tiếng xong thưa thớt rồi tiếng súng nổi lên. Đủ mọi loại súng. Đại liên 12 ly 8, 13 ly 8, M60, AK47, M16, B40, B41. Lựu đạn nổ ầm ầm. Tân Uyên và lính của mình không có dịp may xem trận đánh ở cao điểm 677 vì pháo bắt đầu rơi xuống vị trí của họ nơi đèo Phụng Hoàng. Tiếng gào của đại bác 130 ly, 122 ly và hỏa tiễn 122 ly lồng lộng trong đêm vắng như tiếng ma kêu quỷ hú. Hàng trăm, hàng ngàn quả đại bác rơi xuống nổ thành thứ âm thanh khủng khiếp. Người lính của đại đội 2, tiểu đoàn 58 biệt động quân co, giật, rút, cuộn, thu hình lại thật nhỏ, nhỏ tới độ họ có thể làm được với hy vọng mong manh là sống sót trong chuỗi âm thanh cuồng nộ và thứ không gian nóng hừng hực hơn lửa ở chung quanh. Nửa giờ đồng hồ mà họ tưởng như dài vô tận. Pháo ngưng. Những người lính còn sống vội vã ngóc đầu lên để thấy trong ánh lửa bập bùng bộ đội ào ào tiến tới. Tiếng xích sắt của T54 kêu rồn rảng. Ánh đèn

pha quét trên mặt đất. Tiếng đạn AK, thượng liên, trung liên, đại liên hòa lẫn trong tiếng la xung phong và tiếng " hàng sống chống chết ". Lính biệt động quân im lìm chờ đợi. Họ quá quen với chiến thuật tiền pháo hậu xung, biến người của bộ đội Bắc Việt. Lính của Tân Uyên nhắm kỹ.

- Phải bắn cho trúng nghe tụi bây. Mỗi viên đạn là một thằng bộ đội...

Thượng sĩ Hoành nghiêng răng.

- Hàng hả... Đéo mẹ mày tới đây ông hàng cho mày trái này...

Tay lựu đạn tay súng người trung đội trưởng sẵn sàng chờ lệnh bắn của Tân Uyên. Năm mươi thước... Bốn mươi thước... Lính thiếu điều xón đá trong lúc Tân Uyên mặt lạnh như tiền. Hai mắt mở lớn nhìn về đằng trước. Ba mươi thước... Hai mươi lăm thước...

- Bắn...

Phát súng lệnh nổ ra. Một trăm ba mươi lăm ngón tay trở cùng lượt bóp cò. Một trăm ba mươi lăm viên đạn bay ra. Bộ đội gục xuống như sung rụng. M72 xẹt ra. Năm ba chiếc T54 bốc cháy. Lựu đạn nổ âm ầm. Đất đá cây cỏ và xương thịt con người văng lên không, đập vào mặt người lính của đại đội 2. M16 nổ rền. Đại liên M60 rống lên từng hồi chát chúa.

- Xung phong...

Lính áo rằn nhào vào đánh xáp là cà với bộ đội. Họ đâm bằng lưỡi lê, đánh bằng báng súng, ôm nhau vật lộn như những kẻ không sợ chết hay bị say khói thuốc súng. Nửa giờ cận chiến gần gũi. Bộ đội già Hồ chém về quên luôn đồng đội còn nằm lại. Không buồn đếm xác, không buồn tịch thu vũ khí, lính của Tân Uyên ngồi khóc cho những đồng đội kém may mắn hơn họ. Hạ sĩ nhất Tấn ôm lấy xác của Em, người bạn thân đã bình xập xám với mình hồi chiều. An, người lính truyền tin ngồi ôm lấy xác của Tân Uyên. Vị đại đội trưởng đại đội 2, tiểu đoàn 58, liên đoàn 6 biệt động quân chết trước khi thấy mặt đứa con đầu lòng của mình. Lửa cháy nổ tí tách. Trận địa còn nồng khói súng và phảng phất mùi máu tanh đọng thành vũng trên đất.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 14

Đình Anh và Ngọc Thụy vui mừng khi gặp lại Quốc, Bảo và Hiện ở Nha Trang.

- Hai em đi đâu vậy?

Quốc hỏi và Ngọc Thụy mau mắn trả lời.

- Tụi em theo cậu Viên ra thăm ba anh. Cậu Viên ra Nha Trang họp với tướng Trưởng, Khang, Hiếu về vụ triệt thoái khỏi cao nguyên...

Đình Anh nhìn ba ông liên đoàn trưởng biệt động quân rồi cất giọng khàn và trầm.

- Bộ tổng tham mưu đã thảo một kế hoạch lui binh tổng quát như sau. Tháng 11 năm 1974 là giai đoạn rút khỏi quân khu 1. Dem toàn bộ lực lượng của tướng Trưởng về đóng ở Quy Nhơn lập phòng tuyến mới để cùng với tướng Hiếu giữ vững cao nguyên. Cũng nhờ lực lượng của quân khu 1 mà tướng Hiếu mới có đủ sức mở ra mặt trận Ban Mê Thuột gây thiệt hại nặng nề cho các sư đoàn Bắc Việt. Mùa xuân năm 1976 sẽ là giai đoạn 2, giai đoạn triệt thoái khỏi cao nguyên. Đây là giai đoạn quan trọng và khó khăn nhất. Chúng ta phải rút lui về bảo vệ vùng 3 đồng thời ngăn chặn không cho địch tấn công Sài Gòn. Ta sẽ bỏ Sài Gòn theo kế hoạch và thời điểm mà ta muốn chứ không phải vì thua trận. Giai đoạn thứ ba là giai đoạn

bỏ vùng 3 để lui về vùng 4. Ta sẽ cố giữ vùng 4. Nếu không giữ miền tây được ta mới tính tới chuyện rút ra Phú Quốc...

Ba liên đoàn trưởng 4, 6 và 7 biệt động quân nhìn nhau chưa kịp nói gì Ngọc Thụy đỡ lời của Đình Anh.

- Tụi em đã trình bày với cậu Viên ý kiến rút về Phú Quốc. Toàn bộ quân lực và dân chúng, những ai không muốn sống với cộng sản sẽ được di tản ra Phú Quốc. Đây là thành trì cuối cùng của chúng ta giống như Tưởng Giới Thạch chạy ra Đài Loan sau khi Mao Trạch Đông chiếm được lục địa...

Quốc, Bảo và Hiện nhìn nhau. Dù Ngọc Thụy chỉ nói sơ lược nhưng cả ba đều hiểu ý của nàng. Tiếp liệu sẽ cạn dần khiến cho quân lực không còn giữ được vùng cao nguyên. Triệt thoái khỏi cao nguyên sẽ kéo theo sự xụp đổ của vùng 3 và Sài Gòn. Miền tây dù có cái thế sông sâu hào rộng cũng không cản được bước tiến của cộng sản khi tiếp liệu đã cạn. Thế sống còn của những người Việt Nam yêu tự do chính là đảo Phú Quốc. Nhờ biển cả bao la và một hạm đội khá hùng mạnh họ dễ dàng cố thủ hơn là trong đất liền. Với diện tích 956 cây số vuông, Phú Quốc có đủ chỗ cho họ mưu sinh và chờ đợi ngày trở lại đất liền giải phóng đất nước và dân tộc ra khỏi gông cùm của cộng sản.

Mỉm cười Ngọc Thụy nói với ba người đang đứng trước mặt mình bằng giọng vui vẻ.

- Cần Thơ sẽ là Sài Gòn, một Sài Gòn Nhỏ của chúng ta cũng như miền tây sẽ trở thành Việt Nam Cộng Hòa của những người Việt Nam yêu chuộng tự do... Ba anh có ra Phú Quốc chưa?

- Chưa... Còn em?

Bảo hỏi Ngọc Thụy. Đình Anh xen vào.

- Hay là tụi mình đi Phú Quốc. Thụy xin với cậu Viên cho máy bay chở mình ra Phú Quốc quan sát...

Nhìn đồng hồ Đình Anh cười tiếp.

- Bây giờ mới 10 giờ sáng. Mình đi tới ba giờ chiều về cũng còn kịp...

Ngẫm nghĩ giây lát Ngọc Thụy nói nhỏ.

- Cậu Viên đang họp nên em không muốn làm phiền cậu. Để em kiểm trung úy Bằng nhờ ông ta gọi qua bên không quân xin máy bay...

Ngọc Thụy bỏ đi chừng mười lăm phút xong trở lại.

- Đi... Máy bay đang chờ mình...

Năm người lên hai chiếc jeep chạy qua căn cứ không

quân. Một chiếc Caribou đang chờ họ. Ngồi trong lòng phi cơ năm người im lặng không trò chuyện dường như mỗi người đang theo đuổi ý nghĩ riêng tư của mình. Thật lâu Ngọc Thụy lên tiếng trước bằng cách cười nói với Quốc.

- Ba anh biết tin gì chưa. Tụi này đã bán các món đồ cổ trong bảo tàng viện của mình cũng như các tiền vàng cổ xưa của nước ta. Thật ra em không muốn bán nhưng nghĩ lại nếu mình không bán thời lính miền bắc họ cũng lấy hết...

- Em bán được bao nhiêu tiền?

Liếc Đình Anh Ngọc Thụy cười vui vẻ trả lời Bảo.

- Ba mươi triệu đô la... Có một ông tỉ phú người Ả Rập mua viên trân châu của Ngọc Hân công chúa với giá nửa triệu đô la...

Nói tới đó Ngọc Thụy nhìn người yêu cười rĩ rượi. Đình Anh cũng cười nói với Bảo, Quốc và Hiện.

- Thấy một ông già đang mân mê viên ngọc trai em mới tới bắt chuyện với ông. Nghe ông nói là đang tìm mua một món gì để làm quà sinh nhật đồng thời cũng kỷ niệm hai mươi lăm năm hai vợ chồng cưới nhau em mới nảy ra ý nghĩ. Em giải thích cho ông biết viên ngọc trai này là sính lễ của Bắc Bình Vương Nguyễn Huệ đi cưới Ngọc Hân công chúa. Nó có một giá trị đặc biệt về lịch sử và cho các cặp vợ chồng lấy nhau...

- Chuyện đó có thật hay là mày xạo?

Hiện hỏi và Đình Anh cười lớn.

- Dĩ nhiên là xạo. Không biết lúc đó có phải vong linh của ông bà tổ tiên

mình nhập vào không mà tao tự dừng này ra ý nghĩ chuyện ông Nguyễn Huệ đưa sính lễ đi cưới công chúa Ngọc Hân. Nhưng ông tỉ phú nghe bùi tai nên bằng lòng mua viên ngọc với giá nửa triệu đô...

Bảo và Quốc cười ha hả vì câu chuyện lịch sử của Đình Anh.

- Em đã bán 16 tấn vàng xong rồi với giá 120 triệu cộng thêm 30 triệu tiền cổ thành ra tổng cộng mình có 150 triệu đô la... Ngoài ra trong ngân hàng quốc gia còn có một số tiền tồn trữ khổng lồ...

Hiện hỏi nhanh:

- Bao nhiêu?

Ngọc Thụy trả lời thật gọn:

- Một ngàn tỉ đồng...

Bảo kêu lên:

- Một ngàn tỉ đồng... Em làm gì với số tiền đó. Mua vũ khí hả?

Ngọc Thụy nhẹ lắc đầu nói với giọng ngậm ngùi và chua chát.

- Số tiền giấy đó trở nên vô giá trị đối với nước ngoài. Nó chỉ còn có giá trị trong nước mình mà thôi. Cho nên em định lấy số tiền đó ra mua tất cả mọi

thứ cần thiết để đem về dự trữ ở Cần Thơ...

Ngọc Thụy thấp giọng thì thầm như sợ có người nghe lén.

- Mình sẽ tìm môi giới mua của các chú ba trong Chợ Lớn. Mình mua giá cao và trả bằng tiền mặt thời họ bán liền. Sau này họ có biết cũng đã muộn rồi...

- Em định gạt họ hả?

Quốc thì thầm và Ngọc Thụy gật đầu.

- Từ lâu họ chuyên môn đầu cơ tích trữ hay lũng đoạn kinh tế của nước mình thời bây giờ họ có bị thiệt một chút cũng không sao...

Bảo gật gù cười.

- Em tính như vậy cũng được...

Ngọc Thụy cười chúm chím.

- Số tiền 150 triệu đô la sẽ được để dành cho tương lai...

Chiếc phi cơ đáp xuống một phi trường quân sự nhỏ bên cạnh căn cứ hải quân ở An Thới. Chui ra khỏi máy bay năm người đứng nơi phi trường nhìn bao quát khung cảnh. Bên tay mặt của họ là doi đất dài nhô ra biển với Giếng Vua và cuối cùng là Mũi Ông Đội. Xa xa trên biển xanh có ba hòn đảo nhô lên cao khỏi mặt biển chừng trăm mét. Đó là hòn Dừa, hòn Thơm và hòn Rôi nằm thành một hàng dài che chở vụng An Thới mỗi khi có giông bão. Bên tay trái chỗ năm người đứng là rừng xanh chạy dài lên tới Dương Đông.

Đình Anh nói với Quốc.

- Em với anh lội bộ vào căn cứ hải quân mượn xe xong ra đây đón mọi người...

Khoảng mười lăm phút sau Đình Anh lái xe ra phi trường. Năm người chất lên chiếc xe jeep. Theo lời chỉ dẫn của lính trong căn cứ hải quân Đình Anh lái xe chậm chậm trên con đường đất đỏ đi trại tù. Đây là chỗ mà quân lực Hoa Kỳ đã thiết lập để giam giữ mấy trăm ngàn tù binh Bắc Việt. Sau năm 73 tù binh được trả về bắc và trại tù bị bỏ hoang. Vì tình trạng an ninh nên họ không đi xa hơn nữa. Đứng nhìn trại tù khổng lồ Ngọc Thụy cười nói.

- Đây là vị trí rất tốt để ta có thể đưa đồng bào tị nạn miền trung đang ở Châu Đốc ra định cư ở đây. Rồi sau đó ta sẽ chở đồng bào tị nạn ở cao nguyên ra đây luôn. Sẵn nhà ở, sẵn đất đai màu mỡ họ sẽ khai rừng phá núi hay đánh cá để tự mưu sinh...

Quốc cười gật đầu.

- Anh đồng ý với ý kiến của em. Sau khi mình rút về miền tây thời tỉnh Châu Đốc sẽ trở thành vùng hỏa tuyến. Do đó dân tị nạn miền trung phải được đưa tới chỗ an toàn hơn...

Đình Anh phụ họa.

- Phải rồi... Tàu hải quân có thể theo dòng kinh Vĩnh Tế ra Hà Tiên rồi tới Phú Quốc chỉ trong ngày...

Quan sát địa thế chừng nửa tiếng đồng hồ Đình Anh lái xe đưa mọi người ra phi trường rồi trở qua căn cứ hải quân trả xe xong năm người lên máy bay về lại Nha Trang.

Ngồi trong câu lạc bộ không quân để ăn bữa cơm chiều Ngọc Thụy cười nói với bốn ông lính.

- Em bao mấy anh nghe... Trong lúc ăn em sẽ nói cho ba anh nghe về vụ di tản ra Phú Quốc nếu quân lực mình không giữ được miền Hậu Giang...

Đón lấy đĩa cơm sườn Bảo cười hỏi.

- Em đã nói vụ này cho Đình Anh nghe chưa?

Ngọc Thụy cười chúm chiêm liếc người yêu.

- Đây là ý kiến của Anh cổ cò. Em chỉ chiên xào nêm nếm cho ngon hơn thôi...

Bốn người lính bật cười vì lời nói đùa của cô gái. Hớp ngụm nước đá chanh Ngọc Thụy cười tiếp.

- Diện tích của đảo Phú Quốc chừng 500 cây số vuông cho nên mình không thể di tản hết dân của Việt Nam Cộng Hòa ra đó được. Do đó ta phải chọn lọc và đặt ưu tiên cho người được di tản. Thứ nhất là quân nhân. Thứ nhì là nhân viên chánh phủ. Thứ ba là thành phần dân sự chống cộng sản. Ba thành phần này sẽ bị nguy hiểm tới tánh mạng hay bị hành hạ và ngược đãi dưới sự cai trị của cộng sản. Quân lực của ta tuy mang tiếng là có tới một triệu người nhưng thực ra chỉ có ba bốn trăm ngàn người sẽ bị nguy hiểm tánh mạng hoặc bị ngược đãi. Cộng thêm gia đình của họ nhân số có thể lên tới một triệu người. Một triệu người còn lại là nhân viên chánh phủ, giới trí thức và văn nghệ sĩ. Phần dân chúng sẽ có rất nhiều người sẽ không chịu di tản vì lý do như họ không hiểu và không tin cộng sản sẽ đối xử tàn tệ với họ. Có những người ở lại vì có của cải, đất đai hay nhà cửa. Em đoán đa số dân quê ở miền nam sẽ ở lại. Nói tóm lại là thành phần ưu tiên 1, 2 và 3 sẽ nằm trong danh sách di tản. Thành phần còn lại ta sẽ di tản họ nếu có điều kiện...

Ăn uống xong Quốc, Bảo và Hiện từ già Đình Anh và Ngọc Thụy để trở về đơn vị trong lúc đôi tình nhân vào bộ tư lệnh sư đoàn 2 không quân chờ tướng Viên hội họp tới chiều mới lên máy bay trở lại Sài Gòn.

Dân chúng cư ngụ nơi đảo Phú Quốc nhất là vùng như Dương Đông, An Thới, Cây Dừa lấy làm ngạc nhiên khi thấy vô số tàu hải quân lớp cặp cầu lớp ủi vào các bãi biển từ căn cứ hải quân An Thới dài lên tới Dương Đông. Một cuộc hành quân lớn được mở ra với sự tham dự của hai trung đoàn bộ binh. Sau khi bắt sống hoặc giết chết các du kích cộng sản xong đội xe cơ giới của công binh và công chánh bắt đầu hoạt động. Đầu tiên họ làm một con đường nối liền An Thới với Dương Đông. Ngày xưa Mỹ đã thiết lập một trại tù khổng lồ để giam giữ tù binh Bắc Việt. Sau hiệp định Paris tù binh chiến tranh được trả về bắc và trại tù bị bỏ hoang. Tuy nhiên các trại tù vẫn còn trong tình trạng có thể sử dụng được. Sau một tháng làm ngày làm đêm con đường bề ngang mười thước không được tráng nhựa nhưng có thể để cho xe cộ lưu thông dễ dàng được hoàn thành. Tại Dương Đông, công binh bắt đầu nối rộng phi trường để cho các phi cơ của không quân cũng như phi cơ thương mại loại trung bình có thể lên xuống một cách dễ dàng. Song song với việc đó hải quân cũng bắt đầu thiết lập một hải quân công xưởng tại An Thới. Dưới sự chỉ huy và điều động của bộ tư lệnh, các nhân viên dân sự và lính hải quân khởi đầu tháo các cơ phận của các thủy xưởng ở Quy Nhơn, Nha Trang, Cát Lờ đem ra Phú Quốc ráp lại thành một công xưởng to lớn. Sau đó Hải Quân Công Xưởng hay còn gọi là Sở Ba Son cũng đang chuẩn bị dời về Phú Quốc.

Đình Anh và Ngọc Thụy đứng trên bờ chứng kiến cảnh tàu hải quân xuôi dòng kinh Vĩnh Tế từ Châu Đốc về Hà Tiên mang theo hai trăm ngàn dân tị nạn cộng sản miền trung ra định cư tại đảo Phú Quốc. Với chiều sâu bảy tám thước nên tàu hải quân có thể dùng thủy lộ này thay vì phải dùng sông Hậu ra biển rồi từ đó đi An Thới. Hơn một ngày sau dân tị nạn miền trung đặt chân lên đảo Phú Quốc để bắt đầu một cuộc sống mới. Họ tạm thời trú

ngụ trong các khu nhà của trại tù. Vốn là người dân cần cù và chịu khó chẳng mấy chốc, dưới sự chỉ huy của công binh họ đốn cây cất nhà, làm rẫy và nuôi gia súc. Một số dân chài lưới đóng ghe thuyền để ra khơi đánh cá.

Mặc dù chiến thắng ở Ban Mê Thuột khiến cho mọi người tin tưởng là Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa sẽ đứng vững để bảo vệ phần lãnh thổ còn lại nhưng các quốc gia trên thế giới tuần tự cắt đứt liên hệ ngoại giao với Việt Nam Cộng Hòa. Chỉ có các nước không bị ảnh hưởng nặng của Hoa Kỳ như Pháp, Anh, Úc Đại Lợi, Tân Tây Lan, Mã Lai Á và Nam Dương là còn tòa đại sứ tại Sài Gòn.

1. 1976. Hôm nay là ngày 20 tết. Trong lúc dân chúng sửa soạn chào mừng năm mới toàn thể binh sĩ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa và bộ đội Bắc Việt tại quân khu 2 cũng chuẩn bị không phải để ăn tết mà để đánh nhau. Sau mấy tháng im hơi lặng tiếng các sư đoàn chánh quy của Bắc Việt bắt đầu hoạt động trở lại trong kế hoạch chiếm cao nguyên làm bàn đạp tiến xuống vùng duyên hải miền trung và Sài Gòn.

Buổi họp tại bộ tư lệnh quân khu 2 có tám người tham dự là thiếu tướng Hiếu, thiếu tướng Giai, chuẩn tướng Cẩm và Thân cùng với chuẩn tướng Hậu, tư lệnh sư đoàn 23, tướng Niệm, tư lệnh sư đoàn 22, hai đại tá Lý và Tiểu.

- Bộ tổng tham mưu vừa bật đèn xanh cho cuộc triệt thoái khỏi cao nguyên của quân khu 2. Tôi được toàn quyền ấn định ngày giờ và kế hoạch triệt thoái...

Ngừng lại nhìn bảy người đang im lặng vị tư lệnh quân khu 2 nói tiếp.

- Ngày khởi đầu cho cuộc triệt thoái sẽ là ngày 30-4-1976. Cuộc triệt thoái sẽ chia làm ba giai đoạn. Giai đoạn đầu tiên là ta sẽ di tản dân chúng trước... Dân ở Pleiku sẽ dùng quốc lộ 19 về Qui Nhơn còn Ban Mê Thuột dùng đường 21 về Nha Trang rồi tàu hải quân sẽ chở họ ra Phú Quốc tạm trú. Sau đó là giai đoạn thứ nhì. Bộ tư lệnh quân khu và các đơn vị không chiến đấu như quân y, tiếp liệu, quân vận, quân nhu, truyền tin sẽ di tản. Giai đoạn thứ ba là của hai sư đoàn 23, sư đoàn 22 với biệt động quân và thiết giáp. Hai sư đoàn bộ chiến và biệt động quân có thiết giáp yểm trợ sẽ rút theo quốc lộ 14. Sư đoàn 23 sẽ lui về Gia Nghĩa còn sư đoàn 22 sẽ đóng tại Chơn Thành. Các anh có ý kiến gì không?

Thiếu tướng Phan Đình Niệm lên tiếng trước nhất.

- Tôi đồng ý với kế hoạch lui binh này nhưng tôi có thêm một đề nghị là trước khi cuộc triệt thoái bắt đầu ta nên vô hiệu hóa sự tấn công của địch vào đoàn quân di tản bằng cách mở cuộc hành quân táo thanh và càn quét các đơn vị của địch phải chạy qua bên kia biên giới...

Hơi mỉm cười tướng Giai bàn thêm.

- Tôi tán thành đề nghị của anh Niệm. Vừa đông quân số lại thêm súng đạn đầy đủ tại sao ta không mở một phản công trước khu rút lui. Làm như thế có hai điều lợi là gây tổn thất cho ba bốn sư đoàn của địch để họ không thể truy kích đồng thời làm chậm đi sức tiến quân của chúng...

Tướng Hiếu gật gù cười lên tiếng.

- Tôi cũng nghĩ như hai anh. Ta có hai sư đoàn bộ chiến cộng thêm bốn mươi lăm tiểu đoàn biệt động quân, như vậy đủ cho ta mở một cuộc tổng phản công tiêu diệt bốn sư đoàn của địch đang hoạt động tại cao nguyên...

Suốt ngày hôm đó vị tư lệnh quân khu 2 cùng các các tướng lãnh bàn thảo một cuộc tổng phản công trước khi triệt thoái khỏi vùng cao nguyên.

Không khí yên bình của ngày mùng bốn tết bỗng nhiên được hâm nóng bằng lửa. Lửa chiến chinh. Lửa cháy hùng hực nơi đèo An Khê. Đèo Mang Giang. Đèo Phượng Hoàng. Khánh Dương. Đức Lập. Kiến Đức. Khiêm Đức. Phước An. Thanh An. Phú Túc. Phú Bổn. Thuận Mẫn. Buôn Hồ. Lạc Thiện. Chu Pao. Bốn sư đoàn chủ lực của cộng sản Bắc Việt là sư đoàn 316, sư đoàn F10, sư đoàn 3 sao vàng và sư đoàn 968 liên tiếp bị sư đoàn 22, 23 và 17 liên đoàn biệt động quân thay phiên nhau nung sừng mặt, dũa tà mỏ và nhồi cho ngất ngư con tàu đi. Dưới sự hộ tống của đại đội cận vệ Văn Tiến Dũng chạy qua biên giới không kịp mang giày. Hoàng Minh Thảo trốn chui trốn nhủi ở vùng tam biên mà còn sợ đổ mồ hôi. Mặt Trận B3 của cộng sản Bắc Việt giờ đây trở thành Mặt Trận Bò Lê, Bò Lết, Bò Càng. Chưa bao giờ các đơn vị của Giáp lại lâm vào thế bị động, phải chém vè, phải phân tán mỏng, phải lòn, phải lủi, phải rút qua biên giới dưới sự oanh kích của máy bay và sự truy đuổi ráo tiết của những người lính mà họ nghĩ là sẽ buông súng đầu hàng vì không có viện trợ của Mỹ. Lính của sư đoàn F10 giật mình khi nghe tiếng ho của lính trung đoàn 44. Bộ đội của sư đoàn 3 sao vàng xanh mét mặt mày khi đụng với lính của sư đoàn 22. Bộ đội

của Giáp sợ lính biệt động quân còn hơn sợ bác và đảng. Bác đảng đưa họ vào nam nhưng vào nam không có nghĩa là chết mà xui xẻo đụng nhằm lính biệt động là chết không kịp ngáp. Những trận đụng độ ác liệt và đẫm máu kéo dài từ đầu năm cho tới hạ tuần tháng ba mới chấm dứt khi đám tàn binh cuối cùng của già Hồ trốn sang bên kia biên giới.

30- 4- 76. Hàng ngàn dân chúng của thành phố Ban Mê Thuột và Pleiku thông thả rời cao nguyên xuôi về duyên hải miền trung. Ngay cả khi các tiểu đoàn cuối cùng của biệt động quân rời quân khu 2, những đơn vị của bắc việt vẫn không dám vượt qua biên giới để truy đuổi. Chân bên này, chân bên kia biên giới Văn Tiến Dũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên hơn tuần lễ sau hãn mới dám rón rén vào thị xã Ban Mê Thuột vì e ngại lọt vào cái kế không thành của tướng Hiếu.

Dân chúng và báo chí trong nước lẫn ngoại quốc đều kinh ngạc tự hỏi tại sao Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa lại triệt thoái sau khi thắng lớn ở vùng 2. Ngay cả Hà Nội cũng thắc mắc. Quân lực đông đảo, súng đạn có thừa thế mà vì lý do gì địch lại rút lui? Phải có gì bí ẩn bên trong? Phải chăng đây là thế một bước lùi hai bước tiến?

Toàn thể lực lượng của quân khu 2 với lực lượng đặc nhiệm 1 và 2 lập một phòng tuyến vững chắc từ Phan Rang dài lên tới biên giới Việt Miên. Với ý định cắt đứt con đường xâm nhập người và vật liệu từ ngoài bắc vào cho Mặt Trận Nam Bộ hay là Mặt Trận B2, bộ tổng tham mưu Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã phối trí các đại đơn vị thành một đường ranh giới hỗ trợ cho hai mặt kinh tế lẫn quân sự. Bộ tư lệnh sư đoàn 23 bộ binh của chuẩn tướng Hồ Trung Hậu cùng với trung đoàn 44 đóng tại Gia Nghĩa, tỉnh ly

của tỉnh Quảng Đức. Trung đoàn 45 đóng ở Kiến Đức, giao điểm của đường 14 với tỉnh lộ 344, còn trung đoàn 53 đóng ở Đức Phong, một vị trí nằm trên quốc lộ 14, giữa đường của Gia Nghĩa và Đồng Xoài. Sư đoàn 22 bộ binh của tướng Niệm đặt căn cứ tại Đồng Xoài. Sau nhiều trận đánh đẫm máu các đơn vị của Mặt Trận B2 phải tạm thời rút về vùng Bù Gia Mập. Khai thông xong hai quốc lộ 13 và 14, tướng Niệm cho trung đoàn 40 đóng ở Lộc Ninh; trung đoàn 41 đóng ở An Lộc; trung đoàn 42 giữ Chơn Thành trong khi trung đoàn 47 đóng ở Đồng Xoài. Để yểm trợ tối đa cho hai sư đoàn 22 và 23, bộ tổng tham mưu còn tăng cường thêm năm liên đoàn 21, 22, 23, 24 và 25 biệt động quân. Tất cả lực lượng này được đặt dưới quyền chỉ huy của thiếu tướng Nguyễn Văn Hiếu mà bộ tư lệnh đóng tại Chơn Thành. Sau khi tướng Hiếu đã bố trí đơn vị xong, bộ tổng tham mưu rút hết các đơn vị của sư đoàn 5 bộ binh về hoạt động trong hai tỉnh Bình Dương và Biên Hòa.

Lực lượng thuộc quyền chỉ huy của tướng Trưởng với ba sư đoàn 1, 2 và 3 lãnh nhiệm vụ án ngữ đường ranh giới từ Phan Rang xuyên qua thị trấn Đà Lạt và tiếp giáp với Gia Nghĩa. Ba sư đoàn 1, 2 và 3 chịu trách nhiệm hai tỉnh Tuyên Đức và Ninh Thuận gồm bảy quận Đơn Dương, Đức Trọng, Lạc Dương, An Phước, Bim Sơn, Du Long và Thanh Hải. Ba sư đoàn rường cột của tướng Trưởng phải đối đầu với bốn sư đoàn chánh quy của cộng sản bắc Việt là 304, 312, 320B và 325 cùng hai trung đoàn độc lập 27 và 31 của Mặt Trận B- 5. Để quân bình cán cân quân số bộ tổng tham mưu Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tăng cường cho tướng Trưởng hai sư đoàn tổng trừ bị là thủy quân lục chiến với nhảy dù. Lực Lượng của tướng Lân đóng ở Phan Rang còn tướng Lưỡng đặt bộ tư lệnh tại Xuân Lộc. Mười hai liên đoàn 4, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 14, 15, 31, 32 và 33 biệt động quân với quân số hơn mười lăm ngàn binh sĩ thiện chiến trở thành lực lượng tổng trừ bị sẵn sàng được ném vào mặt trận nào nặng nhất. Tuy nhiên dù đối mặt với nhau hai bên không bên nào tấn công trước ngoài những trận đánh nhỏ cấp tiểu đoàn

dùng để thăm dò phản ứng cũng như tìm kiếm yếu điểm của địch quân trước khi mở các mặt trận lớn hơn để giải quyết chiến trường. Mọi người đều biết bên trong sự yên tĩnh đó đang chứa đựng thứ lửa, lửa chiến tranh tàn khốc quyết định vận mệnh của Việt Nam Cộng Hòa.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 15

Chiếc C130 từ từ dừng lại. Ngọc Thụy bước ra. Chiếc Lam trở tới. Đình Anh cười nói.

- Em mệt không?

Leo lên xe Ngọc Thụy cười nói với người yêu.

- Mệt ít mà nhớ anh nhiều hơn... Tình hình có gì khả quan không?

Đình Anh thở dài lắc đầu.

- Khẩn trương lắm... Hôm qua cậu Viên có nói với anh là Bắc Việt bắt đầu mở cuộc tổng tấn công toàn diện để dứt điểm ta. Chúng đánh Tây Ninh, Hậu Nghĩa, Lộc Ninh, An Lộc, Đồng Xoài, Chơn Thành, Gia Nghĩa...

Ngọc Thụy thở dài sườn sượt. Xe ra khỏi phi trường Tân Sơn Nhất.

- Em về nhà hay ghé qua thăm cậu Viên?

- Em muốn về nhà để tẩy sạch bụi phong trần. Hơn nửa tháng đi giang hồ người em hôi như chuột...

Ngọc Thụy cười đùa trong lúc vòng tay ôm hông người yêu. Đình Anh cũng đùa lại.

- Ủ... Em về nhà tẩy sạch bụi giang hồ và diện cho đẹp xong anh chở em đi ăn phở Pasteur. Nửa tháng nay anh nhớ chiếc áo dài màu tím hoa ô môi của em muốn chết...

Dụi đầu vào lưng Đình Anh Ngọc Thụy hỏi.

- Anh nhớ màu tím hoa ô môi chứ anh không có nhớ em hả?

- Nhớ em còn đậm hơn nữa...

Xe chạy qua chợ Bà Chiểu. Dù tình hình sôi động nhưng người ta vẫn ăn chơi như thường lệ. Đèn sáng trưng. Hàng quán dập dềnh người ra vào.

- Anh có gặp anh Quốc không?

- Không... Hình như anh đang ở Lai Khê hay Chợ Thành. Liên đoàn của anh được tặng viện cho sư đoàn 22...

Bạch và Hải reo hò khi thấy Ngọc Thụy trở về.

- Ủa má không đi chơi sao má?

Má Ngọc Thụy cười nói.

- Tình hình lộn xộn lắm nên mấy bà bạn của má dẹp cái vụ đậu chếnh rồi...

Nhìn Đình Anh bà cười hỏi.

- Cháu có gặp cậu Viên không?

- Dạ có... Cháu mới gặp cậu hôm qua. Lúc này cậu bận lắm. Có khi tám chín giờ tối mà cậu cũng chưa về nhà...

Nhìn con gái và Đình Anh bà Bình An thấp giọng.

- Má nghe đồn chánh phủ của mình sẽ bỏ Sài Gòn. Hai đứa con có biết không?

Ngọc Thụy liếc nhanh Đình Anh rồi cười hỏi lảng sang chuyện khác

- Má chịu về Cần Thơ ở không má?

- Chịu chứ... Ở Sài Gòn đâu có vui bằng Cần Thơ... Về Cần Thơ là mình ở gần chị hai của con. Má sẽ đi thăm con Hồng hoài...

- Vậy gần cuối năm mình dọn về Cần Thơ... Hai đứa con sẽ về Cần Thơ sửa soạn trước rồi lên đón má và hai em về...

- Con tính vậy cũng được... Hay để má về trước...

Khẽ gật đầu Ngọc Thụy nói.

- Má muốn về trước cũng được. Bây giờ mới tháng năm nên chừng tháng chín mình dọn về cũng được...

Ngọc Thụy bỏ vào phòng sửa soạn trong lúc Đình Anh ngồi trò chuyện với má của Ngọc Thụy.

Ăn phở xong Đình Anh hỏi người yêu trong lúc hai đứa đứng trên lề đường Pasteur.

- Em muốn đi đâu?

Ngồi lên yên xe, vòng tay ôm eo ếch, đầu tựa vào vai Ngọc Thụy nói nhỏ.

- Về nhà anh. Em sẽ kể cho anh nghe chuyến công tác Cần Thơ và Phú Quốc...

- Ừ... Về nhà anh mình sẽ uống trà thưởng trăng. Anh cũng nóng lòng muốn biết chánh phủ đã chuẩn bị tới đâu rồi...

Xe chạy trên đường Hồng Thập Tự. Sở thú ban đêm đều hiu. Cầu Thị Nghè nước lặng lẽ chảy. Đình Anh dừng xe trước cửa. Ngọc Thụy lặng lẽ leo lên cầu thang trong lúc Đình Anh vào gặp chủ nhà xin nước pha trà. Đứng trên lan can nàng nhìn phong cảnh ban đêm của thành phố rồi tự dừng thở dài buồn bã. Nàng không muốn mất Sài Gòn, nơi chốn mà nàng cảm thấy gần bó, gần gũi và thân thiết. Sài Gòn với nàng như một người bạn của tuổi ấu thơ, tuổi học trò và gần đây nhất tuổi của tình yêu. Nhờ có Sài Gòn nàng mới gặp Đình Anh rồi dắt tay nhau không phải để đi vào thế giới điểm ảo của tình yêu mà tham dự vào những biến động làm thay đổi lịch sử. Nàng biết rồi đây Sài Gòn sẽ mất. Sài Gòn sẽ bị cưỡng chiếm bởi những kẻ lưu manh, xảo trá, ăn gian nói dối. Sài Gòn sẽ bị nhiễm độc. Sài Gòn sẽ bị cấm cười, nói, yêu thương, suy tư cũng như mộng mơ. Người dân Sài Gòn sẽ trực diện với những người cùng chủng tộc, màu da nhưng không cùng tôn giáo và tư duy. Thiếu nữ của Sài Gòn sẽ phải chung đụng với người rừng, những kẻ dốt nát nhưng lếu láo xưng là đỉnh cao trí tuệ của loài người để che đậy cái mặc cảm thấp kém và lạc hậu.

Ngọc Thụy quay nhìn khi nghe tiếng động vang lên nơi cầu thang. Đình Anh bưng một cái khay có bình trà với hai cái tách và một cái đĩa nhỏ.

- Anh đãi em hai thứ quý hơn vàng là trà Bảo Lộc và kẹo mè xửng...

Đón lấy tách trà nóng Ngọc Thụy hít hơi thật dài như muốn hít mùi trà thơm vào tận trong phổi của mình.

- Làm sao anh mua được kẹo mè xừng?

- Của những người từ miền trung mang vào. Không sống nổi với cộng sản một ít dân đánh cá liều mạng vượt biên vào Nam...

Đình Anh khe khẽ thở dài.

- Họ kể nhiều chuyện buồn và khủng khiếp lắm. Họ bảo miền trung bây giờ là địa ngục trần gian. Nhà tù nhiều hơn trường học. Bộ đội, công an nhiều hơn dân. Họ bảo tất cả những ai có liên hệ với Mỹ và chính quyền Sài Gòn đều bị đi tù, bị đày lên núi...

Ngọc Thụy ứa nước mắt. Nàng không muốn khóc nhưng tự dưng nước mắt cứ ứa ra. Giọng nói hơi khàn và trầm của người yêu vang đều bên tai.

- Sài Gòn và toàn thể nước ta rồi cũng vậy. Dân chúng sẽ bị bịt miệng, bịt mắt, trói tay, xiềng chân, phải ngồi im nghe lời giảng dạy của những người mà họ biết chỉ giỏi hơn họ về sự gian dối, xảo trá...

- Em sẽ nói với cậu Viên cố gắng giữ Sài Gòn lâu hơn...

- Anh và cậu có bàn về chuyện này hôm kia. Cậu bảo cậu không muốn bỏ thủ đô nhưng lực bất tòng tâm. Quân dụng mà Hoa Kỳ trao cho mình chỉ còn đủ dùng hai năm nữa thôi. Và lại mình phải giữ lại nhiều súng đạn để cố thủ ở miền tây. Bắc Việt cũng biết điều đó nên đã mở những cuộc tổng tấn công trên các mặt trận. Ba ngày trước tụi nó pháo kích và tấn công vào Gia Nghĩa, nơi đóng quân của bộ tư lệnh sư đoàn 23 bộ binh. Hai bên đánh

nhau cả ngày. Số người chết lên tới cả ngàn. Bắc Việt hơn hẳn mình về vũ khí tối tân mà hỏa lực cũng nhiều hơn năm bảy lần...

Ngọc Thụy cảm thấy có cái gì nghèn nghẹn nơi cổ khiến cho nàng phải uống một ngụm nước trà.

- Cậu Viên nói với anh là sau một buổi họp kín Hội Đồng Dân Quân Cách Mạng cho biết các cơ quan của chính phủ dân sự và quân đội đã hoàn tất giai đoạn 1 trong việc rút bỏ vùng 3 và Sài Gòn. Các nhu yếu phẩm như xăng dầu, thực phẩm khô đã được di chuyển cũng như một số dinh trại của quân đội đã được tháo dỡ xong chở về miền tây và Phú Quốc. Tất cả những gì cần thiết cho một cuộc định cư lâu dài ở miền tây và Phú Quốc đã được đem đi hết rồi. Giai đoạn 2 là di tản dân chúng. Đây là giai đoạn phức tạp và khó khăn nhất vì sẽ gây ra rất nhiều xáo trộn về mặt tâm lý, kinh tế và quân sự đồng thời ảnh hưởng tới tinh thần chiến đấu của binh sĩ nơi mặt trận. Để giữ vững tinh thần chiến đấu của binh sĩ, bộ tổng tham mưu đã ra lệnh cho sĩ quan từ cấp tư lệnh sư đoàn trở xuống phải hội họp để giải thích cho binh sĩ biết là vợ con, cha mẹ, anh chị em của họ sẽ được chánh phủ dành ưu tiên một trong vấn đề di tản về miền tây...

- Khi nào giai đoạn 2 mới bắt đầu...?

Ngọc Thụy hỏi nhỏ. Đình Anh hớp ngụm nhỏ nước trà còn âm ấm. Kẹo mè xừng ngọt nhưng anh cảm thấy có vị đắng đắng.

- Nó đã bắt đầu trong vòng kín đáo từ hồi sau tết tức là sau khi mình rút khỏi cao nguyên. Một số viên chức trong vài cơ quan liên hệ tới chuyện di tản của chính phủ đã được gởi xuống Cần Thơ để nghiên cứu và chỉ huy việc thiết lập mọi công sở, dinh trại, nhà cửa cho quân dân cán chính cư

ngụ. Theo như anh biết một số dân chúng của vùng 3 và Sài Gòn cũng như binh sĩ sẽ rút về miền tây để tiếp tục chiến

đấu cho tới khi nào mình bắt buộc phải bỏ miền tây...

Ngọc Thụy lại hỏi.

- Có cách nào để mình giữ miền tây được không?

- Có... Mình chỉ đủ súng đạn đánh nhau chừng hai ba năm nữa mà thôi. Còn đi vay thời không có nước nào dám bỏ tiền cho mình vay. Họ sợ mình giựt vả lại tình thế của nước mình chông chênh sắp lật nên thiên hạ sợ...

Ngọc Thụy cười buồn. Cái khó nó bó cái khôn. Chiến tranh đã tàn phá, khiến cho Việt Nam Cộng Hòa, mười mấy năm trước là một quốc gia sản xuất nhiều lúa gạo mà bây giờ phải nhập cảng gạo để nuôi dân. Kho tàng trống không, tiền bạc thiếu hụt, chánh phủ lấy gì để tự túc tự cường, để mua súng đạn đánh nhau với cộng sản. Dù đã đoán trước nhưng viễn ảnh toàn Việt Nam Cộng Hòa bị cai trị bởi cộng sản khiến cho Ngọc Thụy buồn rầu. Giọng nói trầm và khàn đục của Đình Anh vang lên.

- Mình đã làm những gì mình có thể làm để kéo dài cuộc chiến tranh với hy vọng chuyển xoay được thời cuộc. Tuy nhiên...

Ngọc Thụy lại thở dài.

- Theo anh thời mình giữ miền tây được bao lâu?

Trầm ngâm giây lát Đình Anh mới trả lời.

- Cậu Viên nói từ ba tới bốn năm thôi... Cậu Viên nói nhờ dựa vào phòng tuyến thiên nhiên là sông Vĩnh Tế với sông Tiền nên mình không phải tốn nhiều súng đạn để tử thủ. Và lại sau khi rút về miền tây thời toàn bộ lính địa phương quân và nghĩa quân sẽ được giải ngũ về nhà để tăng gia sản xuất. Mình chỉ giữ lại các sư đoàn bộ chiến và lực lượng

tổng trừ bị. Theo tính toán của bộ tổng tham mưu thời sau khi rút về miền tây quân lực của ta chỉ còn có các sư đoàn 1, 2, 3, 5, 7, 9, 18, 22, 23 và 25. Phần lực lượng tổng trừ bị có hai sư đoàn thủy quân lục chiến, dù và 15 liên đoàn biệt động quân...

Quay nhìn Ngọc Thụy Đình Anh nói với giọng vui vẻ và thích thú.

- Cậu Viên nói với anh là cậu chỉ thị cho tướng Giai gom hết 45 tiểu đoàn để lập ra ba sư đoàn cho dễ chỉ huy. Anh Quốc sẽ được vinh thăng đại tá và làm tư lệnh sư đoàn 101. Đại tá Kiếm sẽ chỉ huy sư đoàn 106, anh Bảo cũng được lên đại tá và coi sư đoàn 102 biệt động quân. Cậu Viên...

Cười thành tiếng Ngọc Thụy ngắt lời người yêu.

- Chà lúc này em coi bộ anh gần cậu Viên hơn em rồi. Anh tính giựt cậu Viên của em hả?

Đình Anh cười hả hả khi nghe Ngọc Thụy nói đùa.

- Anh cần núp bóng cậu Viên để em khỏi ăn hiếp anh. Có gần gũi cậu Viên mới biết cậu là một người lính tận tụy với chức vụ và yêu nước. Cậu làm việc quên ăn bỏ ngủ. Tám chín giờ tối mới về nhà mà bảy giờ sáng đã có mặt ở văn phòng rồi...

Bỏ dở câu nói Đình Anh rót thêm trà vào tách cho người yêu xong thì thầm.

- Anh nhớ em...

- Em cũng nhớ anh...

Đình Anh hôn nhẹ lên môi người yêu. Ngọc Thụy cười nói với giọng nhõng nhẽo.

- Anh hôn có chút xiu hà... Anh phải hôn nhiều hơn em mới chịu...

Cười lặng lẽ Đình Anh vòng tay kéo người yêu vào lòng. Hai người đứng bên nhau nhìn bóng tối mênh mông. Không có gì hết ngoài tiếng thở dài. Không gian yên lặng.

Đang ngồi nói chuyện với Ngọc Thụy và Đình Anh, Mai ngạc nhiên khi thấy Thanh, chồng của mình bước vào cửa.

- Anh về sớm...

Gật đầu chào Đình Anh và Ngọc Thụy xong Thạnh quay qua cười nói với vợ.

- Anh phải đi công tác khẩn cấp... Anh phải chỉ huy đoàn xe quân vận chở đạn lên tiếp tế cho sư đoàn 22 đóng ở Chợ Thành...

Đình Anh xen vào.

- Em nghe nói trên đó đánh lớn lắm...

Thạnh gật đầu cười.

- Bởi vậy anh phải dẫn đoàn xe lên tiếp tế cho họ. Anh nghe tin là Bắc Việt chuẩn bị đánh lớn vì vậy cục tiếp vận mới phải tiếp tế tối đa cho mặt trận của tướng Hiếu...

Biết chồng phải đi xa thời gian lâu nên Mai nói.

- Em dọn cơm cho anh ăn rồi em sửa soạn quần áo cho anh...

Ngồi vào bàn ăn cơm Thạnh dặn vợ.

- Em soạn cho anh chừng ba bốn bộ quần áo thôi. Chắc đi không lâu đâu...

Đang lui cui soạn quần áo cho chồng Mai hỏi khi thấy

Ngọc Thụy và em trai đứng lên.

- Hai đứa về hả?

- Dạ tụi em về...

Bắt tay anh rể Đình Anh cười nói.

- Anh cẩn thận... Tụi này gặp lại anh sau...

Vừa tới Chợ Thành được hai ngày liên đoàn 4 của Quốc được lệnh hành quân giữ an ninh tối đa quốc lộ 13 từ Chợ Thành đi An Lộc để đoàn công voa của tiếp vận sẽ chở súng đạn lên cho hai trung đoàn 40 và 41 đóng ở Lộc Ninh và An Lộc. Quốc họp với Trang và ba tiểu đoàn trưởng là Tráng, Hạnh và Thiều.

- Quân xa sẽ thả ba tiểu đoàn dài từ Chợ Thành tới An Lộc. Ba ông nên cho lính bung ra kiểm soát cũng như tìm kiếm mìn của địch. Mặc dù đoạn đường này đã được giải tỏa nhưng vẫn bị tụi du kích bắn sẻ và đặt mìn...

Nhìn ba tiểu đoàn trưởng Quốc nghiêm giọng.

- Hai trung đoàn 40 và 41 đều thiếu thốn quân dụng cho nên việc tiếp tế của họ được đặt lên ưu tiên một. Ba ông phải làm sao đừng để mình mất mặt với ông Hiếu và ông Niệm...

Tráng cười đùa.

- Anh đừng lo... Tôi biết con đường này rành lắm. Để tôi đi đầu cho...

Trời tờ mờ sáng. Tuy chưa tới giờ khởi hành nhưng Thanh đã ra lệnh cho các toán trưởng sẵn sàng. Năm mươi chiếc quân xa đều nổ máy. Mọi thứ quân dụng chất đầy trong lòng xe. Sáu giờ sáng. Lệnh di chuyển ban ra. Đoàn

lâu ngày không được tu bổ. Con lộ bề ngang bảy tám thước chạy lọt giữa rừng cao su ngút ngàn. Cây cối xác xơ. Phong cảnh tiêu điều và hoang vắng. Không có người ở đã đành mà ngay cả hoang thú cũng vắng bóng. Sau ngày ngừng bắn con đường mang số 13 này lọt vào vòng kiểm soát của cộng quân. Với mục đích cô lập An Lộc, Mặt Trận B- 2 đã cho bộ đội đóng chốt tử thủ đoạn đường này. Hai trung đoàn 40 và 41 của sư đoàn 22 phải tốn nhiều xương máu mới giải tỏa được con đường mang số xui xẻo. Tuy nhiên đám du kích vẫn mò ra bắn sẻ hoặc đặt mìn cố gắng làm ứ đọng sự tiếp tế cho An Lộc.

Ngồi băng trước với tài xế Thanh quan sát cảnh vật hai bên đường. Hơn mười năm đi lính đây là lần đầu tiên anh mới bị cấp trên phái đi xa. Cảnh vật hoang vu và không khí im vắng khiến cho vị đại úy quân vận cảm thấy hồi hộp và lo âu. Trông thấy thái độ của cấp chỉ huy người lính tài xế cười trấn an.

- Đại úy an tâm... Con đường này cách đây mấy tháng bị tụi nó chiếm đóng nhưng bây giờ thời yên rồi. Tôi dọ được tin là biệt động quân đang giữ an

ninh cho đoàn xe của mình từ Chợ Thành tới An Lộc. Biệt động giữ an ninh là mình khỏe re. Bộ đội chọc ai chứ không dám chọc mấy ông ba mươi đầu...

- Tụi nó có pháo kích hay bắn sẽ không?

- Cái đó thời ở đâu cũng có... Pháo kích hay bắn sẽ thời hơi sức đâu mà mình lo đại úy...

Dù người tài xế nói như vậy mà Thanh vẫn thầm lo âu. Tuy nhiên anh dần dần cảm thấy yên tâm hơn khi thấy mấy

người lính áo rằn đứng giơ tay vẫy vẫy đoàn công voa. Chỉ bóng lính biệt động quân thấp thoáng trong bìa rừng người tài xế cười nói.

- Họ tuần tiểu như vậy là mình không sợ bị phục kích...

Xe chạy tới trưa Thanh thấy một toán lính biệt động quân đứng giữa đường. Một người giơ tay ra hiệu cho xe dừng lại

- Có chuyện gì vậy?

Thanh hỏi tài xế.

- Chắc có chuyện lộn xộn. Tôi thấy hình như có người chết nằm trên đường...

Một người lính áo rằn đi tới chiếc xe dẫn đầu đoàn công voa. Thấy Thanh mang cấp bậc đại úy người lính cười.

- Đại úy là trưởng toán đoàn công voa?

- Chính tôi... Có chuyện gì vậy anh?

Nhìn kỹ thấy người lính mang trên cổ áo hai bông mai bạc Thanh cười tiếp.

- Xin lỗi trung tá... Tôi là đại úy Thanh, trưởng toán đoàn xe quân vận...

Vị trung tá cười nói vui vẻ.

- Tôi là trung tá Quốc, liên đoàn trưởng liên đoàn 4 biệt động quân. Hân hạnh được gặp đại úy...

Quốc đưa tay ra. Thanh bắt tay vị sĩ quan biệt động xong cười hỏi.

- Có chuyện gì vậy thưa trung tá?

- Lính của tôi vừa bắn chết ba tên du kích định mò ra đặt

mìn. Lính đang kiểm soát để xem có mìn trên đường không. Chắc cũng phải mất chừng mười lăm phút...

Thạnh mở cửa bước xuống đường. Quốc rút thuốc mời vị sĩ quan quân vận.

- Con đường này chắc an ninh thưa trung tá?

Hiếu ý của người hỏi Quốc cười nhẹ.

- An ninh thời có nhưng nếu nói là 100/100 thời tôi không dám nói. Lính của tôi đã tuần tiễu và lục soát khắp nơi cho nên đoàn công voa của đại úy chắc chắn sẽ không bị phục kích trên đường đi. Tuy nhiên chuyện bắn sẻ và đặt mìn có thể xảy ra...

Hít hơi thuốc, từ từ nhả khói Thạnh gợi chuyện.

- Chắc trung tá ở Sài Gòn?

Quốc gật đầu đáp.

- Tôi ở Tân Định. Còn đại úy?

- Nhà tôi ở Gia Định... Trung tá chắc đã có gia đình?

Thạnh không thấy được nét thoáng buồn trên khuôn mặt của người lính biệt động.

- Tôi còn độc thân... Đại úy được mấy cháu?

- Ba... Đứa con gái lớn nhất và hai đứa con trai...

Thanh ngưng nói khi thấy một thiếu tá bước tới nói với Quốc.

- Anh Năm...Lính báo cáo không thấy có gì khả nghi trên đường...

Gật đầu Quốc cười nói với Thanh.

- Xong rồi... Đoàn xe có thể lên đường... Tôi chúc đại úy đi đường bình an...

Nói xong Quốc bước theo lính của mình. Vì hút chưa xong điếu thuốc nên Thanh vẫn còn đứng trên đường. Cắc... Bùm... Tiếng nổ đột ngột vang lên khiến cho Quốc giật mình quay lại. Anh thấy vị đại úy quân vận loạng choạng một bước rồi ngã lăn ra đất. Chạy nhanh tới chỗ Thanh đang nằm ngửa mặt lên trời Quốc lắc đầu thở dài. Cú bắn sê của tên du kích nào đó thật độc địa. Nơi ngực trái của Thanh có một lỗ sâu hun hút. Máu từ đó phun ra đỏ lòm. Thanh phều phào.

- Trung tá...

Bàn tay run run của Thanh đưa tay lên cổ gắng mở nút áo nhưng không được. Hiểu ý Quốc mở nút áo lấy ra cái bóp đưa cho Thanh. Vị đại úy quân vận đặt nó vào tay Quốc xong thều thào.

- Trung tá... đưa cái này... cho vợ... vợ tôi...

Thạnh thở hắt hơi dài rồi ngoe đầu sang bên. Quốc ứa nước mắt. Gần hai chục năm ở lính nhất là lính biệt động anh đã từng thấy lính chết. Chết đủ kiểu. Nằm. Ngồi. Đứng. Chết hai ba lần. Chết cụt đầu. Đứt nửa người. Chết đột ngột nhanh tới độ không ngờ mình bị chết. Tuy nhiên anh cảm thấy buồn vì cái chết bất ngờ của Thạnh. Lặng lẽ nhét cái bóp vào túi áo của mình xong xốc lấy xác của Thạnh đặt lên băng sau anh lái chiếc jeep chạy ngược về hướng Chợ Thành.

Đoàn công voa tới An Lộc và Lộc Ninh tiếp tế quân dụng cho hai trung đoàn 40 và 41 rồi về lại Chợ Thành bình yên không có chuyện gì xảy ra ngoại trừ cái chết của đại úy

Thạnh, sĩ quan trưởng toán.

Ngồi im trên một lô cốt đắp bằng bao cát Quốc nhìn đăm đăm ra khu rừng trước mặt. Trời xanh và trong. Nắng trưa chói chang. Cây cỏ vàng úa vì ảnh hưởng của thuốc khai quang. Đưa tay lên túi áo rút gói thuốc vô tình anh chạm vào cái bóp của Thạnh. Cũng vì lời trăng trối nên anh đã giữ lại cái bóp để có ngày trao lại cho gia đình người chết. Mân mê cái bóp cũ mềm giầy lát Quốc từ từ mở ra. Cái bóp có ba ngăn. Ngăn thứ nhất đựng hai tờ giấy năm trăm còn mới. Ngăn thứ nhì là hình ba đứa trẻ. Mở ngăn thứ ba Quốc nhìn trân trân bức ảnh bán thân của người đàn bà mà anh đoán là vợ của Thạnh. Anh cảm thấy có bàn tay nào đó bóp lấy trái tim mình. Người đàn bà trong hình là Mai. Người mà anh yêu thương suốt đời. Người mà anh mơ hằng đêm. Người mà anh gọi tên trong những lúc cô đơn và buồn rầu. Mai hiện ra rục rờ. Mai yêu kiều với nụ cười làm ấm lòng người lính chiến. Có thể nào Mai lại là vợ của Thạnh. Quốc bàng hoàng. Chết lịm.

Ngơ ngẩn. Anh quên luôn điều thuốc đang cháy trên tay mình. Ngồi im lìm suy nghĩ giây lát Quốc đi về phía bộ tư lệnh của tướng Hiếu. Phải chờ đợi chừng mười phút anh mới nghe được giọng nói của Đình Anh. Quốc từ từ kể cho Đình Anh nghe về cái chết của Thanh.

Đám tang của Thanh không có nhiều người tham dự trừ mấy người lính trong đơn vị. Ba đứa trẻ meo máo khi người ta hạ huyệt. Chúng nó còn quá trẻ để hiểu được sự mất mát. Chỉ có Mai mới biết là cái chết của Thanh sẽ gây cho nàng nhiều đớn đau và khổ sở về tinh thần lẫn vật chất. Nàng sẽ phải vô cùng vất vả mới có thể tạm nuôi ba đứa con còn nhỏ dại trong thời buổi kinh tế khó khăn và tình hình chiến tranh càng ngày càng thêm nặng độ.

Quốc đứng tần ngần trước ngôi nhà nhỏ trong khu Lò Heo thật lâu mới giơ tay gõ cửa. Có tiếng chân bước nhẹ rồi cánh cửa mở ra. Mai mở lớn mắt nhìn người lính biệt động đang đứng trước mặt mình. Trời ơi... Quốc của nàng... Quốc của một thời xa xưa. Quốc của mười mấy năm không gặp. Ánh mắt buồn u uẩn nhưng thấp thoáng nụ cười. Khuôn mặt xương xương gầy gò. Làn da xạm đen vì nắng lửa chiến trường.

- Anh Quốc...

Mai chỉ nói được hai chữ. Hai chữ thôi nhưng vô vàn ý nghĩa.

- Mai không muốn mời anh vào nhà?

Quốc hỏi với chút bông đùa. Mai gượng cười lùi lại.

- Mai xin lỗi... Mời anh vào...

Nhà vắng vì ba đứa nhỏ đi học. Quốc liếc nhanh ngôi nhà. Tất cả đều tỏ cho anh biết sự nghèo nàn của gia đình một mẹ ba con có chồng vừa chết trận. Một năm lương chẳng thấm vào đâu so với tình trạng vật giá leo thang.

- Anh Quốc về lâu chưa?

- Anh mới về hồi trưa. Gặp Đình Anh mới biết nhà của Mai...

Hai người, từng một thời yêu nhau thắm thiết, ngồi cách nhau cái bàn, nhìn nhau giây phút rồi quay đi chỗ khác. Im lặng. Họ có nhiều điều muốn nói nhưng dường như có điều gì đó làm cho họ ngại ngùng khó mở lời. Cuối cùng tăng hắng tiếng nhỏ Quốc lên tiếng.

- Thanh đã chết trên tay của anh... Trước khi nhắm mắt

Thanh có nhờ anh trao lại vật này cho Mai...

Quốc đặt cái bóp lên bàn. Mai ứa nước mắt. Đó là vật mà nàng đã mua tặng cho chồng vào dịp tết cách đây năm năm. Tuy nó cũ và sờn rách nhiều chỗ

nhưng Thanh không chịu bỏ vì đó là vật kỷ niệm của người vợ thân yêu.

- Anh chỉ gặp Thanh có một lần, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng...

Như không ngăn được cảm xúc Mai bật khóc.

- Anh thành thật chia buồn với Mai...

- Cám ơn anh...

Nhìn Mai đang gục đầu Quốc thở dài.

- Nếu em cần gì hãy cho anh biết. Anh sẵn sàng giúp em những gì anh làm được. Ngay cả những gì không làm được anh cũng làm...

Mai ngược lên nhìn người mà mình đã từng yêu thương trong quá khứ.

- Cám ơn anh... Em không biết em cần gì nữa...

- Em đừng bi lụy nhiều quá không tốt. Em nên nhớ em còn ba đứa con...

Ngừng lại giây lát Quốc nói với giọng nghẹn ngào.

- Em còn có ba đứa con phải nuôi dưỡng và có anh, người vẫn đi bên cạnh cuộc đời của em...

Quốc thở dài hắt hiu.

- Mười mấy năm đã qua anh vẫn còn yêu em như ngày xưa...

Dường như không muốn nghe Quốc nói tới tình yêu và dĩ vãng Mai lảng sang chuyện khác bằng một câu hỏi.

- Ba má anh vẫn còn ở chỗ cũ?

Quốc cười buồn.

- Ba anh chết năm 70 còn má anh chết năm 72...

Quốc đứng lên.

- Anh phải đi...

Mai theo Quốc ra tới cửa. Dừng lại nơi cửa Quốc nói trong lúc nhìn vào mắt của Mai.

- Anh xin phép thỉnh thoảng tới thăm em...

Mai cười. Đây là lần đầu tiên nàng cười khi hai người gặp nhau.

- Anh cứ tới thăm nếu anh muốn...

- Anh sẽ đến...

Quốc bước nhanh ra cửa. Mai đứng nhìn theo dáng đi của người lính chiến mà nàng đã yêu cách đây mười mấy năm. Tự dưng nàng thở dài.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 16

Ngay cả dân chúng là những người kém hiểu biết về chính trị và quân sự cũng nhận ra những biến chuyển của thủ đô Sài Gòn. Từng đoàn công voa bít bùng chạy ra hướng xa cảng Phú Lâm để về miền lục tỉnh. Tàu chiến của hải quân lớp neo trên sông, lớp cặp cầu dọc theo sông Sài Gòn từ Cát Lái dài tới Nhà Bè. Nguồn tin là Sài Gòn sẽ bị bỏ khiến cho dân chúng bàng hoàng và sợ sệt. Tuy nhiên rất ít người chịu mất gia sản để di tản về vùng hậu giang. Những người rời Sài Gòn đa số là gia đình binh sĩ, viên chức của các cơ quan công quyền và một số gia đình giàu sang có sẵn phương tiện để di tản.

1- 1- 1977.

Hàng trăm phóng viên chiến trường trong nước và ngoại quốc có mặt ở Lai Khê hay Phan Rang để thu lượm tin tức về sự biến chuyển trong mặt trận của hai vị tướng đang ở tuyến đầu đất nước. Dù thiếu sự yểm trợ của phi cơ và pháo binh, chuẩn tướng Hồ Trung Hậu cũng về tới Chơn Thành. Sư đoàn 23 của ông đã triệt thoái dưới cơn mưa đạn của bộ đội cộng sản Bắc Việt. Ba ngày sau hai trung đoàn 40 và 41 của sư đoàn 22 bộ binh đóng ở Lộc Ninh và An Lộc cũng rút lui vì thiếu hụt đạn dược. Tuần lễ sau tướng Hiếu dời bộ tư lệnh của mình về Lai Khê còn tướng Niệm rút về đóng ở Bầu Bàng. Mặt trận của tướng Trưởng cũng không khá hơn. Các đơn vị của ba sư đoàn 1, 2, 3, dù và thủy quân lục chiến đã rút về đường ranh mới từ Phan Thiết dài lên tới Định Quán và Đồng Xoài. Mười mấy sư đoàn của cộng sản Bắc Việt được yểm trợ bởi hàng chục trung đoàn pháo, tăng và đặc công từ từ xiết chặt vòng vây. Sự sống còn của Việt Nam Cộng Hòa

được đếm từng giờ. Ngày chết của Sài Gòn sắp tới.

10- 3 - 1977.

Tướng Hiếu và toàn bộ các đơn vị dưới quyền chỉ huy của ông lại rút lui sau những trận đánh đẫm máu với sư đoàn 7, 5, 3 sao vàng và 316 của cộng sản Bắc Việt. Tướng Hậu rút về Lai Khê. Tướng Niệm rút về Thủ Dầu Một còn tướng Hiếu rút về Lái Thiêu. Bên đông tướng Trưởng và tướng Khang bỏ Phan Rang về Vũng Tàu. Bộ tổng tham mưu ra lệnh cho sư đoàn 1 và sư đoàn thủy quân lục chiến lên tàu về Cần Thơ. Thừa thắng xông lên Bắc Việt đồng loạt tấn công. Sư đoàn 18 của tướng Lê Minh Đảo, sư đoàn 2 của tướng Hình, sư đoàn 3 của tướng Nhứt, sư đoàn nhảy dù của tướng Lưỡng, sư đoàn 22 của tướng Niệm, sư đoàn 23 của tướng Hậu, sư đoàn 25 của tướng Lý Tòng Bá và các liên đoàn biệt động quân của tướng Giai đung lia lịa với các sư đoàn cộng sản trang bị vũ khí tối tân nhất của Nga Tàu. Người lính can trường của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa phải dè xẻn từng viên đạn. Thiếu pháo binh, thiếu phi cơ yểm trợ họ phải đem chính thân xác cũng như lòng hy sinh của mình ra cản bước xâm lăng của bộ đội già Hồ.

30- 4- 1977.

Khi người lính cuối cùng của nhảy dù bước qua bên kia cầu Bến Lức bộ đội của Giáp mới dám rón rén đi vào Ngã Ba Hàng Xanh. Họ nhìn ngấm người và cảnh của thành phố với vẻ ngơ ngác và ngạc nhiên. Thứ nhất là sự huy hoàng và tráng lệ của Sài Gòn. Thứ nhì là thái độ của *dân-Sài-Gòn*. Thay vì hoan hô hay chào mừng, *dân-Sài-Gòn* nhìn họ như nhìn những người thời cổ sử. *Người-Sài-Gòn* đón kẻ chiến thắng bằng thái độ dè dặt và thụ động.

Nhiều người nhủ thầm là tại sao " *lũ cốt đột* " này lại có thể đánh bại Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Bây giờ họ mới thấu hiểu là đất nước thân yêu của họ đã bị bức tử bởi sự thỏa thuận giữa các siêu cường. *Sài Gòn đã chết*. Một trang sử đã được lật qua. Tuy nhiên người lính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa chưa chết. Là những người lính bất khuất họ chưa chịu bỏ cuộc. Họ vẫn hiên ngang sống để viết thêm một trang sách mới hào hùng trong quyển tranh đấu sử của dân tộc.

Sau khi rút về miền tây bộ tổng tham mưu bố trí các đơn vị như sau. Sư đoàn 7 của chuẩn tướng Trần Văn Hai chịu trách nhiệm một phần của tỉnh Kiến Hòa, tức là phần đất nằm lọt giữa hai con sông Mỹ Tho và sông Hàm Luông gồm bốn quận Trúc Giang, Bình Đại, Giồng Trôm và Ba Tri. Ngồi chưa nóng ghế tướng Hai liên tiếp mở ra nhiều cuộc hành quân táo thanh và càn quét. Chỉ trong vòng ba tháng có một ngàn quân du kích ra chiêu hồi, ba ngàn quân chủ lực miền bị giết. Dân tỉnh Kiến Hòa vui hưởng hòa bình và an ninh mà họ chưa bao giờ có. Sư đoàn 18 với sư đoàn 23 và sư đoàn 25 giữ an ninh vùng Chợ Mới, tỉnh Sa Đéc, Vĩnh Long và Trà Vinh với ba quận của tỉnh Bến Tre là Thạnh Phú, Mỏ Cày và Chợ Lách. Nhằm mục đích quét sạch các đơn vị của cộng sản vẫn còn hoạt động ở miền tây, bộ tổng tham mưu sử dụng sư đoàn 9, 21, nhảy dù và thủy quân lục chiến càn quét cũng như tiêu diệt hết các đơn vị du kích cùng chủ lực của cộng sản ở các tỉnh Cà Mau, Sóc Trăng, Bạc Liêu, Cần Thơ, Rạch Giá, Chương Thiện. Phần đất cuối cùng của Việt Nam Cộng Hòa không còn bóng dáng tên lính nào của cộng sản Bắc Việt hay Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Song song với chương trình bình định nông thôn tướng Viên và bộ tổng tham mưu xúc tiến mạnh mẽ việc phòng ngự ranh giới. Mặt trận của vùng biên giới Miền Việt là mặt nặng nhất do đó tướng Viên và bộ tham mưu của ông đã giao thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam, tư lệnh Mặt Trận Việt Miên.

Ngay sau khi được Hội Đồng Dân Quân Cách Mạng phong chức Tư Lệnh Mặt Trận Việt Miên tướng Nam di chuyển bộ tham mưu của ông tới Long Xuyên. Một ngày sau khi tới nơi ông cùng với tướng Hưng thị sát mặt trận

xong giao cho sư đoàn 1 trấn giữ quận Tân Châu. Sư đoàn 2 lãnh quận châu thành trong đó có thị xã Châu Đốc. Sư đoàn 3 coi quận Tịnh Biên. Sư đoàn 5 án ngữ quận Kiên Lương thuộc tỉnh Kiên Giang còn sư đoàn 22 đóng ở quận Tri Tôn. Hạm đội của phó đô đốc Cang giữ một vai trò cực kỳ quan trọng trong việc tuần tiễu cũng như ngăn chặn các cuộc đột kích của địch. Con sông Tiền bao la quả nhiên là hàng rào ngăn địch hữu hiệu và ít tốn hao nhất. Không vượt qua được Tiền Giang cộng sản Bắc Việt phải chuyển về hướng tây dọc theo biên giới Miên Việt. Đến đây người ta mới thấy được cái lợi ích của chương trình khơi dòng kinh Vĩnh Tế. Vượt trường sơn vào nam bằng chân trần cuối cùng bộ đội của Giáp phải dừng lại nơi bờ sông Vĩnh Tế. Con sông đào dài trăm cây số, sâu tám mét rộng một cây số này là chướng ngại lớn nhất của bộ đội. Sau mấy tháng ăn chơi phè phỡn, hưởng thụ tiện nghi của tư bản, Văn Tiến Dũng dàn mười mấy sư đoàn chủ lực, chục trung đoàn pháo, tăng, đặc công có rừng rú núi non để ẩn trốn hoặc phục kích. Ở đây lính đội nón tai bèo, mang giếp râu trúc diện với người lính anh dũng của miền tây bất khuất. Ở đây Văn Tiến Dũng đã gặp thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam.

Từ bờ sông vào sâu hơn mười cây số công binh chiến đấu đã xây vô số hầm trú ẩn, công sự chiến đấu bằng đất hoặc bê tông cốt sắt có thể chống lại đạn đại pháo của địch. Những ngọn núi đất cao năm ba chục thước được dùng làm đài quan sát hay thiết trí đại bác bắn lại địch. Giao thông hào chạy chằng chịt khắp nơi. Đường biên giới dài hun hút chằng chịt kẽm gai và vắng ngắt không bóng người. Vì đại bác và hỏa tiễn của địch có thể bắn xa hai ba chục cây số nên tiểu khu Châu Đốc đã di tản dân chúng ra khỏi vùng chiến trận từ lâu biến tỉnh lỵ thành ra một thành phố của lính nhảy dù, thủy quân lục chiến, biệt động và bộ binh.

Mai và ba con theo Đình Anh đi tản xuống Cần Thơ. Ngọc Thụy và má của nàng cũng có mặt. Đại gia đình chín người chung đụng trong ngôi nhà khá rộng. Biến động của đất nước khiến cho Mai tạm quên đi cái chết của chồng để hòa nhập vào sinh hoạt mới. Nhờ sự vận động của Ngọc Thụy nàng xin được chân thư ký ở trường tiểu học. Dù lương không có bao nhiêu nhưng cũng đủ cho nàng với ba đứa con nhỏ có cơm ngày hai bữa. Từ khi gặp Quốc nàng vẫn âm thầm chờ đợi người xưa trở lại. Nhưng người lính biệt động quân đó đang ở tuyến đầu của đất nước nên chưa có dịp nào về thăm nàng như lời anh đã hứa. Hôm qua hỏi dò tin Quốc thời Đình Anh cho biết Quốc được thăng cấp đại tá chỉ huy sư đoàn 101 biệt động đang đóng ở Tri Tôn.

Thông cảm cho tâm tình của chị ruột Đình Anh cười nói.

- Chị muốn đi thăm anh Quốc không em chờ chị đi...

- Có tiện không?

Đình Anh cười vui vẻ.

- Tri Tôn cũng không xa lắm đâu. Sáng mai thứ bảy mình đi rồi chiều chủ nhật là về tới đây. Chị nhờ má Ngọc Thụy trông chừng ba đứa nhỏ...

Đình Anh rủ Ngọc Thụy và nàng ưng thuận liền. Tờ mờ sáng hôm sau ba người lái hai chiếc xe đi Long Xuyên. Mười giờ họ dừng lại ở An Châu

uống nước xong đi Tri Tôn. Dọ hỏi mấy người lính biệt động quân họ mới biết bộ tư lệnh của Quốc đóng ở Ba Chúc.

Lái xe song song với Đình Anh Ngọc Thụy cười nói với Mai.

- Anh Quốc mà thấy chị là ảnh mừng lắm. Không chừng ảnh xỉu...

Mai cười đùa.

- Biết đâu tới đó lại gặp ảnh đang có cô nào thời quê lắm...

Ngọc Thụy lắc đầu.

- Em không tin như vậy...

Xe tới Ba Chúc. Lại một màn hỏi thăm rồi cuối cùng ba người tới khu dinh trại mới cất. Quốc ngạc nhiên và vui sướng tới độ không nói thành lời khi thấy Mai. Thật lâu anh mới cười nói nhỏ.

- Cám ơn em đã tới thăm...

- Đợi anh hoài mà không thấy anh về thăm. Hỏi Đình

Anh mới biết anh ở đây...

- Sao em không báo trước để anh ra đón...

Ngọc Thụy cười xen vào.

- Tụi này muốn làm anh ngạc nhiên chơi. Chị Mai tính ra đây bất ngờ để xem anh có bồ với cô nào chưa...

Quốc nhìn Mai với cái nhìn thật dịu dàng và đắm thắm.

- Mười mấy năm rồi anh sống với một cô bồ. Đó là hình ảnh của em...

Biết hai người cần tâm tình nên Ngọc Thụy khều Đình Anh.

- Hai đứa mình đi xem con sông đào Vĩnh Tế...

Quốc và Mai tản bộ trên con đường đất đỏ. Phía sau lưng họ xa xa là đỉnh núi sừng sững. Rừng cây xanh um

- Núi đó là núi gì vậy anh?

Mai chỉ vào ngọn núi xa xa.

- Đó là núi Cấm, ngọn núi cao nhất của Thất Sơn....

Mai cười nhìn Quốc.

- Anh khác hơn lần trước anh tới thăm Mai ở Sài Gòn...

Quốc cười gật đầu.

- Em nhận xét đúng lắm... Anh đang sống với hy vọng...

- Hy vọng gì?

Mai hỏi nhỏ. Quốc trầm ngâm thật lâu mới chậm chậm lên tiếng.

- Anh vì chữ hiếu nên để lỡ cuộc tình. Mười mấy năm qua anh khổ đau vì tình yêu dang dở của chúng mình. Hôm nay anh hy vọng sẽ chấp nối lại cuộc tình dù muộn màng. Em có cho anh cái hy vọng đó không?

Quốc quay nhìn vào mặt người tình xưa. Mai thở dài.

- Em già nua, xấu xí lại thêm có ba đứa con nữa. Em cảm thấy không xứng đáng với anh...

- Với anh em vẫn là người của mười mấy năm về trước. Em già anh vẫn yêu em. Em xấu anh cũng yêu em. Em có ba con anh vẫn yêu em...

Mai cười thành tiếng vui vẻ.

- Anh chứng nào tật nấy không khác hơn ngày xưa. Anh không cho em được suy nghĩ...

- Không...

Quốc nói gọn một chữ trong lúc vòng tay ôm vai người tình xưa.

- Anh không cho em có một chọn lựa?

- Không... Anh đã bỏ rất nhiều thời giờ quý báu rồi cho nên anh sẽ không cho em suy nghĩ hay chọn lựa. Anh bắt em phải lấy anh...

Mai quay nhìn người tình xưa với tia nhìn âu yếm và đắm thắm. Quốc cũng nhìn người yêu giây lát xong mới cất giọng nghiêm trang.

- Anh chỉ cần biết một điều là em có muốn trở thành vợ của anh không?

Mai cất giọng buồn buồn.

- Anh biết là em mãi mãi yêu anh cũng như mong ước

được sống với anh. Tuy nhiên em đang mang tang chồng...

Đưa tay chỉ vào vùng đồng không mông quạnh Quốc cười buồn.

- Bên kia con sông Vĩnh Tế Văn Tiến Dũng đang dàn mười mấy sư đoàn đủ cả xe tăng và đại pháo. Có thể ngày mai, ngày một họ sẽ tấn công. Hai bên sẽ đánh nhau và người chết nhiều lắm...

Mai hiểu Quốc muốn nói điều gì. Là một người lính nhất là người lính nơi tuyến đầu lửa đạn Quốc có thể chết bất cứ lúc nào do đó anh không thể ngồi chờ hạnh phúc đến mà phải đi săn, đi tìm để nắm lấy hạnh phúc trong tay của mình. Liếc nhanh người tình xưa đang đi bên cạnh Mai thở hắt hơi dài. Làn da xạm đen vì nắng mưa và lửa khói, nếp nhăn trên trán, ánh mắt sáng ngời, Quốc của nàng đổi khác nhiều. Hình ảnh trong ký ức tưởng mờ phai chợt bừng bừng sống dậy. Tình yêu tưởng đã ngủ quên trong hóc hẻm nào đó của tâm hồn bỗng bừng bừng thức giấc. Bây giờ nàng còn gì đâu bên cạnh biến động lớn lao của lịch sử. Nàng mất chồng nhưng làm sao sánh được với mất mát vĩ đại của đất nước, của trăm ngàn người khác. Nàng còn gì đâu mà gìn giữ. Nàng còn gì đâu họa chăng là tình yêu trong đời người bọt bèo đang bị bao trùm bởi biển cổ. Hãy yêu đi. Hãy sống cho hết một đời. Để rồi ngày mai có thành quả phụ lẫn nữa cũng đành thôi.

Đang đi Mai chợt dừng lại. Quốc cũng dừng bước. Anh cảm thấy rẩy run và xao xuyến khi nhìn vào ánh mắt của người đàn bà mà cách đây mười mấy năm đã cùng mình yêu nhau say đắm.

- Anh biết không... Có nhiều khi em ước ao được nhìn

thấy anh. Được nghe anh cười. Được nghe anh nói. Được nắm tay anh đi trên con đường mà chúng mình đã đi qua nhiều lần...

Mai ứa nước mắt và qua màn lệ nàng cũng thấy được người tình xưa đang rưng rưng lệ vì hồi tưởng lại giây phút êm đềm của ngày xa xưa.

- Mình đã làm lỡ tình duyên cho nên bây giờ em không muốn nó vụt bay nữa. Em bằng lòng làm vợ anh. Giả sử như anh có chết em cũng hãnh diện vì chồng của mình đã hy sinh cho tự do của đất nước và dân tộc...

Quốc ôm người yêu vào lòng. Anh hôn lên mái tóc huyền thơm mùi bông bưởi rồi thì thầm.

- Anh cảm ơn em... Cảm ơn tình yêu của em...

Mai cười dụi đầu vào ngực người yêu.

- Anh phải cảm ơn anh mới đúng. Nếu anh không ở vậy chờ em thời hôm nay mình đâu có phút giây xum họp này...

Bum... Bum... Bum... Âm thanh vọng lên xa xa. Dường như từ bên kia sông vọng lại. Đó là âm thanh của tai ương. Âm thanh gắn liền với cái chết.

- Pháo kích...

Những người lính biệt động quân la ầm ỉ. Không suy nghĩ Quốc kéo người yêu chạy ào vào hầm núp. Hàng trăm. Hàng ngàn tiếng nổ ì ầm khắp nơi.

Đứng trong chiếc hầm núp kiên cố được xây bằng xi măng Đình Anh và Ngọc Thụy im lặng nhìn cảnh tượng chiến tranh thật đang diễn ra trước mắt họ. Tiếng đại bác nổ thật gần làm ù tai. Bùn đất văng tung tóe.

- Họ có vượt qua sông lần nào chưa thiếu tá?

Đình Anh hỏi vị tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 2 thuộc trung đoàn 40 của sư đoàn 22.

- Họ có thử qua sông mấy lần nhưng lần nào cũng bị ta phát giác. Sông lớn quá lợi không nổi mà dùng thuyền thời bị tàu bắn...

Đình Anh nhìn Ngọc Thụy. Anh thấy người yêu nhìn ra quãng đồng trống hiu quạnh với ánh mắt đăm chiêu.

- Thiếu tá biết tướng Nam đang ở đâu không?

Nghe cô gái trẻ tuổi hỏi vị tiểu đoàn trưởng ngạc nhiên quay nhìn giây lát rồi tươi cười trả lời.

- Tôi nghe nói ông ta ở Long Xuyên. Ở Tri Tôn có thiếu tướng tư lệnh của tôi...

Ngọc Thụy cười nhẹ.

- Thiếu tướng Niệm... Mình đi gặp ông ta...

Ngọc Thụy cười nói với Đình Anh.

- Em có ý kiến gì vậy?

Cô cháu gái của tướng Viên cười cười.

- Mình đi gặp anh Quốc... Em sẽ nói cho anh nghe một ý kiến tiêu diệt hai ba sư đoàn của địch mà mình chỉ tốn chừng năm ba trăm ngàn đồng...
Đình Anh nhú mày cố nặn óc để nghĩ ra xem Ngọc Thụy có cách gì tiêu diệt hai ba sư đoàn của địch. Tiếng đại bác thưa dần rồi im hẳn. Lính lục tục kéo ra ngoài quan sát sự hư hại để sửa chữa. Bắt tay từ giã vị thiếu tá Đình Anh và Ngọc Thụy trở lại chỗ đóng quân của Quốc. Nhìn thấy vẻ

mặt tươi vui của hai người Ngọc Thụy cười hỏi chị Mai.

- Chị bằng lòng làm vợ anh rồi phải không?

Mai hỏi với giọng ngạc nhiên.

- Sao em biết...?

- Nhìn nét mặt tươi rói của anh Quốc là em đoán ra liền...

Quốc cười ha hả.

- Em mà làm thầy bói là đông khách lắm...

Thấy người yêu vừa định nói Đình Anh mở lời trước.

- Ngọc Thụy có ý kiến tiêu diệt hai ba sư đoàn Bắc Việt mà không tốn đồng xu. Anh có muốn nghe không?

Vốn biết trí óc phi thường của cô em bé tí ti Quốc nói liền.

- Nghe... Em mà làm được anh sẽ đãi em ăn hủ tiếu Cần Thơ một tuần lễ...

Ngọc Thụy cười thánh thót nhìn chị Mai.

- Đây là quà cưới của em cho anh với chị Mai. Sau trận đánh này anh có thể yên tâm làm đám cưới và hưởng tuần trăng mật...

Quốc cười sung sướng còn Mai đỏ mặt vì mắc cỡ.

- Đi... Mình đi Tri Tôn gặp tướng Niệm...

Quốc lấy xe jeep chở bốn người đi Tri Tôn. Xế chiều họ vào tới bộ tư lệnh tiền phương của sư đoàn 22. Lính ngạc nhiên khi nghe hai quân nhân cấp tá đi với hai cô gái xin vào gặp tư lệnh của họ. Nghe lính báo cáo có một cô gái tên Ngọc Thụy gọi đại tướng tổng tham mưu trưởng bằng cậu

muốn gặp mình tướng Niệm ngạc nhiên bước ra đón tiếp.

- Cháu kính chào thiếu tướng...

Ngọc Thụy lên tiếng. Tướng Niệm tươi cười khi gặp Quốc.

- Mấy em muốn gặp tôi có chuyện gì?

- Cháu muốn bàn với thiếu tướng một cách có thể tiêu diệt một hai sư đoàn của địch dễ dàng mà không thiệt mạng một người lính nào...

Tướng Niệm nhìn Ngọc Thụy giây lát rồi ôn tồn thốt.

- Tướng Nam có kể cho tôi nghe ý kiến của cháu về chuyện đào con sông Vĩnh Tế. Ý kiến đó đã cứu được mạng sống của trăm ngàn lính của quân lực ta. Mời mọi người vào phòng làm việc của tôi...

Năm người ngồi đứng trong gian phòng nhỏ. Dường như sợ ý kiến của mình bị tiết lộ Ngọc Thụy thì thầm đủ cho sáu người trong phòng nghe. Nét mặt của vị tư lệnh sư đoàn 22 rạng rỡ lên.

- Nếu cách này thành công thì lính của mình có thể nghỉ xả hơi thời gian mà không sợ bị địch tấn công... Tôi sẽ đích thân gặp tướng Nam để trình bày kế hoạch này...

Bắt tay mọi người tướng Niệm thân đưa Ngọc Thụy ra tận cửa. Quốc cười nói trong lúc mở cửa cho Mai lên xe jeep.

- Mình ra chợ quận ăn cơm chiều... Ba em có muốn đi đâu không?

Ngồi nơi băng sau Ngọc Thụy nhanh nhẩu trả lời.

- Tụi này đâu có muốn đi đâu. Tụi này đem chị Mai xuống giao cho anh mà... Chừng nào anh chị định làm đám

cười...

Quốc liếc người yêu.

- Tối nay anh chị sẽ bàn về chuyện đó...

Mai quay lại nhìn Ngọc Thụy.

- Hay là Đình Anh với em cũng làm đám cưới đi. Bốn anh chị em mình làm đám cưới một lượt cho vui...

Mặt hồng lên vì thẹn thùng lần sung sướng Ngọc Thụy quay nhìn người yêu.

- Anh có chịu cưới em không...

Đình Anh cười đùa.

- Phải hỏi là em có chịu cho anh cưới em không...

- Chịu...

Ngọc Thụy cười thánh thót. Mai gật đầu.

- Được rồi để về Cần Thơ mình sẽ bàn chuyện đám cưới...

Chiều hôm đó lính của sư đoàn 101 biệt động quân hò reo khi biết tin vị tư lệnh của mình sắp cưới vợ. Năm liên đoàn trưởng tới chúc mừng đồng thời cũng để xem mặt giai nhân của tư lệnh. Đại tá Bảo, tư lệnh sư đoàn 102 biệt động cũng gọi điện thoại chúc mừng người bạn thân tình nguyện bước vào ngôi nhà tù êm ái để ở tù chung thân.

Vì lý do thiếu hụt nhiên liệu và đạn dược nên phó đô đốc Cang phải ra lệnh cho các giang đình rút khỏi sông đào Vĩnh Tế. Điều này gây hoang mang và lo âu cho dân chúng lẫn binh sĩ đang trấn đóng nơi tuyến đầu. Họ được lệnh canh gác cẩn thận hơn để đề phòng địch lén lút vượt sông. Tuy nhiên sau khi các chiến đình ngưng hoạt động hơn một

tháng vẫn không có gì xảy ra. Địch cũng thôi không pháo nữa.

Chạy từ bắc xuống nam con sông Vĩnh Tế tựa một vệt nước bao la màu trắng bạc trong đêm tối mông lung của một ngày không trăng. Sao sáng lấp lánh giống như những hạt kim cương đánh trên nền trời mờ cao. Dọc theo bờ bên đông của sông Vĩnh Tế là dãy đồng trống mênh mông vắng ngắt không bóng người. Kẽm gai giăng mắc khắp nơi. Thành thoảng mới có ánh đèn pin lóe lên nơi các lô cốt, hầm trú ẩn hay giao thông hào của binh sĩ. Quận Tri Tôn nằm cách sông Vĩnh Tế khoảng 17, 18 cây số tính theo đường chim bay. Tuy vẫn nằm trong vòng ảnh hưởng của đại pháo nhưng ít khi địch pháo vào Tri Tôn. Đài quan sát đặt trên các ngọn núi đất cao thường xuyên dùng starlight scope để quan sát hầu khám phá ra địch quân vượt qua sông.

Tiệc cưới của Quốc với Mai và Đình Anh với Ngọc Thụy đúng là đám cưới của lính ngay vào thời kỳ sôi động nhất của chiến tranh. Đa số người tham

dự là lính. Ngoài thân nhân của hai họ cô dâu và chú rể người ta thấy có sự tham dự của hầu hết các vị tướng lãnh hay tư lệnh của các sư đoàn đang trấn đóng ở miền tây. Vì hai bên cô dâu và chú rể không có cha mẹ nên đại tướng Viên và bà Bình An, má của Ngọc Thụy được hân hạnh đại diện cho hai bên trai gái đứng chủ hôn. Gặp thời buổi kinh tế khó khăn mà gia đình hai họ cũng nghèo hoặc giàu nhưng lại bị phá sản vì chiến tranh do đó khách tham dự mỗi người được một chai bia hay nước ngọt còn thức ăn thời cũng đơn sơ và giản dị. Nhưng không vì thế mà buổi tiệc mất đi sự long trọng và vui vẻ.

- Kính thưa quý vị,

Đang trò chuyện cười đùa với nhau mọi người vội im lặng khi nghe vị tổng tham mưu trưởng lên tiếng.

- Mọi người trong chúng ta chắc không ai xa lạ gì với cháu Ngọc Thụy của tôi. Mặc dù còn trẻ và không phải là lính nhưng cháu là người có công trạng nhiều nhất trong nỗ lực kéo dài cuộc chiến đấu chống cộng sản xâm lược của chúng ta cho tới ngày hôm nay. Để tưởng thưởng chiến công này và cũng để làm quà cưới cho cô dâu, nhân danh tổng tham mưu trưởng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tôi đặc cách cho cháu chức đại úy bốn mai... Cấp bậc đại úy bốn bông mai này tương đương với cấp bậc thiếu tá do đó cháu sẽ không sợ người chồng thân yêu là thiếu tá Nguyễn Đình Anh ăn hiếp...

Mọi người cười lớn vì lời nói đùa của tướng Viên. Ngọc Thụy bước ra để cho vị tổng tham mưu trưởng gắn bốn bông mai vào cổ áo dài màu tím hoa ô môi của mình. Khi nàng về tới chỗ ngồi Đình Anh cười đùa.

- Chà... Lúc này em bảnh nghe... Vừa có chồng mà lại được thêm chức tước nữa...

Nháy mắt với chị Mai Ngọc Thụy chinh ông chồng liền.

- Đại úy chứ không phải em à nghe... Anh phải gọi em bằng đại úy bốn bông mai nghe chưa...

Quốc, Bảo, Hiện, Hùng, Ánh, Kiếm, Minh và Dân ngồi gần không nhìn được phải bật cười. Giữ lời hứa Ngọc Thụy đã mời trung úy Bằng, sĩ quan tùy viên của tướng Viên tham dự đám cưới của mình với Đình Anh. Đang trò chuyện thiếu tướng Niệm hơi nhóm dậy khi thấy vị trung tá trưởng phòng hành quân của mình bước vào với dáng điệu hấp tấp. Giơ tay chào thượng cấp vị trung tá thì thầm. Tuy

ông ta nói nhỏ nhưng vì im lặng nên ai ai cũng nghe được câu nói của ông ta.

- Trình tư lệnh... Các đài quan sát trong vùng trách nhiệm của sư đoàn báo cáo họ phát hiện địch vượt sông nhiều lắm...

Mọi người còn đang xôn xao thời chuẩn tướng Hưng bước vào nói.

- Các đơn vị của sư đoàn 1, 2, 3, 5 và 22 đều phát hiện địch vượt sông. Họ thấy thuyền bè đầy trên sông...

Thái độ vẫn ung dung và bình tĩnh tướng Nam cười nói với Ngọc Thụy.

- Thử xem cái kế dụ địch và trận xích xích của cháu hiệu quả như thế nào...

Nhìn mọi người tướng Nam nói lớn.

- Quý vị đừng lo âu... Địch vượt sông là lọt vào kế của ta. Nhờ ý kiến của cháu Ngọc Thụy tôi đã bàn kế hoạch với phó đô đốc Cang rút hết tàu chiến trên sông Vĩnh Tế xong xả dầu chặn đầy trên sông. Địch mà vượt sông là ta sẽ nổi lửa thiêu chúng. Tôi mời quý vị ra ngoài chứng kiến quân lực ta mở trận sông lửa đốt bộ đội của tướng Giáp...

Mọi người theo chân vị tư lệnh biên giới Việt Miên bước ra sân. Tướng Nam bình tĩnh nghe báo cáo từ các đơn vị tới tập gởi về.

- Trình tư lệnh... Sư đoàn 2 báo cáo thuyền của địch đã quá nửa sông. Sư đoàn 3 cho biết xuống ba lá, tam bản, bè cây của địch đầy trên sông. Sư đoàn 5 và 22 cũng báo cáo tương tự. Nguyên con sông Vĩnh Tế và Vĩnh An dài trăm cây số đều có quân địch...

Khẽ gật đầu vị tư lệnh biên giới Việt Miên lên tiếng.

- Cứ chờ...

Mọi người nín thở hồi hộp theo dõi tin tức đưa về. Tình thế càng lúc càng khẩn trương.

- Trình tư lệnh... Sư đoàn 2 ở thị xã Châu Đốc báo cáo thuyền địch còn cách bờ trăm thước...

Tướng Nam nhìn phó đô đốc Cang xong nói gọn.

- Cứ chờ chút nữa...

Mười phút sau lại có báo cáo.

- Trình tư lệnh sư đoàn 22 cho biết thuyền địch chỉ còn cách bờ ba bốn chục mét...

Tướng Nam nhìn vị tư lệnh hải quân như hỏi ý. Phó đô đốc Cang cười nhẹ.

- Tới lúc rồi anh...

Tướng Nam gật đầu cười.

- Mời anh chiêm ngòi lửa...

Phó đô đốc Cang nhắc điện thoại. Chừng mười phút sau mọi người thấy xa xa một đường dài đỏ rực hiện lên giữa ban đêm. Lửa... Lửa... Lửa... Ở đâu cũng có lửa. Lửa réo như sấm. Lửa hú âm ầm. Lửa sáng một góc trời. Lửa cháy hừng hực. Lửa đỏ ngầu. Lửa cháy ngất trời trên dòng sông Vĩnh Tế, Vĩnh An dài hơn trăm cây số, rộng một cây số và cao năm ba chục thước. Khói đen mù mịt bay theo gió. Dù đứng xa mười mấy cây số mà người ta có cảm tưởng như lửa tấp vào mặt họ nóng rát rát. Có tiếng người la. Tiếng người hét. Tiếng người khóc. Tiếng người than. Tiếng người rên. Tiếng than van. Tiếng rên rĩ hòa với tiếng lửa hú, lửa réo và tiếng

đạn nổ vì bị lửa nung nóng tạo thành thứ âm thanh dị kỳ tựa như ma kêu qui hú dưới âm ty địa ngục. Mọi người đứng chết sững, mở lớn mắt nhìn con sông lửa đỏ rực vắt một vệt dài lê thê từ bắc xuống nam. Mùi thịt người bị lửa đốt cháy khét nghẹt theo cơn gió đưa xuống khiến cho nhiều người nhất là mấy bà và mấy cô phải bịt mũi hay ọ ọ mưa.

Thở hắt hơi dài tướng Niệm lên tiếng.

- Tôi không biết ngày xưa trận xích xích lớn thế nào nhưng chắc không nóng bằng con sông lửa này...

Đình Anh thấy nước mắt chảy thành dòng trên khuôn mặt người vợ thương yêu của mình.

- Tội nghiệp họ... Họ chết vì tham vọng cuồng điên của các lãnh tụ miền bắc...

Vòng tay ôm vợ vào lòng Đình Anh vỗ về.

- Không phải lỗi của em. Nếu mình không giết họ thì họ cũng giết mình...

Dụi đầu vào ngực chồng Ngọc Thụy nhìn thấy chị Mai đang nắm chặt tay anh Quốc có lẽ vì sợ hãi khi chứng kiến cảnh hàng chục ngàn người la khóc than van vì bị lửa đốt. Hơn nửa tiếng đồng hồ ngọn lửa mới bắt đầu tàn. Bóng tối đổ xuống và cảnh vật trở lại yên tĩnh.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 17

Đêm mịt mùng. Sấm nổ đì đùng. Chớp lòe sáng rực. Gió thổi phần phật. Mưa rơi trắng xóa trên mặt sông Tiền bát ngát. Triệu triệu hạt nước từ trên trời cao rớt xuống tạo thành một màn mưa dày đặc che kín cảnh vật.

Hạ sĩ nhất Tăng, thuyền trưởng của chiếc Alpha 10 thuộc giang đoàn 72 thủy bộ đứng tựa vào ỗ đại liên 50 trước mũi tàu như muốn tránh những giọt nước mưa hắt vào mặt mình rất rạt. Đưa tay vuốt nước mưa chảy thành dòng trên mặt anh cố mở lớn mắt nhìn vào màn đêm đen kịt đan lẩn với màn mưa trắng xóa thành một tấm màn đen làm nhòa thị tuyến của mình. Chớp lòe sáng rực. Tiếng sấm gầm vang dội mặt sông mênh mông. Tăng dụi mắt. Ánh sáng chớp lên rồi tắt ngay nhưng cũng đủ cho anh thấy bóng ba chiếc tàu đang chạy trên sông.

- Tàu Bắc Việt...

Bật la lớn Tăng nhảy tọt lên mũi ngay chỗ phòng lái. Chụp lấy ống nói của máy truyền tin anh báo cáo.

- Bravo... Bravo... Đây Alpha 10... Nghe rõ trả lời...

- Bravo nghe Alpha 10...

Tăng thì thầm vào ống nói.

- Tàu... Tàu chiến Bắc Việt... Đông Bắc 45 độ...

- Bravo tôi nghe Alpha 10...

Bỏ ống nói xuống Tăng ra lệnh cho nhân viên vào nhiệm sở tác chiến. Bravo là danh hiệu truyền tin của trung úy Bảo, trưởng toán đoàn tàu thuộc giang đoàn 72 thủy bộ đang tuần tiểu khu vực cách tỉnh lỵ Vĩnh Long chừng hai mươi cây số về hướng đông. Đưa ống dòm lên quan sát Bảo thấy lơ mờ trong màn mưa ba chấm đen di động càng ngày càng rõ và lớn dần lên. Biết tàu địch lén lút xâm nhập Bảo tức tốc báo cáo về bộ chỉ huy giang đoàn đồng thời ra lệnh cho sáu giang đình dưới quyền chỉ huy của mình sẵn sàng tác xạ. Năm trăm mét. Ba trăm mét. Hình dáng ba chiếc tàu hiện rõ trong màn mưa bay trắng xóa. Hai trăm mét. Toàn thể thủy thủ của sáu giang đình ghìm súng chờ đợi. Một trăm mét. Vẫn chưa có lệnh khai hỏa. Mấy chục họng đại liên 50, đại bác 20 ly, 40 ly, và đại liên M60 tập trung vào ba chiếc tàu địch đang im lìm tiến tới. Năm mươi mét.

- Bắn...

Đạn lửa của đại liên phòng không 12 ly 7 vẽ thành đường dài trong đêm tối. Đại bác 20 ly tự hủy lòe chớp. Đại bác 40 gầm rống thành chuỗi âm thanh kỳ dị lan dài trên mặt sông đánh thức lính với dân chúng đang ngủ. Họ túa ra ra bờ sông đứng mục kích cuộc thủy chiến đầu tiên kể từ khi Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa rút về miền tây. Một chiếc tàu địch bốc cháy sáng rực trong đêm tối. Tiếng súng của hai bên nổ càng lúc càng thêm dồn dập. Lại thêm một chiếc tàu của địch bốc cháy. Nhờ lửa sáng người ta

mới thấy chiếc tàu thứ ba rút chạy vào màn mưa trắng xóa. Tiếng súng nổ ròi rạc rồi im hẳn.

29 Tết. 1978.

Dân chúng ở miền tây hay nói đúng hơn dân chúng của Việt Nam Cộng Hòa đón một cái tết bình yên và tự do nhất trong suốt hai mươi bốn năm chiến tranh chống cộng sản. Cờ vàng ba sọc đỏ bay khắp nơi trong nước. Người người lũ lượt đi sắm tết dù là cái tết nghèo của thời hậu chiến. Vì không có những tiếp xúc với thế giới bên ngoài cho nên mọi thứ cần dùng hầu như bị thiếu hụt. Người dân miền tây có thừa lúa gạo, thịt cá nhưng lại thiếu xăng dầu, đường sữa và các loại máy móc hoặc dụng cụ để sửa chữa. Đó là những thứ họ không thể sản xuất được. Đó cũng là ưu tư hàng đầu của chánh phủ. Các nhân vật cao cấp của quân và dân sự xuyên qua các phóng viên báo chí ngoại quốc đã kêu gọi sự giúp đỡ của các nước tự do. Tuy nhiên lời khẩn cầu của chánh phủ Việt Nam Cộng Hòa bị thế giới làm ngơ. Đối với họ Việt Nam Cộng Hòa đã chết dù chín triệu dân ở miền tây vẫn hiên ngang chống lại cộng sản. Đối với họ nước Việt Nam đã được thống nhất dù ở phần đất cuối cùng vẫn có triệu triệu người đang âm thầm theo đuổi cuộc chiến tranh kháng cộng trong nỗi cô đơn, niềm kiêu hãnh của những người sống chết vì hai chữ tự do.

Xoa hai bàn tay dính mỡ bò Đình Anh nhìn chiếc xe đạp cũ với nhiều thích thú và hãnh diện. Anh phải mất hơn một tuần lễ mới làm cho chiếc xe đạp bỏ góc nhà của Ngọc Thụy di chuyển được. Từ nay anh sẽ dùng nó để đi làm. Thấy Ngọc Thụy bước ra anh cười khoe.

- Xong rồi... Ba mươi tết này anh sẽ chở em đi Tri Tôn thăm chị Mai với anh Quốc...

- Anh đạp nổi không. Từ đây tới Tri Tôn xa lắm đó... Hơn nữa anh phải chở tới ba người à nghe...

Đình Anh ngạc nhiên nhìn vợ. Thấy Ngọc Thụy chỉ tay vào bụng anh cười ha hả.

- Em có thai... Em có thai phải không?

Ngọc Thụy cười sung sướng gật đầu thay cho câu trả lời. Ôm chầm lấy vợ Đình Anh hôn lên mặt, lên tóc, lên môi.

- Anh yêu em... Anh cảm ơn em... Má biết chưa?

- Biết rồi... Má vui lắm... Má nói em sanh xong để má nuôi cháu ngoại cho em đi dạy học lại...

Hôn trả vào mặt chồng mấy cái Ngọc Thụy cười thốt.

- Anh rửa tay rồi mình ăn cơm... Sắp tối rồi...

Gật đầu Đình Anh bỏ ra sau nhà rửa tay để Ngọc Thụy đứng im giữa khoảnh sân rộng. Thời gian không đầy một năm mà quá nhiều đổi thay. Hai

người anh của nàng một mất tích, một tử trận trong lúc theo đơn vị rút khỏi Xuân Lộc. Điều đó khiến cho má của nàng buồn và sức khỏe suy giảm. Cũng may nhờ có nàng và Đình Anh thay phiên nhau an ủi và chăm sóc cho nên bà sớm bình phục và vui vẻ sống với đứa con gái út của mình. Sau thời gian khổ công tìm kiếm nàng đã tìm ra ba má của Bạch và Hải ở Phú Quốc. Chị Mai và ba đưa con theo chồng về sống ở quận Tri Tôn. Đình Anh vẫn làm việc ở bộ tổng tham mưu còn nàng trở thành cô giáo của trường trung học Phan Thanh Giản Cần Thơ. Không còn cái lại thêm có sẵn nhà cửa nên hai vợ chồng tạm đủ sống với đồng lương eo hẹp trong thời buổi kinh tế khó khăn và vật giá leo thang hằng ngày. Những gia đình giàu có ở Sài Gòn di tản xuống Cần Thơ hoặc các người ở miền tây bắt đầu bỏ nước ra đi. Không chịu nổi sự thiếu thốn về vật chất nhất là viễn ảnh đen tối của đất nước họ bỏ tiền ra mua ghe thuyền vượt biển tìm tự do ở ngoại quốc. Chánh phủ không những không ngăn cấm mà còn giúp đỡ họ bằng cách ra lệnh cho tàu hải quân hộ tống hay chỉ đường cho họ tới các quốc gia lân cận như Thái Lan, Tân Gia Ba, Mã Lai Á hoặc Nam Dương. Tuy nhiên người đi nhiều thời người đến cũng nhiều. Sau hơn một năm sống dưới chế độ cộng sản người dân ở miền Trung, Vũng Tàu, Sài Gòn vượt biên tìm tự do càng lúc càng thêm đông đảo. Có người ở tận ngoài Huế, Đà Nẵng dùng ghe đánh cá vượt ngàn cây số vào tận Cà Mau hay Bến Tre. Có người ở Cái Bè đã dùng xuống ba lá vượt qua sông Tiền để trốn sang Vĩnh Long. Thậm chí có nguyên gia đình dùng bè thả trôi trên sông Tiền. Họ may mắn được tàu hải quân cứu vớt.

- Em nghĩ gì vậy?

Nghe chồng hỏi Ngọc Thụy cười buồn.

- Em nhớ lại hồi còn đi học... Nhớ lúc mới gặp anh...

Đình Anh hôn vào trán người vợ thương yêu của mình. Ngọc Thụy vẫn còn vóc dáng mảnh mai với mái tóc dài, tiếng cười thanh thanh và ánh mắt long lanh, nhưng Đình Anh biết đằng sau những cái đó là nỗi ưu tư thời cuộc, lo lắng cho đời sống và nhất là viễn ảnh càng ngày càng thêm đen tối của đất nước.

- Mình vào ăn cơm đi anh...

- Má đi thăm chị hai ở Bạc Liêu chừng nào mới về?

- Chắc cả tuần lễ...

Ngọc Thụy nắm tay chồng đi vào nhà. Đình Anh không thấy được nước mắt của vợ mình ứa ra. Như mọi ngày bữa cơm thật đậm bạc. Một nồi cơm nhỏ, một đĩa đọt lang luộc và đĩa cá kho với hai ba con cá nhỏ bằng ngón tay. Tuy nhiên hai vợ chồng vẫn vui vẻ và hạnh phúc. Họ không có điện, không có đèn dầu nhưng bù lại họ có vàng trắng. Họ không có tivi, radio hay các tiện nghi vật chất nhưng bù lại họ có tự do. Tự do đi lại, tự do phát biểu và ăn nói. Tự do suy nghĩ và tự do yêu. Tình yêu và tự do là hai thứ mà họ cần hơn mọi thứ khác.

Có lẽ đói bụng nên Đình Anh ăn hai chén cơm mà vẫn

chưa no.

- Anh ăn thêm đi. Có cơm cháy...

Đình Anh gật đầu cười.

- Hồi còn nhỏ anh thích nhất là cơm cháy với mỡ hành... Bây giờ ăn cơm cháy với nước cá kho của em nấu chắc phải ngon hơn nhiều...

Cười thánh thót Ngọc Thụy âu yếm nhìn chồng.

- Anh mưu tính gì đây mà nịnh em...

Đình Anh cười cười.

- Đâu có... Tối nay mình làm gì?

- Mình nấu bánh tét mang xuống cho gia đình chị Mai. Ở trong khu gia binh em nghĩ chắc chỉ không nấu được... Em đã kho thịt và làm dưa giá rồi...

Đình Anh trợn mắt.

- Em làm hồi nào mà anh không biết. Sao em không nói để anh giúp em...

- Trường đóng cửa ăn tết từ hăm lăm nên em có thời giờ mua thịt heo và đi câu... Cái ao sau nhà mình cá nhiều lắm...

Đình Anh đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác khi nghe vợ mình đi câu.

- Đi câu... Em biết câu cá?

Ngọc Thụy cười giòn tan.

- Biết... Dễ ợt...

Đình Anh cười đùa.

- Anh biết rồi... Tại em đẹp và dễ thương nên mấy chú cá mê em...

Nói xong Đình Anh buông đũa. Trong lúc vợ dọn dẹp anh lo sửa soạn đốt lửa nấu bánh tét ở sân sau. Đổ nước vào cái nồi làm bằng thùng phi cắt ra phân nửa, anh cắm củi nhóm lửa rồi bỏ mười đòn bánh tét vào. Ngọc Thụy trải chiếu kê bên bếp lửa. Trời chạng vạng tối. Gió nhè nhẹ. Tiếng côn trùng rí rả. Tiếng ếch ương kêu vang vang. Nằm gối đầu lên đùi chồng Ngọc Thụy nhìn bầu trời lấp lánh sao. Vài tiếng pháo nổ rời rạc và buồn bã. Dân chúng không có tiền mua pháo đốt mừng xuân cho nên không khí của những ngày cận tết như thiếu một cái gì mà mọi người dù không nói ra đều cảm thấy được. Đó là tiếng pháo nổ. Âm thanh đó như là tiếng báo hiệu và lời chào đón đặc biệt không thể thiếu của ngày tết.

- Anh uống trà và ăn mứt gừng không?

- Ở đâu mà em có?

- Hôm qua em ghé thăm cậu Viên được cậu lì xì cho một gói trà và gói mứt gừng...

- Thôi để dành đêm xuống Tri Tôn mời anh Quốc và chị Mai... Cậu Viên có nói gì không?

Đình Anh thở dài sau câu hỏi. Ngọc Thụy trả lời với giọng buồn buồn.

- Cậu nói vấn đề sinh tử của nước mình bây giờ không những là quân sự mà còn kinh tế nữa...

Ngước mặt lên nhìn chồng Ngọc Thụy cười lặng lẽ trong bóng tối.

- Cậu nói nhờ có con sông Vĩnh Tế nhất là sau trận sông lửa thời tình hình an ninh rất khả quan. Từ hơn sáu tháng nay lính không bắn một viên đạn nào mà vẫn bảo vệ phần lãnh thổ còn lại. Do đó súng đạn của mình còn đủ xài năm năm nữa. Tuy nhiên mình lại lâm vào tình thế ngặt nghèo hơn. Mình không đủ thuốc men để chữa bệnh cho lính và dân chúng. Các vật dụng bảo trì, sửa chữa hoặc thay thế đều thiếu hụt. Dân chúng không đủ xăng dầu để dùng thành ra chuyện đi lại bị hạn chế. Xe hơi bị bỏ xó nhà. Khoảng giữa năm tới mình sẽ không còn đủ xăng để chạy xe gắn máy. Tàu của hải quân nằm ụ khá nhiều vì hư hỏng mà không sửa chữa được... Mình dư thừa lúa gạo, tôm cá mà không xuất cảng được, không bán được cho các nước ở vùng Đông Nam Á để lấy tiền mua các thứ mình cần...

Ngọc Thụy thở dài sườn sượt. Đình Anh khom người hôn vào trán vợ như muốn chia xẻ nỗi buồn rầu và lo âu. Tăng hắng tiếng nhỏ anh lên tiếng.

- Sau khi ăn tết xong Hội Đồng Dân Quân Cách Mạng sẽ hội họp để tìm kiếm một giải pháp cho tình trạng nguy kịch của đất nước. Tuy cậu Viên không nói rõ nhưng anh đoán họ sẽ quyết định giữ hay bỏ miền tây để rút về Phú Quốc. Sau khi ăn tết xong anh được lệnh soạn thảo một bản phúc trình về tình hình của đất nước và đem trình trước Hội Đồng Dân Quân Cách Mạng. Có thể những thành viên của hội đồng sẽ căn cứ vào bản phúc trình này để quyết định giữ hay rút bỏ miền tây...

Ngọc Thụy im lặng không nói thêm. Đưa tay sờ soạn Đình Anh khóc thầm vì thấy nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt của người vợ thương yêu. Lửa nổ tí tách soi mờ mờ hình bóng đôi vợ chồng trẻ nằm ngời im lìm trong bóng tối.

Quốc bắt tay em vợ thật chặt trong lúc Mai ôm chầm lấy Ngọc Thụy vì mừng rỡ và sung sướng. Ba đứa con của nàng cũng vui vẻ khi gặp lại cậu mợ.

- Hồng lúc này trở mã đẹp ra...

Mai cười đùa.

- Nó sắp làm đám hỏi rồi đó Ngọc Thụy...

Hồng mặc cỡ đỏ mặt cười sung sướng.

- Chừng nào cưới. Cháu phải cho mợ biết trước để sửa soạn nghe... Chồng của cháu ở đâu?

Hồng đáp nhanh.

- Dạ... Ảnh tên Chương. Nhà ba má ảnh cũng ở Cần Thơ. Mợ út biết Phụng Hiệp không?

Ngọc Thụy cười.

- Biết chứ... Vậy là có xa xôi gì đâu...

Mai cười nói với Ngọc Thụy.

- Chương là lính dưới quyền của anh Bảo...

Quốc xen vào câu chuyện bằng cách hỏi Đình Anh.

- Tình hình ở Cần Thơ ra sao?

Hiếu được nổi ưu tư của người anh rể Đình Anh đáp nhỏ.

- An ninh thời như anh biết rất tốt...

Vì sự có mặt của ba đứa cháu nên Đình Anh phải nói tránh đi.

- Theo em thời tình hình của nước mình cũng không có gì thay đổi. Mình phải tự túc tự cường và thắt lưng buộc bụng...

Dường như không muốn cho ba đứa con nghe về tình hình của đất nước Mai lên tiếng.

- Thôi dẹp chuyện đó lại... Mình phải chuẩn bị bữa cơm chiều ba mươi tết...

Đang đói bụng nên mọi người đều đồng ý nhất là Đình Anh vì đã đạp xe đạp một quãng đường dài. Ngửi mùi khói thơm thơm của cây nhang cắm trên bàn thờ ông bà tổ tiên anh nao nao trong lòng. Người dân của nước Việt Nam Cộng Hòa lại ăn một cái tết nghèo và túng thiếu. Tuy nhiên không vì vậy mà tết lại thiếu ý nghĩa. Người ta vẫn đón mừng năm mới bằng tất cả sự trang trọng và thành kính. Vẫn mâm cơm thơm tất trên bàn thờ gia tiên, vẫn có nén hương tưởng niệm ông bà và tổ tiên đồng thời ân cần mời gọi người đã chết trở về chung hưởng một mùa xuân hy vọng. Sự cảm thông giữa người chết và người sống trong giây phút nào đó trở thành một cần thiết tinh thần không thể thiếu của tết.

Mười phút sau thức ăn trên bàn thờ gia tiên được bày ra trên chiếc bàn đóng bằng cây sồi sồi. Thức ăn cũng thường. Cơm trắng. Thịt cá kho mà cá nhiều hơn thịt. Gọi là thịt nhưng mỡ lại nhiều hơn thịt. Dưa giá. Dưa cải. Bánh tét. Tuy nhiên bảy người ăn uống trò chuyện vui vẻ. Tuấn, đứa con trai nhỏ nhất của Mai nói với Đình Anh.

- Út biết không con sắp có em rồi...

Nghe Tuấn nói Ngọc Thụy nhìn Mai.

- Thiệt hả chị?

Mai cười sung sướng.

- Ba tháng rồi. Nó hành nó vật chị quá trời. Bởi vậy anh

Quốc lúc này cực lắm. Ông tư lệnh sư đoàn mà đi làm về là chui vào bếp phụ nấu cơm với con Hồng...

Quốc cười khi nói với Ngọc Thụy và Đình Anh.

- Mười mấy năm đi lính anh đâu có biết nấu cơm. Lính nấu cho mình ăn mà. Bây giờ đôi khi phải nấu cơm rửa chén thành ra cực. Nhưng riết rồi cũng quen...

Hồng cười đùa.

- Cậu mợ biết không... Ba con nấu cơm mà đôi khi quên đổ nước nên tụi này ăn cơm khét hoài hà...

Quốc cười ha hả còn Đình Anh và Ngọc Thụy cũng bật cười.

- Anh chị muốn mấy đứa nữa?

Quốc cười nhìn vợ.

- Bao nhiêu cũng được. Ông bà mình nói con là phúc mà... Vả lại ở cái quận Tri Tôn này không có việc gì làm ban đêm cả. Tám chín giờ đã chui vào mùng rồi thành ra có bầu lia lịa. Không phải riêng anh mà hầu như lính đóng dọc theo con sông Vĩnh Tế đều có chung tình cảnh giống nhau. Con chưa biết lật là vợ đã cắn thai... Riết rồi họ nói đùa với nhau là bị pháo kích cũng như vợ có bầu. Trời kêu ai nấy dạ...

Ngọc Thụy cười thánh thót. Mai cũng cười hỏi em trai của mình.

- Hai em định chừng nào có con...?

Ngọc Thụy đáp thay chồng.

- Tụi này có rồi. Em có thai được hơn hai tháng...

Nhìn Quốc Ngọc Thụy nói tiếp.

- Em muốn đi thăm sông Vĩnh Tế... Mai một con cái đùm đê chắc khó đi xa lắm...

Hiếu ý Ngọc Thụy Quốc gật đầu.

- Trưa mai anh sẽ dẫn hai em đi thăm con sông đào Vĩnh Tế. Lúc này nó đổi khác nhiều lắm...

Ăn cơm xong trời cũng bắt đầu tối. Bốn người lớn trải chiếu ngoài sân uống trà, ăn mứt gừng và chuyện trò với nhau. Mai đốt đồng lửa nhỏ để un muối. Quốc mở đầu bằng câu hỏi.

- Hai em ở Cần Thơ chắc có nhiều tin tức mới và lạ?

Liếc nhanh vợ Đình Anh nói nhỏ.

- Cũng không có chuyện gì mới lạ và quan trọng. Tình trạng của nước mình có tiến về mặt này thời lại lùi về mặt kia... Quân sự thời ổn định. Kinh tế cũng phát triển nhanh nhưng mặt chính trị thời tuột dốc... Tất cả các nước đều cắt đứt liên lạc với mình ngoại trừ nước Pháp có một tòa lãnh sự ở Cần Thơ. Tuy nhiên họ cũng không giúp được mình bao nhiêu. Em có nói chuyện với một ký giả của tờ Le Monde thời họ cho biết là chánh phủ Pháp đang chờ xem tình hình biến chuyển như thế nào...

Đình Anh dừng lại. Quốc thở dài buồn bã khi nghe tin tức không sáng sủa của đất nước.

- Em đang vận động ráo riết với tòa lãnh sự Pháp để nhờ họ kêu gọi các nước tự do trên thế giới viện trợ nhân đạo cho mình. Viện trợ này bao gồm các viện trợ như y tế, giáo dục hay các thứ nhu yếu phẩm cần thiết cho trẻ em...

Ngập ngừng giây lát Mai mới lên tiếng hỏi.

- Theo hai em thời ta nên rút ra Phú Quốc hay là vẫn giữ y nguyên tình trạng như thế này...

Đình Anh liếc nhanh Ngọc Thụy. Thấy vợ vẫn im lặng anh mới từ từ trả lời câu hỏi của chị mình.

- Theo em thời ta không nên bỏ miền tây trừ khi nào tình thế bắt buộc...

- Em muốn ám chỉ tới sự tấn công của Bắc Việt bằng quân sự?

Quốc xen vào bằng câu hỏi trên và Đình Anh chậm chạp gật đầu thay cho câu trả lời. Hớp một ngụm nước trà nóng Đình Anh nhìn anh rể của mình.

- Mười mấy sư đoàn của địch đã bị ta chặn lại không vượt qua sông Vĩnh Tế cũng như sông Tiền. Như vậy tạm thời ta không lo ngại bị địch hăm dọa tới nền an ninh. So với Phú Quốc thời miền tây có lợi thế hơn nhiều nhất là về kinh tế. Đất rộng thêm màu mỡ lại đông dân do đó tiềm năng về kinh tế của miền tây sẽ lớn hơn đảo Phú Quốc mà diện tích chỉ có năm trăm cây số vuông. Giữ miền tây ít ra ta không sợ đói vì thực phẩm có thừa...

Quốc nhìn Ngọc Thụy như hỏi ý. Mỉm cười cô gái bé tí ti nói nhỏ.

- Em đồng ý với Anh cố cò. Miền tây dù sao cũng có cái thế và lực hơn hẳn Phú Quốc. Cái thế của mình sẽ vững vàng hơn nếu giữ cả miền tây và Phú Quốc...

Quốc gật gù cười.

- Giữ Phú Quốc là mình kiểm soát vùng Vịnh Thái Lan bao la với nhiều tôm cá. Hy vọng mình sẽ xuất cảng nó ra nước ngoài...

Bỏ vào miệng miếng mứt gừng Đình Anh góp lời trong lúc nhai.

- Anh nói đúng... Việt Nam Cộng Hòa của mình bây giờ là miền lục tỉnh với nguồn sản xuất chính là lúa gạo và tôm cá... Nếu tìm được thị trường tiêu thụ thời nước mình mới có thể vượt qua giai đoạn khó khăn mà chúng ta đang gặp...

- 150 triệu đô la của mình đang ở đâu. Tại sao mình không dùng tới số tiền đó...?

Ngọc Thụy liếc nhanh chồng rồi cười đáp câu hỏi của Quốc.

- Nó vẫn còn được niêm phong trong kho vì chánh phủ chưa muốn dùng tới số tiền cấp cứu này. Vả lại mình có tiền mua nhưng không có ai chịu bán

cho mình...

Thấy Mai đứng dậy Quốc cười hỏi.

- Em đi đâu vậy?

- Em vào sửa soạn mừng mền cho Đình Anh với Ngọc Thụy...

Quốc im lặng. Còn hai vợ chồng của Đình Anh cũng không nói gì thêm.
Đêm ba mươi tết thật yên tĩnh ngoại trừ tiếng pháo nổ rời rạc.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 18

Ngồi trên một cái bục gỗ Ngọc Thụy im lặng nhìn ra dòng sông Hậu trước mặt. Nước lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời của một buổi xế chiều vào tháng tư. Những đê lục bình nở bông tím tím dạt theo con nước xuôi ra biển. Khung cảnh thật vắng lặng. Ngày xưa bến bắc Cần Thơ là một nơi sầm uất và tấp nập. Bây giờ vì không còn người qua lại nhiều nên hàng quán thưa thớt. Bỗng dưng nàng thở dài ứa nước mắt khi cúi nhìn đứa con trai đang ngủ say trong lòng của mình. Tuy đã được bảy tám tháng mà thằng bé xanh xao và yếu đuối vì bệnh hoạn. Các bác sĩ ở Cần Thơ, dân sự lẫn quân y đều bó tay vì không tìm ra bệnh trạng của thằng bé. Họ không đủ dụng cụ và nhất là máy móc để định bệnh. Đứa nhỏ càng ngày càng xanh xao, gầy guộc và chờ đợi cái chết đến từ từ. Thương con nhưng nàng với Đình Anh bất lực trước hoàn cảnh.

- Thưa bà...

Nghe có tiếng người nói Ngọc Thụy quay nhìn sang bên tay trái. Nàng thấy một người đàn ông ngoại quốc đang nhìn mình mỉm cười. Hơi cau mày vì bị quấy rầy nhưng nàng cũng lễ độ hỏi.

- Thưa ông... Tôi có thể giúp ông điều gì không?

- Thưa bà... Tôi tên là Charles Merillion, phóng viên cho tờ báo Le Monde của nước Pháp...

Ngọc Thụy mỉm cười vì giọng nói tiếng Việt lơ lớ của người phóng viên báo chí.

- A... Ông là người Pháp... Rất hân hạnh được biết ông...

Charles Merillion ngạc nhiên lẫn mừng rỡ khi nghe người đàn bà Việt Nam nói tiếng Pháp lưu loát.

-Ồ... Tôi không ngờ bà nói tiếng Pháp còn giỏi hơn tôi nữa...

Ngọc Thụy bật cười vì lời khen của Charles.

- Cám ơn ông quá khen... Tên của tôi là Ngọc Thụy... Lâu lắm rồi tôi mới có dịp được nói ngôn ngữ của quý quốc... Thưa ông tôi có thể giúp gì cho ông?

- Thưa bà hơn nửa năm nay tôi đã đi khắp nơi trong phần đất còn lại của Việt Nam Cộng Hòa để tìm chất liệu viết một thiên phóng sự về những người dân và người lính anh hùng của miền tây. Tôi muốn cho thế giới biết là nước Việt Nam Cộng Hòa vẫn còn đó cũng như dân chúng vẫn còn tiếp tục cuộc chiến chống cộng sản trong sự nghèo khổ, thiếu thốn và lãng quên của mọi người...

Charles ngừng nói khi bắt gặp nụ cười buồn của người đàn bà đang ôm đứa con say ngủ.

- Theo bà động lực nào đã thúc đẩy khiến cho bảy tám triệu quân dân của miền tây vẫn tiếp tục cuộc chiến tranh chống cộng sản?

- Tự do thưa ông... Chúng tôi yêu tự do... Chúng tôi muốn được sống tự do. Tự do tín ngưỡng. Tự do ăn nói. Tự do suy tư. Tự do phát biểu cảm tưởng của mình. Tự do hoan hô và đả đảo...

Cúi nhìn đứa con trai thương yêu đang ngủ trong lòng mình Ngọc Thụy nói tiếp bằng giọng bùi ngùi.

- Không những tôi yêu tự do mà tôi muốn con tôi được hưởng tự do như tôi mặc dù tôi biết nó không còn sống bao lâu nữa...

Charles nhìn đứa bé đang ngủ với chút thắc mắc.

- Con của tôi bị bệnh mà bác sĩ ở đây không tìm ra nó bị bệnh gì. Và lại dù có tìm ra họ cũng không chữa trị được vì thiếu thuốc men và máy móc... Nói xong dường như không cầm lòng được Ngọc Thụy bật khóc. Có ánh sáng nhấp nháy. Biết người phóng viên đã chụp hình mình nhưng nàng không màng tới. Ngay cả khi ông ta nói lời từ biệt nàng cũng chỉ gật đầu. Đứa bé vẫn ngủ say. Dòng sông Hậu vẫn im chảy. Không gian vắng lặng ngoại trừ tiếng nước nở âm thầm của Ngọc Thụy.

Dân chúng ở Cần Thơ và các làng xã lân cận ới nhau, rủ nhau ra bến bắc để xem, đón tiếp hay chào mừng chiếc tàu lạ vừa cập bến. Chiếc tàu sơn màu trắng vẽ hình chữ thập màu đỏ. Đây là chiếc tàu của Hội Hồng Thập Tự Quốc Tế lần đầu tiên tới miền tây với công tác từ thiện là chữa bệnh và cấp phát thuốc men cho dân chúng. Ngoài ra chiếc tàu còn chở theo một số thực phẩm cần thiết như đường và sữa để phát cho các gia đình có con nhỏ từ năm tuổi trở xuống.

Đình Anh và Ngọc Thụy là hai người cầm đầu phái đoàn Việt Nam Cộng Hòa chào mừng và đón tiếp nhân viên của hội hồng thập tự quốc tế. Nhờ tòa Lãnh Sự của Pháp thông báo trước nên chánh phủ đã cho dân chúng biết bất cứ ai có bệnh sẽ được chữa trị ngoài ra còn được chủng ngừa và lãnh thuốc uống miễn phí.

- Chào bà...

Ngọc Thụy ngạc nhiên khi thấy Charles Merillion xuất hiện.

- Chào ông... Tôi rất hân hạnh được tái ngộ ông...

- Thưa bà tôi cũng vậy. Tôi trở lại Cần Thơ là để cảm ơn bà...

- Cảm ơn tôi...

Charles đưa cho Ngọc Thụy tờ báo Le Monde. Nơi trang bìa in hình một người đàn bà ôm đứa trẻ sơ sinh đang nằm ngủ trong lòng của bà ta. Ngọc Thụy ứa nước mắt. Bệnh hoạn. Gầy gò. Xanh xao. Ốm còn xương với da. Đứa trẻ sơ sinh tượng trưng cho sự nghèo đói và bệnh hoạn. Đôi mắt ngây thơ vô tội của nó như nói lên một khẩn cầu, van xin sự giúp đỡ của lương tâm nhân loại. Vài giọt lệ, ánh mắt sầu thảm, đôi mắt buồn rầu, gương mặt của người đàn bà biểu lộ niềm tuyệt vọng, nỗi đau khổ cùng cực...

- Ông chụp hình đẹp lắm...

Ngọc Thụy nói với Charles Merillion, ký giả của tờ báo Le Monde.

- Thưa bà... Bức ảnh của bà và cháu bé cộng thêm những gì tôi viết về thực trạng của Việt Nam Cộng Hòa đã đánh thức lương tâm của thế giới. Chiếc tàu chữa bệnh của Hội Hồng Thập Tự Thế Giới chỉ là bước khởi đầu... Thưa bà tôi không thấy cháu bé...

Ngọc Thụy mỉm cười trả lời bằng giọng nghẹn ngào.

- Thưa ông... Cháu bất hạnh nên không thể gặp mặt ông để nói lời cảm ơn...

Người phóng viên báo chí thở dài.

- Tôi xin chia buồn cùng bà... Tôi đến chậm...

Ngọc Thụy cười nhẹ.

- Thưa ông... Ông không đến chậm đâu... Tôi còn hàng ngàn, hàng triệu đứa con đang chờ đợi sự giúp đỡ của ông và thế giới...

Quay sang Đình Anh Ngọc Thụy tươi cười thốt.

- Xin giới thiệu với ông đây là chồng của tôi...

Hai người đàn ông bắt tay nhau rồi xưng danh tánh. Nghe Đình Anh nói tiếng mẹ đẻ của mình một cách lưu loát Charles Merillion mừng rỡ và vui vẻ trò chuyện.

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục ngoại giao và lễ nghi phiền phức nhân viên trên tàu mới bắt đầu làm việc. Các sinh viên của Viện Đại Học Sài Gòn và Cần Thơ tích cực tham gia vào việc giữ trật tự, hướng dẫn cách thức điền giấy tờ cần thiết cũng như làm thông dịch viên cho dân chúng.

Nhìn một hàng dài dân quê đang đứng ngòai nơi bến bắc Đình Anh nói với vợ.

- Mình đi về... Anh phải trở lại bộ tổng tham mưu để hoàn thành bản phúc trình đưa cho cậu Viên. Thứ hai tuần tới là ngày bắt đầu phiên họp của Hội Đồng Dân Quân Cách Mạng...

Vừa đi Ngọc Thụy vừa nói với chồng.

- Anh phải ghi thêm chuyện chiếc tàu chữa bệnh này vào phúc trình...

Đình Anh vui vẻ nói với vợ.

- Anh không ghi thời mọi người cũng biết. Đây là một sự kiện lớn mà em. Nó sẽ làm cho thế giới biết tới mình nhiều hơn. Từ đó mình sẽ có nhiều liên

lạc và đưa dẫn tới chuyện nối lại bang giao và mua bán với các nước láng giềng như Thái Lan, Mã Lai và Tân Gia Ba... Có ngoại tệ là mình sẽ có cơ sản xuất nhiều hơn...

Ngọc Thụy nhìn chồng với cái nhìn âu yếm và tình tứ.

- Vậy hả... Tối nay em cần anh giúp em sản xuất một thằng cu tí cho bà ngoại của nó vui lên... Anh chịu hôn?

Cười ha hả Đình Anh hôn lên tóc vợ.

- Gì chứ sản xuất cu tí thời anh hoan hô cả hai tay hai chân...

Ngoài nhìn chiếc tàu có chữ thập đỏ Ngọc Thụy cảm thấy một hy vọng vừa lóe lên sau những ngày buồn thảm.

Mấy chiếc tàu tuần tiểu chạy chậm chậm trên sông. Lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới. Từ khi rút về miền tây hải quân đã giữ một vai trò quan trọng trong việc ngăn chặn bộ đội vượt qua ranh giới. Phó đề đốc Chung Tấn Cang đã tuyên bố " *Ngày nào còn súng đạn và nhiên liệu cho tàu hải quân thời không có thằng Việt Cộng nào dám lợi qua sông Tiền* ". Ông và lính dưới quyền đã làm đúng như vậy. Vượt trường sơn, qua đèo bạt núi cuối cùng bộ đội của Giáp phải dừng lại khi họ đối mặt với hai con sông

Tiền và sông Vĩnh Tế. Hai chướng ngại vật này, một do thiên nhiên và một do sức người trở thành một thách thức lớn lao đối với bác và đảng.

Chiếc PCF chạy chậm chậm trên dòng Tiền Giang từ Mỹ Tho ra tới cửa Đại. Dòng sông bao la, nước chảy phẳng phẳng cuốn theo từng dề lục bình lớn ra biển. Bốn người lính mặc quân phục màu xanh nước biển, đội mũ lưỡi trai, mang giày đen đứng trước mũi chiếc duyên tốc đỉnh. Bốn người lính đó là phó đô đốc Chung Tấn Cang, tư lệnh hải quân. Người đứng đối diện với ông ta là phó đề đốc Diệp Quang Thủy, tham mưu trưởng. Đứng bên trái là phó đề đốc Đinh Mạnh Hùng, tư lệnh Lực Lượng Đặc Nhiệm Miền Tây còn bên trái là tư lệnh Hạm Đội Đông Hải, phó đề đốc Nguyễn Hữu Chí. Đây là bốn vị tướng quan trọng nhất của hải quân. Sau khi rút về miền tây tất cả lực lượng của ba vùng 1, 2 và 3 duyên hải đều được sát nhập vào vùng 4 duyên hải ở Phú Quốc và vùng 5 duyên hải đóng ở Năm Căn. Do ở tình trạng thiếu hụt nhiên liệu cộng thêm tàu bè nằm ụ vì không có tiếp liệu để sửa chữa, bộ tư lệnh hải quân đã cho giải ngũ phân nửa quân số. Các duyên đoàn của năm vùng duyên hải bị giải tán đồng thời tàu bè cũng được biến thành ghe đánh cá để cấp phát cho lính giải ngũ làm kế sinh nhai. Để giảm thiểu nhân sự và hệ thống giấy tờ, ba Lực Lượng Đặc Nhiệm Trung Ương, Thủy Bộ và Tuần Thám được gom lại thành Lực Lượng Đặc Nhiệm Miền Tây dưới quyền chỉ huy của phó đề đốc Hùng. Còn ba hải đội 1, 2 3 và 4 được gom lại thành Hạm Đội Đông Hải dưới sự điều động của phó đề đốc Chí.

Chiếc PCF chạy từ từ ra tới cửa biển xong quay lại. Đưa tay chỉ vào hai cái cù lao nằm nối tiếp nhau phó đề đốc Hùng nói với trung sĩ Thăng, thuyền trưởng.

- Anh chạy sát vào hai cái cồn đó để tôi xem thử...

Tuân lệnh Thắng cho nhân viên của mình lái sát vào hai cù lao khá lớn. Lật bản đồ chăm chú nhìn giây lát xong phó đề đốc Hùng lẩm bẩm.

- Tàu từ biển theo cửa Đại vào Mỹ Tho phải đi qua chỗ này...

Chỉ ngay khoảng giữa hai cái cù lao ông ta hỏi Thắng.

- Anh biết tên hai cái cù lao này không?

Do dự giây lát trung sĩ Thắng mới trả lời.

- Thừa tư lệnh tôi nghe dân chúng gọi là cù lao Tầu và cù lao Tân Hiệp. Cù lao Tầu nhỏ thuộc tỉnh Bến Tre còn cù lao Tân Hiệp lớn hơn thuộc tỉnh Mỹ Tho. Cả hai đều có dân đánh cá ở...

- Tàu lớn đi đường nào anh biết không?

- Thừa tư lệnh tôi thấy tàu thuyền của dân từ cửa biển đi vào chạy vòng theo đường nước lợ giữa hai cù lao. Đường như ngã sông lớn bị cạn hay sao đó mà họ không đi...

Gật gù mỉm cười vị phụ tá tư lệnh hành quân sông nói nhỏ.

- Mình dàn trận ngay chỗ này... Dùng toàn tàu nhỏ và ngụy trang kỹ...

Bốn vị tướng lĩnh của hải quân chụm đầu bàn tán thật lâu mới quay trở về căn cứ ở Cần Thơ.

Đoàn tàu năm mươi chiếc sơn màu đen rẽ sóng trên mặt nước xanh ở vào vùng biển thuộc cửa Soài Rạp. Lá cờ đỏ ngôi sao vàng bay phất phới trên các chiến hạm. Xa xa ngoài biển khơi cách chừng hải lý có chiếc thuyền đánh cá. Trên thuyền chất đầy lưới với lưới câu nhưng thuyền trưởng và nhân viên dường như không màng tới chuyện đánh cá. Thuyền trưởng là một người đàn ông ngoài bốn mươi. Ông ta đội chiếc nón lá xùm xụp.

- Trung úy có thấy gì không trung úy?

- Thấy... Bình báo cáo về bộ tư lệnh là hạm đội của hải quân Bắc Việt đang vượt qua cửa Soài Rạp...

Người được gọi là trung úy chính là trung úy Thạch, trưởng toán thám báo biển thuộc Hạm Đội Đông Hải. Đưa ống dòm lên quan sát lần nữa Thạch nói nhỏ.

- Mình chuẩn bị theo đuôi nó... Tuy nhiên đừng theo sát quá để nó nghi ngờ... Nó mà nghi ngờ là hỏng hết mọi chuyện và tội mình khó chạy thoát lắm...

- Trung úy đừng lo... Em là dân Gò Công mà... Vùng này nhắm mắt em cũng biết tội nó đi đường nào...

Bật chiếc zippo đốt điếu thuốc Bastos xanh xong người thanh niên trẻ tuổi lục dưới gầm lòi ra chiếc máy truyền tin.

- Long Vương... Long Vương đây Thủy Thần ... nghe rõ trả lời...

Tiếng xè xè vang lên rồi có tiếng nói phát ra.

- Long Vương nghe Thủy Thần ...

- Thủy Thần thấy *Cá Bắc* lội qua cửa Soài Rạp... nghe rõ trả lời...

- Long Vương nghe Thủy Thần... Anh ráng xem *Cá Bắc* lội về đâu... nghe rõ trả lời...

- Thủy Thần nghe Long Vương 5/5...

Tắt máy Bình đặt chiếc máy truyền tin vào chỗ cũ rồi đứng dậy. Nhìn đoàn chiến hạm trương cờ đỏ sao vàng đang chạy trước thuyền đánh cá của mình chừng ba bốn hải lý Bình cười nói với Thạch.

- Bây giờ là 12h00. Khoảng 16h00 tụi nó tới cửa Đại. Em đoán tụi nó không biết đường cho nên phải chờ thủy triều lên mới dám đi vào vì sợ bị mắc cạn. Như vậy phải hơn 17h00 tụi nó mới bắt đầu đi vào cửa Đại. Từ cửa Đại vào tới cù lao Tấu khoảng ba mươi cây số. Em nghĩ tụi nó phải mất ít nhất là hai ba tiếng đồng hồ tức là khoảng 19h30 hoặc 20h00 tụi nó mới tới chỗ mình dàn quân...

Thạch gật gù.

- Tụi nó đi đêm thời có lợi cho mình hơn vì mình thấy nó mà nó không thấy mình...

16h00. Bình lại mở máy truyền tin gọi về bộ tư lệnh báo cáo là đoàn tàu chiến của Bắc Việt đang chờ nước lớn để vào cửa Đại. Năm giờ rưỡi chiều anh báo cáo tàu địch bắt đầu di chuyển. Chiếc thuyền đánh cá của Thạch tấp vào hàng đáy.

Liền theo đó lại có một chiếc ghe đánh cá khác lặng lẽ theo sau đoàn tàu chiến của Bắc Việt một quãng xa xa.

Đoàn tàu chiến của hải quân Bắc Việt âm thầm giang hành trong bóng tối chập choạng. Hàng cây trong bờ đen thẫm. Hai bên sông đèn thấp lơ mờ. Đèn câu dật dờ. Thủy triều lên mang theo nước và gió. Mặt sông rộng mênh mông. Sóng vỗ vào mạn tàu ì ầm.

Mặc áo giáp, đội nón sắt, ngồi trong đài chỉ huy của chiếc soái đỉnh thuộc giang đoàn 44 ngăn chặn, phó đề đốc Đinh Mạnh Hùng lắng nghe các báo cáo về hành trình của đoàn chiến hạm địch một cách chi tiết kể từ khi nó bắt đầu đi vào cửa Đại. Tất cả nhân viên trên chiếc soái đỉnh đều tỏ ra kích thích và khẩn trương vô cùng vì đây là lần đầu tiên họ được tham dự một cuộc thủy chiến với hải quân Bắc Việt. Toàn thể thủy thủ tham dự cuộc

phục kích đều hồi hợp khi lắng nghe báo cáo đoàn chiến hạm mang cờ đỏ sao vàng đang sắp tới cù lao Tân Hiệp.

Ngồi trên mũi kế bên phòng lái, hạ sĩ nhất Bang, thuyền trưởng Alpha 11 mở mắt thật lớn nhìn chăm chú vào chiếc tàu sơn đen lù lù trước mặt mình cách chừng năm mươi mét. Tuy đèn trên tàu chỉ nhấp nháy nhưng nhờ mặt sông sáng cộng thêm ánh sao đêm cho nên anh thấy rõ pháo tháp đen ngòm và đài chỉ huy sáng mờ mờ.

- Kỹ... Mày nhớ phải phóng rocket trước rồi mới bắn sau nghe chưa. Mày mà hựt là nó bắn mình banh cang luôn...

- Tôi biết mà anh... Chiếc tàu bự chồ vồ như vậy làm sao trật được anh...

Mỗi chiếc Alpha có một ụ súng đại liên 12 ly 7 gắn trước mũi. Ngoài hai khẩu đại liên phòng không ụ súng còn được

gắn thêm hai dàn hỏa tiễn ở bên hông. Từ nào tới giờ tàu ít khi dùng đến loại hỏa tiễn này. Đây là lần đầu tiên nên ai ai cũng nghi ngờ sợ nó không nổ. Tuy nhiên họ cũng không có cách nào hơn là cứ bắn thử.

Hàng trăm chiến đỉnh của các giang đoàn thủy bộ, ngăn chặn và xung phong được che phủ bởi lá dừa nước nằm sát bờ sẵn sàng khai hỏa khi được lệnh. Khi chiếc chiến hạm cuối cùng vừa lọt vào khoảng sông ngăn đôi hai cù lao phó đề đốc Hùng nói nhỏ trong máy.

- Tất cả khai hỏa...

Nhận được lệnh Bang hét lớn.

- Bắn...

Kỷ bấm nút dàn phóng hỏa tiễn. Ào... Ào... Ào... Ào... Với cái đuôi lửa dài lê thê phía sau tám trái hỏa tiễn tựa mũi tên lửa khổng lồ lao vào mục tiêu với vận tốc mấy trăm cây số một giờ. Ngồi trên mũi tàu Bang thấy vô số mũi tên lửa bay trong bóng đêm. Ầm... Ầm... Ầm... Hàng trăm tiếng nổ rung rinh mặt sông Tiền. Bang nghe được tiếng còi ré lên từng chập nơi các chiến hạm của địch. Lửa bắt đầu phụt cháy. Bóng người chạy loáng thoáng.

- Bắn...

Liên theo khẩu lệnh tiếng súng chọt nổ rền trong đêm vắng. Đại bác 40 ly gầm rống. Đại bác 20 gào hú thành âm thanh kinh dị. Đại liên 12 ly 7 vẽ thành đường lửa đỏ rực trong bóng đêm thâm u. Hơn trăm giang đình gồm các alpha, monitor, tango đều tập trung hỏa lực bắn vào các mục tiêu quan trọng là đài chỉ huy hay các ổ súng cộng đồng. Riêng các monitor hay zippo còn xử dụng cả súng phun lửa như muốn đốt cháy các chiến hạm của địch. Dù bị

tức khắc. Đạn lửa bay đầy trời. Vài giang đình của hải quân bị trúng đạn bốc cháy. Tuy nhiên để tránh bị lửa phun trúng từ các chiếc zippo đoàn chiến hạm của địch phải dạt về phía bờ sông bên kia. Chúng không ngờ và cũng không biết mình sẽ lọt vào trận địa phục kích đã dàn sẵn.

- Xung phong...

Phó đề đốc Hùng hét trong ống nói của máy truyền tin khi thấy đoàn tàu chiến sơn đen chỉ còn cách bờ phía bên kia chừng ba bốn chục mét. Hạ sĩ nhất trọng pháo Gia, thuyền trưởng chiếc PBR thuộc giang đoàn 53 tuần thám nhấn mạnh vào hai chiếc nút đề máy tàu. Bum... Bum... Tiếng máy tàu vang ròn rã. Gia đẩy mạnh hai cần điều khiển tới trước cùng một lúc. Ào... Chiếc khinh tốc đỉnh vọt tới bằng sức đẩy của hai máy tàu mấy trăm mã lực. Mũi ngóc lên cao khỏi mặt nước nó bay tới chỗ chiếc tàu sơn đen mang cờ hiệu nền đỏ ngôi sao vàng với vận tốc bốn mươi cây số một giờ.

- Chuẩn bị...

Gia la lớn cho trung sĩ nhất Đăng và hạ sĩ Trà đang đứng nơi mũi tàu. Đăng với Trà là nhân viên của toán SEAL thuộc liên đoàn người nhái. Mỗi chiếc PBR đều chở theo hai người nhái lãnh nhiệm vụ đặt chất nổ để đánh chìm tàu. Đây là mục đích chính của cuộc phục kích. Được đặt tên là những con chuột của sông nước miền tây, chiếc PBR nhỏ xíu của Gia lãnh nhiệm vụ cặp sát vào chiến hạm của địch để cho người nhái đặt mìn. Hai bên cách nhau khoảng bốn mươi mét. Với vận tốc bốn mươi cây số một giờ hạ sĩ nhất Gia có từ năm tới sáu giây đồng hồ để đưa chiếc tàu của mình vượt qua lưới đạn của địch. Năm giây đồng hồ sống chết này xảy

ra như chớp mắt. Chiếc PBR lao vút vào chiếc tàu sắt. Khi hai chiếc tàu còn cách nhau chừng ba bốn thước Gia gạt mạnh cần lái. Hai máy tàu chạy bằng dầu cặn rú lên với tốc lực tối đa làm chiếc giang đỉnh chỉ chạm nhẹ vào thành tàu sắt. Tả tiến hữu lùi, tay lái quay nhanh nửa vòng, Gia điều khiển chiếc tàu của mình ập vào thành tàu của chiến hạm Bắc Việt. Nhanh nhẹn và thành thạo Đăng và Trà làm phận sự của mình trong vòng một giây đồng hồ.

- Go...

Đằng hét lớn khi thấy từ trên cao rơi xuống một vật đen ngòm.

- Lựu đạn...

Ầm... Âm thanh nổ làm lòng bùng nổ tai. Gia cảm thấy nhói đau nơi lưng nhưng anh không có thời giờ để suy nghĩ. Người thuyền trưởng có mười năm lính với bảy năm ở các giang đoàn tác chiến đầy mạnh cần điều khiển tới trước. Chiếc PBR nhỏ xíu vọt đi bằng vận tốc trăm cây số một giờ. Tới ngang mũi tàu anh quay tay lái một vòng thật nhanh điều khiển cho chiếc tàu queo cua thật gắt trong lúc Đằng và Trà ném hai trái lựu đạn lên bong tàu. Mấy chục chiếc PBR lướt như bay trên mặt sông tránh xa đoàn chiến hạm của địch. Ầm... Ầm... Ầm... Hàng loạt tiếng nổ rung rinh mặt sông Tiền. Từng khối nước vọt lên trời cao. Từng chiếc tàu ngã nghiêng vì trúng mìn của người nhái. Nương đà các giang đình tấn công tới tấp. Mặt sông rộng sáng rực lên vì những chiếc tàu mang cờ đỏ sao vàng lần lượt bốc cháy. Tiếng đạn nổ ầm ầm hòa lẫn trong tiếng người la hét vì bị lửa đốt. Ngồi trên chiếc tàu trôi lênh bênh Gia cùng thủy thủ

đoàn im lặng mục kích cảnh tượng hạm đội Bắc Việt, chiếc bốc lửa sáng rực, chiếc nghiêng bên này, chiếc ngã bên kia, chiếc cắm mũi xuống nước, chiếc đưa bánh lái lên trời trước khi chìm xuống lòng sông đục ngầu. Đoàn giang đình của phó đề đốc Hùng lăm lè tiến tới bao vây ba chiến hạm treo cờ trắng đầu hàng.

Dân chúng khắp nơi trong nước lắng nghe đài phát thanh Cần Thơ tường thuật tỉ mỉ về trận thủy chiến ngày hôm qua giữa hải quân Việt Nam Cộng Hòa và hạm đội Bắc Việt. Tất cả vỗ tay hoan hô và reo hò khi nghe các chiến sĩ anh hùng của hải quân đã đánh chìm hết các tàu chiến cũng như bắt

sống ba chiến hạm của hạm đội Bắc Việt. Hai ngày sau họ đứng chập chờn trên cầu Cần Thơ xem cuộc triển lãm các tàu chiến của hạm đội Bắc Việt.

Đứng lẫn lộn trong dân chúng Đình Anh cười nói với Ngọc Thụy.

- Chiến thắng của hải quân thật quan trọng. Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã chứng tỏ cho dân chúng cũng như thế giới tự do là chúng ta đủ sức chặn đứng bước xâm lăng của cộng sản Bắc Việt. Chúng ta, những kẻ bất khuất sẽ tồn tại trong hoàn cảnh khắc nghiệt của lịch sử dân tộc...

- Anh nói đúng... Em nghĩ sau chiến thắng này các nước tự do sẽ có cái nhìn khác hơn về Việt Nam Cộng Hòa của chúng ta. Mình phải tích cực vận động để cho các nước tự do trở lại thiết lập bang giao với mình...

Ngập ngừng giây lát Đình Anh nói với vợ.

- Anh nghe tin là các chiến hạm của hải quân đã bắt giữ chừng mười mấy chiếc ghe đánh cá của Thái Lan. Mình nên thả các ghe đánh cá này về để gây thiện cảm với chính phủ

Thái...

Ngọc Thụy cười nói.

- Mình phải đi Rạch Giá... Em có cách này hay lắm...

Đình Anh đùa với vợ.

- Em tự nguyện nói hay là anh phải bao em ăn cháo cá ở chợ Rạch Giá...

Bật tiếng cười thánh thót Ngọc Thụy bá vai chồng.

- Anh nhắc em mới nhớ... Hai đứa mình phải vào gặp cậu Viên để cậu ký giấy cho mình có quyền điều đình và phóng thích các ngư phủ Thái Lan...

Ngồi sau yên xe đạp trông thấy chồng gò lưng chở mình Ngọc Thụy thờ dài.

- Có lẽ em nên bàn với cậu Viên mở kho dự trữ xăng ở Phú Quốc để bán cho dân chúng một cách giới hạn. Thấy anh đạp xe em thương anh quá...

Ngoái đầu lại Đình Anh cười nói với vợ.

- Đạp riết rồi quen... Chở em anh cũng không thấy nặng. Anh có thể chở em đi Rạch Giá bằng xe đạp...

Dụi đầu vào vai chồng Ngọc Thụy nói nhỏ.

- Mình đi bằng xe jeep cho oai... Đi điều đình mà đạp xe đạp người ta cười chết...

Chiếc xe jeep do Đình Anh lái với Ngọc Thụy ngồi bên dửng trước căn cứ hải quân tại Kiên Giang. Nhìn tấm biển đề mấy chữ " *Vùng 4 Duyên Hải*-

Hậu Trạm Kiên Giang " Đình Anh cười nói.

- Mình vào gặp đại úy Hùng, chỉ huy trưởng hậu trạm

xong ông ta sẽ trình bày mọi chi tiết và hướng dẫn mình đi thăm tàu đánh cá của Thái Lan...

Dường như đã được bộ tư lệnh hải quân thông báo trước cho nên đại úy Hùng nhận ra hai người khách đặc biệt của mình.

- Tôi là thiếu tá Đình Anh, đại diện cho bộ tổng tham mưu. Còn đây là bà Ngọc Thụy, đại diện cho bộ ngoại giao. Hân hạnh được gặp đại úy...

Ba người bắt tay với nhau xong đại úy Hùng nói với giọng thân mật và vui vẻ.

- Cảm ơn thiếu tá và bà đại diện đã bỏ thời giờ quý báu để giải quyết một vấn đề nhức đầu và phiền phức cho cá nhân tôi và hậu trạm của tôi... Mời thiếu tá và bà đại diện vào văn phòng để tôi trình bày chi tiết...

Mời khách ngồi xuống ghế và đợi cho người lính mang nước uống lui ra khỏi phòng xong đại úy Hùng vẫn tắt.

- Mười lăm chiếc ghe đánh cá của Thái Lan bị hải quân bắt giữ vì vi phạm hải phận của nước ta. Do không có liên hệ ngoại giao cho nên tình trạng của họ không được ai giải quyết. Có người bị giam giữ cả năm rồi mà không được cứu xét. Tôi có làm phúc trình lên bộ tư lệnh vùng 4 duyên hải để xin cứu xét nhưng thượng cấp bảo cứ chờ vì chưa có lệnh gì từ bộ tư lệnh hải quân. Mình giữ họ cũng vô ích lại vừa tốn tiền nuôi cơm họ...

Ngọc Thụy mỉm cười hỏi.

- Tôi nghe họ xâm phạm hải phận của ta vì muốn vào đánh cá phải không thưa đại úy?
- Bà đại diện nói đúng. Biết vùng biển Vịnh Thái Lan

thuộc hải phận nước ta có nhiều tôm cá cho nên họ lén lút đi vào để đánh cá thôi chứ không có làm gì khác hơn...

Ngọc Thụy cười nói với Đình Anh.

- Như vậy cũng dễ dàng để chúng tôi giải quyết. Tôi xin phép đại úy được nói chuyện với người đại diện của họ...

Đại úy Hùng đứng dậy.

- Tôi sẽ lấy xe chở thiếu tá và bà đại diện tới gặp họ...

Năm phút sau xe dừng bên lề con đường chạy ra tới bãi biển. Ngọc Thụy ngửi được mùi bùn và muối biển với rong rêu tan trong gió mạnh. Mười mấy chiếc ghe đánh cá đậu dọc theo bờ con rạch khá lớn cạnh mấy chiếc tàu của hải quân. Đại úy Hùng nói chuyện với một người chủ ghe đánh cá. Ông ta là người duy nhất nói được tiếng Anh cho nên đại úy Hùng đề cử ông ta làm đại biểu cho các tàu đánh cá.

- Ông thiếu tá và bà Ngọc Thụy đây là người của chánh quyền trung ương xuống để giải quyết cho quý vị... Còn đây là ông PhanNok, đại diện cho các tàu đánh cá...

Hai bên bắt tay nhau xong PhanNok nói.

- Tôi hy vọng ông và bà sẽ giải quyết cho chúng tôi nhờ. Chúng tôi cũng nghèo mà tàu bị giam giữ cả năm rồi thời vợ con đói khổ ở nhà không ai lo...

- Tôi hiểu tình trạng của ông và các đồng nghiệp nên mới xuống đây để giải quyết. Thay mặt cho chánh phủ Việt Nam Cộng Hòa tôi tuyên bố thả quý vị về nước...

Quá mừng rỡ ông PhanNok thông dịch lại cho đồng bào của mình biết khiến họ mừng vui cảm ơn rồi rút. Giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng xong Ngọc Thụy nghiêm giọng

nói tiếp.

- Chánh phủ của tôi sẽ phóng thích quý vị về nước mà không bắt quý vị phải đóng tiền phạt gì hết ngoài ra chúng tôi còn cho phép quý vị tự do trở lại hải phận Việt Nam để đánh cá...

Nghe nhân vật đại diện của bộ ngoại giao nói tới đó mấy chục người dân của nước Thái Lan hò reo tổ mở...

- Quý vị được phép ra vào hải phận Việt Nam để đánh cá mà không bị bắt giữ với một điều kiện là chúng tôi muốn có một cuộc trao đổi với quý vị...

Mọi người im lặng lắng nghe điều kiện của vị đại diện bộ ngoại giao.

- Để tôi giải thích cho quý vị nghe một cách chi tiết về cuộc trao đổi mà tôi nghĩ là sẽ có lợi cho cả đôi bên. Chúng tôi cần một số hàng hóa để chi dùng trong nước. Ghe đánh cá của quý vị khi sang đây thay vì đi không quý vị sẽ chở hàng hóa bán cho chúng tôi. Sau khi bán xong quý vị sẽ đánh cá rồi chở tôm cá đó về nước...

Ông PhanNok cùng đám ngư phủ chụm đầu bàn tán giây lát xong ông ta hỏi Ngọc Thụy.

- Xin bà cho chúng tôi biết bà muốn mua loại hàng hóa gì?

Hiếu ý của ông ta Đình Anh xen vào.

- Hàng hóa mà chúng tôi muốn mua không phải là những thứ hàng quốc cấm hay hàng lậu gì hết. Đó là đường, sữa hộp, thuốc men để chữa bệnh hoặc các vật dụng thông thường. Nếu quý vị bằng lòng tôi sẽ trao cho mỗi người một bản danh sách để cho quý vị biết. Tôi xin nhấn mạnh hai

điều là hàng quý vị mang sang bán cho chúng tôi phải là hàng thật chứ không phải giả đồng thời chúng tôi sẽ trả tiền cho quý vị bằng đồng đô la của nước Hoa Kỳ...

Sau khi thảo luận một hồi ông PhanNok nói với Ngọc Thụy và Đình Anh.

- Chúng tôi chấp thuận điều kiện của nhị vị. Quý vị còn điều kiện gì nữa không?

- Còn một điều kiện nhỏ mà tôi cần nói cho quý vị biết là quý vị phải chờ hàng sang thời mới được tự do đánh cá. Thuyền nào không chờ hàng sẽ bị chúng tôi bắt giữ vì được xem như xâm phạm bất hợp pháp... Quý vị đồng ý không?

Ông PhanNok thông dịch lại cho các đồng nghiệp của mình và mọi người đồng thanh chấp thuận. Họ không bị thiệt thòi gì hết trong cuộc trao đổi này. Tàu đánh cá của họ thay vì đi không sẽ chờ hàng hóa sang bán rồi sau đó lại được tự do đánh cá để trở về nước. Như thế họ có thêm lợi nhiều hơn nữa nhất là không lo sợ sẽ bị bắt và giam giữ. Đợi Đình Anh trao cho mỗi chủ ghe đánh cá bản danh sách hàng hóa xong Ngọc Thụy cười nói.

- Quý vị chuẩn bị đi. Sáng mai tàu hải quân sẽ hộ tống quý vị ra khỏi hải phận Việt Nam. Khi quý vị trở lại họ sẽ đón tiếp và dẫn đường cho quý vị vào đây để bán hàng hóa cho chúng tôi...

Đưa tay ra bắt tay ông PhanNok Ngọc Thụy cười nói tiếp.

- Tôi chúc ông lên đường bình an và sớm xum họp với gia đình. Hy vọng gặp lại ông...

Hiếu ý ông PhanNok bắt tay vị đại diện ngoại giao.

- Tôi cảm ơn bà rất nhiều. Tôi hứa với bà là tôi sẽ trở lại để mang sang các thứ bà cần dùng...

- Cá nhân tôi và dân tôi rất cảm ơn ông...

Sau khi trở lại Hậu Trạm Kiên Giang Ngọc Thụy nói với đại úy Hùng.

- Mọi việc đã giải quyết xong. Chúng tôi sẽ tường trình lên bộ tư lệnh hải quân sau. Bây giờ tôi nhờ đại úy thông báo với căn cứ hải quân ở An Thới biết để cho tàu hộ tống các ghe đánh cá Thái Lan về nước...

Bắt tay từ giã vị chỉ huy trưởng hậu trạm Kiên Giang xong hai vợ chồng trở về Cần Thơ. Từ từ lái xe qua cầu Đình Anh cười hỏi vợ.

- Anh bao em ăn cháo cá chịu không?

Ngọc Thụy trả lời bằng một câu hỏi.

- Anh đói bụng phải không?

Đình Anh cười ha hả vì người bạn trăm năm biết ý của mình. Quẹo xe vào chợ Rạch Giá anh tìm chỗ đậu xe xong hai vợ chồng đi bộ dài theo các xạp bán thức ăn. Gọi hai tô cháo cá Đình Anh cười hỏi vợ.

- Em nghĩ họ sẽ trở lại?

Ngọc Thụy trả lời trong lúc đưa mắt nhìn quanh quất.

- Em tin là họ sẽ trở lại nhất là trở lại với điều kiện của mình đặt ra cho họ. Sau thời gian bị giam giữ họ cần tiền mà điều kiện của mình nêu ra có lợi cho họ rất nhiều...

Thấy hai tô cháo còn bốc khói được bưng ra Ngọc Thụy hít hà.

- Em thèm cháo cá lâu lắm rồi... Ở Cần Thơ cũng ngon nhưng chợ Rạch Giá có hương vị khác...

Vừa thổi vừa húp Ngọc Thụy vừa ăn một hơi hết tô cháo cá mà vẫn còn thèm.

- Anh ăn nữa không?

Biết vợ mang bầu thèm ăn nên Đình Anh cười nói.

- Em gọi một tô nữa đi... Hai đứa mình chia đôi...

Ăn xong Đình Anh trả tiền đoạn hối vợ lên xe để về Cần Thơ sớm. Ngọc Thụy nói trong lúc xe chạy qua cầu Rạch Sỏi.

- Em đoán các ghe đánh cá Thái Lan sẽ trở lại khoảng chừng một tháng. Mình cần phải trình với bộ kinh tế để họ thiết lập một cơ quan lo việc buôn

bán với các ngư dân của Thái Lan...

- Anh hy vọng mọi việc sẽ xảy ra đúng như mình dự tính...

Đình Anh nói với vợ và Ngọc Thụy gật đầu cười vui vẻ.

- Mình cần có tin tưởng và hy vọng để sống nhất là để vượt qua giai đoạn khó khăn này...

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 19

Quốc, Mai và mấy đứa nhỏ tròn mắt khi thấy Đình Anh ngừng xe trước cửa nhà.

- Hai em sang vậy... Anh nghe nói chánh phủ mở kho xăng dự trữ bán cho dân chúng mà chưa thấy bán ở đây...

Dựng chiếc Lam của mình xong Đình Anh cười.

- Tàu chở xăng chắc phải tuần sau mới lên tới Long Xuyên và Châu Đốc... Đợt đầu tiên là mỗi gia đình sẽ được mua mười lít xăng một tháng. Tuy nhiên mình có thể mua lại của người khác với giá mắc hơn...

Quay qua Hồng Đình Anh cười nói đùa.

- Cháu nên nhờ Chương coi lại cái xe Honda đi. Mai mốt có xăng hai đứa tha hồ đi du dương...

- Con sẽ nói anh Chương chở con lên núi Thất Sơn chơi.

Chỉ sợ anh không có tiền đổ xăng thôi... Một lít xăng giá bao nhiêu út?

Ngọc Thụy xen vào.

- Hai trăm... Còn mua của người khác thời hai trăm rưỡi hoặc có khi ba trăm...

Quốc cười nói với Hồng.

- Chừng nào Chương không có tiền mua xăng con nói ba cho...

Quốc rất thương và chiều ba đứa con riêng của Mai cho nên ba đứa nhỏ cũng thương anh và gọi bằng ba một cách tự nhiên và thân mật.

- Anh đừng có chiều nó rồi để cho nó hư... Không có tiền đổ xăng thời đạp xe đạp cũng được...

Hồng năn nỉ.

- Đi honda lẹ hơn và oai hơn mà má...

Mai cười cười nói với Ngọc Thụy.

- Để chị ẵm cháu ra cho hai em xem. Thằng nhỏ giống anh Quốc lắm...

Ngọc Thụy trầm trồ khi thấy đứa bé bụ bẫm và ngộ nghĩnh với đôi mắt tròn to và nụ cười thật dễ thương.

- Anh chị đặt tên cho cháu chưa?

- Rồi... Nguyễn An Châu...

Quốc trả lời trong lúc bệu má con trai. Mai hỏi Đình Anh.

- Có gì lạ ở Cần Thơ không?

Liếc nhanh vợ Đình Anh trả lời.

- Nhiều tin vui lắm chị... Thứ nhất là Ngọc Thụy có thai được hơn hai tháng rồi. Thứ nhì là chánh phủ mình đang thương lượng với chánh phủ Thái Lan về vấn đề mua bán gạo và tôm cá. Họ mua lại của mình rồi sau đó bán sang các nước tây phương. Ngoài ra chánh phủ Pháp cũng bằng lòng bán nhiên liệu cùng một số máy móc cho mình. Họ còn tính tới chuyện giúp mình xây thêm một nhà máy điện và một đài truyền hình... Nếu chương trình này hoàn thành thời dân chúng của miền tây sẽ có đủ điện để dùng hàng ngày. Gia đình chị sẽ được xem tivi mỗi tối...

Ba đứa nhỏ vỗ tay hoan hô khi nghe tin vui này. Mai khều Ngọc Thụy.

- Chị em mình ra sau bếp vừa làm cơm vừa nói chuyện. Hồng coi em cho má nấu cơm nghe...

Quốc và Đình Anh đứng nơi khoảnh sân hẹp.

- Anh có gặp Hiện không?

Đình Anh hỏi và Quốc đáp nhanh.

- Mới gặp tuần trước. Hiện không coi liên đoàn nữa mà về làm tham mưu trưởng sư đoàn 102 của Bảo...

Cười cười Quốc nhìn Đình Anh.

- Làm tham mưu trưởng sư đoàn là Hiện sẽ lên đại tá mấy hồi... Nó cùng khóa với em phải không. Bảo nói với anh là Hiện rất có tài về tổ chức và tham mưu. Nó mới làm tham mưu trưởng có ba bốn tháng mà sư đoàn của Bảo có một bộ mặt khác hẳn. Quân phong quân kỷ được chấn chỉnh. Khu gia binh được sửa chữa lại thật khang trang và ngăn nắp hơn. Nó còn đề nghị với anh và ông Kiểm lập một trung tâm huấn luyện tương tự như Dục Mỹ ở trong vùng

Thất Sơn. Kể từ khi quân mình về đóng ở sông Vĩnh Tế thời vùng Thất Sơn không còn một thằng Việt Cộng nào...

Đình Anh cười nhìn anh rể của mình.

- Em biết... Em đọc báo cáo của bộ tư lệnh sư đoàn 7 thời tỉnh Bến Tre bây giờ không còn là thành đồng cách mạng của Việt Cộng nữa. Các quận như Giồng Trôm, Ba Tri, Bình Đại bây giờ an ninh 100/100. Việt Cộng bây giờ hiếm lắm, không đủ cho dân chúng năm đầu hướng chi tới lính tráng...

Quốc cười ha hả khi nghe câu nói cuối cùng của Đình Anh.

- Mới đây ở Xẻo Rô thuộc tỉnh Kiên Giang có một tiểu đội du kích ra chiêu hồi. Lý do ra hàng của họ rất buồn cười nhưng chứng tỏ một điều là dân quê không còn ủng hộ Việt Cộng nữa. Họ ra chiêu hồi vì đói quá. Họ không dám mò ra vùng có dân ở để xin tiếp tế thực phẩm vì biết dân chúng không những không cho mà còn đi báo lính quốc gia...

Quốc cười gật đầu.

- Đó là kết quả của chương trình Bình Định và Phát Triển Nông Thôn của chánh phủ. Khi tình trạng an ninh được ổn định, dân chúng có được một đời sống tự do và no ấm dĩ nhiên họ không chịu theo cộng sản nữa. Em muốn đi thăm Hiên không?

- Muốn...

Đình Anh nói gọn một chữ. Quốc cười vỗ vai em vợ.

- Ăn cơm trưa xong mình đi. Để tiện việc điều động tướng Nam đã ra lệnh cho công binh mở một con đường chiến lược nối liền Kiên Lương, Tri Tôn, Tịnh Biên và thị xã Châu Đốc. Bộ tư lệnh của anh đóng ở Tri Tôn còn bộ tư lệnh của Bảo ở Tịnh Biên. Hai bên cách nhau chừng hai chục cây số...

Mai bước ra gọi chồng và em ruột vào ăn cơm. Biết Quốc và Đình Anh sẽ đi thăm Hiên và Bảo Ngọc Thụy cũng xin tháp tùng.

Quốc lái xe jeep chậm chậm trên con đường đất mới làm từ Tri Tôn về Tịnh Biên. Hai bên đường đầy hầm trú ẩn và hố cá nhân để tránh pháo kích. Ngọc Thụy để ý thấy rất ít nhà cửa của dân chúng mà trại lính nhiều hơn.

Lính nghèo do đó họ cất nhà cũng giản dị. Mái nhà lợp tôn còn vách được làm bằng tất cả những gì họ có thể kiếm được. Có nhiều căn nhà mái lợp nửa tôn nửa lá còn vách thời tôn, ván và lá lẫn lộn với nhau.

- Hôm qua anh đi họp ở Long Xuyên với tướng Giai để bàn về việc giải ngũ một số sĩ quan, hạ sĩ quan và binh sĩ của biệt động quân... Hai em có nghe nói về chuyện này không?

Ngọc Thụy im lặng không trả lời. Có lẽ nàng đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì. Liếc thấy thái độ trầm tư của vợ Đình Anh quay sang cười với anh rể.

- Em biết chuyện này. Đầu tiên chánh phủ sẽ phát động chương trình tình nguyện giải ngũ nhưng áp dụng cho các đơn vị văn phòng hay không trực tiếp chiến đấu như công binh, tiếp vận và quân cụ... Sau đợt tình nguyện giải ngũ chánh phủ sẽ tiếp tục cứu xét tới các trường hợp như tuổi tác, thừa quân số hoặc không cần thiết. Theo ước tính của bộ tổng tham mưu thời chương trình giải ngũ này sẽ tiết kiệm cho chánh phủ hai ba tỉ đồng mỗi năm...

Cười cười nhìn Ngọc Thụy đang ngồi mơ màng ngẫm

cảnh Đình Anh nói với Quốc.

- Em đã được lên trung tá và làm trưởng ban giải ngũ để duyệt xét chương trình giải ngũ đặc biệt này. Theo ước tính của em thời mình sẽ dân sự hóa một phần ba số lính đang có...

Quốc gật gù cười.

- Anh đồng ý điều này. Lính bây giờ hơi thừa. Vùng Châu Đốc, Long Xuyên này bây giờ lính nhiều hơn dân. Mà hai em cũng biết lính không có sản xuất...

Ngọc Thụy đột ngột ngắt lời Quốc.

- Theo anh thời mình cần bao nhiêu lính để ngăn chặn không cho Bắc Việt vượt qua sông Vĩnh Tế?

Trầm ngâm giây lát Quốc mới từ từ trả lời.

- Nếu muốn ngăn không cho địch vượt qua sông Vĩnh Tế thời mình cần hải quân nhiều hơn. Hải quân mới là lực lượng đầu tiên ngăn không cho địch xâm phạm biên giới của mình... Nếu địch không vượt qua con sông Vĩnh Tế thời mình đâu cần có nhiều lính bộ chiến...

Đình Anh gật gù.

- Anh nói cũng có lý tuy nhiên mình phải đề phòng trường hợp...

Dù em vợ không nói hết câu nhưng Quốc cũng hiểu ý. Anh nói với Đình Anh nhưng ngầm trả lời cho câu hỏi của Ngọc Thụy.

- Để giữ con sông biên giới mình dàn tới mười sư đoàn gồm có năm sư đoàn bộ binh và năm sư đoàn thuộc lực lượng tổng trừ bị là sư đoàn dù, thủy quân lục chiến và ba sư đoàn biệt động quân. Theo anh như thế quá nhiều...

Đình Anh im lìm giây lát mới thở dài.

- Em cũng thấy hơi nhiều... Mười sư đoàn này tổng cộng lại ít nhất ta cũng có năm chục ngàn quân. Đem chia đều cho một trăm cây số chiều dài của hai con sông đào Vĩnh Tế và Vĩnh An thời lính có thể bắt tay nhau từ đầu sông tới cuối sông...

Quốc cười lớn còn Ngọc Thụy cũng bật thành tiếng cười vui vì sự so sánh của Đình Anh.

- Theo anh mình nên giải ngũ một phần ba hoặc phân nửa quân số. Như thế sẽ tiết kiệm cho chánh phủ một số tiền lớn rồi dùng số tiền này mua vũ khí tối tân hơn. Lấy vũ khí tối tân thay cho lính anh nghĩ có nhiều điều thuận lợi hơn...

- Em cũng đồng quan điểm với anh...

Ngọc Thụy lên tiếng. Đình Anh cũng phụ họa.

- Mình mua vũ khí mới sẽ có nhiều cái lợi hơn. Thứ nhất nếu là một khách hàng lớn mình sẽ được chủ hàng o bế và bảo vệ mình. Thứ nhì là nếu trở thành khách hàng quen thuộc mình có thể mua trước rồi trả sau. Thứ ba càng mua nhiều chừng nào mình càng có uy tín để có nhiều chọn lựa người bán hàng đồng thời mua được giá rẻ hơn...

- Sắp tới rồi...

Quốc lên tiếng. Trông thấy một cột cờ cao ngất với lá cờ vàng bay phất phới Ngọc Thụy buột miệng.

- Lá cờ đẹp quá...

Quốc gật đầu cười.

- Lá cờ của sư đoàn 102 biệt động quân này là một lá cờ đặc biệt và kỳ lạ. Nó là một huyền thoại. Một hồi nữa Bảo sẽ kể cho hai em nghe đầu đuôi câu chuyện...

Xe chạy từ từ rồi ngừng trước cổng chánh. Trông thấy Quốc người lính giơ tay chào. Quốc chào trả đoạn nói nhanh.

- Tôi muốn gặp đại tá Bảo...

- Dạ kính mời đại tá...

Đậu xe trước bộ tư lệnh Quốc cười nói với Ngọc Thụy và Đình Anh.

- Gặp lại hai em chắc Bảo và Hiện mừng lắm...

- Gặp lại bạn cố tri mà sao không mừng...

Nghe tiếng nói Đình Anh thấy Hiện và Bảo song song bước ra. Bắt tay Đình Anh thật chặt xong Bảo cười nói khi thấy cái bụng hơi u u lên của Ngọc Thụy.

- Chà... Lúc này em tăng gia sản xuất dữ a. Được mấy tháng rồi?

Ngọc Thụy cười vui vẻ.

- Dạ ba tháng rồi anh...

Quay sang Hiện nàng nói tiếp.

- Em tới thăm hai anh xong chở em về nhà thăm chị Ánh Tuyết với chị Quỳnh Hoa nha. Lâu quá em không có gặp...

Quốc cười xen vào.

- Hiện làm khổ chủ đêm nay đi. Mình rửa lon cho Đình Anh...

Vỗ vai người bạn thân của mình Hiện cười ha hả.

- Gì chứ rửa lon cho trung tá Anh cổ cò thời thẳng này rất hân hạnh...

Hiện cười nói với Quốc.

- Em chạy về cho Quỳnh Hoa biết để chuẩn bị tiệc tùng trước...

Bảo nói với Đình Anh và Ngọc Thụy.

- Hai em vào phòng anh nói chuyện giây lát...

Chưa chịu bước đi Ngọc Thụy nhìn ra ngoài chỗ cột cờ.

- Anh Bảo kể cho em nghe về cột cờ ngoài sân đi. Anh Quốc nói nó đặc biệt và kỳ lạ lắm...

Nhẹ gật đầu Bảo nói với Ngọc Thụy và Đình Anh.

- Anh dẫn hai em ra thăm cột cờ xong rồi kể cho hai em nghe đầu đuôi câu chuyện...

Bảo hướng dẫn Đình Anh, Ngọc Thụy và Quốc bước ra khoảnh sân rộng của bộ tư lệnh sư đoàn 102 biệt động quân. Trời nắng chang chang. Gió thổi nhẹ nhưng có lẽ ở trên cao nhiều gió hơn vì vậy làm lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới.

Bốn người dừng lại trước một vòng tròn lớn bao quanh cột cờ. Quốc hỏi gọn.

- Mấy trái rồi?

- Bốn chục...

Chỉ vào vòng tròn Bảo cười nói.

- Cái hàng rào bao quanh chân cột cờ này đều làm bằng

những trái đại bác không nổ. Bốn chục trái rồi...

Mặt hơi ngược lên nhìn lá quốc kỳ đang bay phất phới Bảo nói với giọng trầm buồn.

- Tám tháng trước đây một trái đại bác 130 ly của Việt Cộng đã rớt xuống ngay tại chỗ này trong lúc lính đang làm lễ chào quốc kỳ buổi sáng làm cho 45 người chết và hàng trăm bị thương nặng nhẹ. Riêng cột cờ bị gãy nát khiến cho lính phải dựng lại cây cột cờ mới. Để thách thức kẻ địch cũng như để biểu dương sự thương tiếc cho các đồng đội đã hy sinh; những người lính của sư đoàn 102 đã dựng một cột cờ cao gấp ba lần cột cờ cũ đồng thời lá cờ rách nát được thay bằng lá cờ mới và lớn hơn. Ngày đầu tiên vừa dựng xong cột cờ thời một trái đại bác 130 ly lại rớt xuống trong lúc mọi người đang chào đón lá quốc kỳ mới. Tuy nhiên...

Ngừng lại Bảo thở hơi thật dài xong nhìn Đình Anh và Ngọc Thụy.

- Là người có đạo nên anh không tin vào chuyện thần tiên ma quỷ nhưng có những sự việc xảy ra ngay trước mắt khiến cho mình không tin cũng không được. Trái đại bác rơi xuống ngay dưới chân cột cờ mà không nổ. Nếu nó nổ ra thời có vô số người chết hay bị thương. Từ đó mỗi buổi sáng khi lính chào cờ là tụi Việt Cộng lại pháo kích vào ngay cột cờ. Lạ một điều là

không có trái đạn nào nổ. Mấy tháng qua chúng bắn bốn chục trái vào nơi cột cờ mà không có một trái nào nổ hết. Binh sĩ đồn đại là vong hồn những người bị chết đã bảo vệ cho lá quốc kỳ cũng như che chở cho đồng đội. Lá cờ linh thiêng đó là một thách đố đối với địch quân đồng thời là niềm tin của hàng ngàn chiến sĩ của sư đoàn 102 nói riêng và binh lính đóng dài theo sông Vĩnh Tế nói chung. Mỗi khi thấy đạn đại bác của địch rớt xuống cột cờ mà không nổ họ lại hò reo hoan hô. Thậm chí có người khi nghe tiếng départ của pháo địch lại không tìm chỗ nấp mà chạy ra đứng cạnh cột cờ. Họ tin cột cờ và nhất là lá quốc kỳ linh thiêng đó sẽ che chở cho họ...

Ngọc Thụy ngược nhìn lá cờ vàng ba sọc đỏ đang bay phất phới. Tự dừng nàng có cảm tưởng hồn thiêng của sông núi và vong linh của triệu triệu người đã chết hòa nhập vào lá cờ tạo cho nó có một sức mạnh để tồn tại qua bao nhiêu thử thách và thăng trầm của đất nước.

Ngược nhìn lên lá cờ vàng ba sọc đỏ đang bay phất phới trên trời cao giấy lát Đình Anh nói với Bảo và Quốc.

- Em sẽ viết và đăng câu chuyện này lên báo Chiến Sĩ Cộng Hòa để cho tất cả anh em chiến sĩ và dân chúng đọc. Huyền thoại này nếu mình biết khai thác đúng mức sẽ tạo ra một niềm tin tưởng mạnh mẽ cho dân chúng. Hai anh cũng biết dân quê vốn tin vào những sự việc kỳ lạ...

Ngừng xe Hiện nói với mọi người.

- Xin mời mọi người về nhà...

Bảo với Hiện đi một xe còn Quốc lái xe theo sau. Khu gia binh của bộ tư lệnh sư đoàn 102 thật khang trang, ngăn nắp và sạch sẽ. Dọc theo con đường chính hai đều có trồng cây lấy bóng mát.

- Chỉ nhìn khu gia binh cũng biết anh Hiện có tài tham mưu và tổ chức...

Ngọc Thụy quay qua cười nói với Quốc. Vị tư lệnh sư đoàn 101 biệt động quân gật gù.

- Bởi vậy anh mới nhờ Hiện cố vấn cho bộ tư lệnh của anh về vấn đề tham mưu và điều hành. Anh với Bảo và đại tá Kiếm đã họp với thiếu tướng Giai để bàn bạc về chuyện xin mở khóa tham mưu và chỉ huy riêng trong nội bộ của biệt động quân để chỉ dạy cho các sĩ quan. Khóa đầu tiên sẽ mở vào tháng ba năm tới với 25 khóa sinh mà đa số là các liên đoàn trưởng hoặc tiểu đoàn trưởng...

Hiện ngừng xe cạnh lề đường trước căn nhà lợp tôn tương tự như các căn nhà chung quanh. Ánh Tuyết và Quỳnh Hoa cùng mấy đứa nhỏ vui mừng đón khách. Sau một màn chào hỏi Hiện mời mọi người nhập tiệc. Ba bà ngồi riêng có bàn ghế hân hoi trong lúc bốn ông lính phải hạ thổ ngồi quây quần trên chiếc chiếu. Gọi là tiệc nhưng đúng hơn là một bữa cơm gia đình gồm một tô canh chua với đầu cá lóc và một đĩa cá lóc chiên. Còn rượu thời giản dị lắm. Một chai rượu đế pha với xá xị cũng xong. Họ không cần say mà chỉ cần chút men cay để cười đùa, trêu chọc hay bàn tán đủ thứ chuyện.

Nhấp ngụm rượu khà tiếng nhỏ Bảo hỏi Đình Anh.

- Có chuyện gì lạ ở Cần Thơ không?

- Dạ nhiều chuyện lắm anh. Tuy nhiên hai chuyện lớn nhất là...

Đình Anh ngừng lại hớp ngụm rượu đoạn nghiêm giọng.

- Chánh phủ đang phát động một phong trào " *làm sạch chánh quyền* ". Bất cứ nhân viên chánh phủ nào có thành tích, dính líu hoặc liên hệ tới chuyện tham nhũng sẽ bị điều tra và giải nhiệm hoặc tịch biên gia sản. Chánh phủ đã giao cho tướng Hiếu làm chủ tịch Ủy Ban Bài Trừ Tham Nhũng...

Bảo gật gù.

- Không có ai xứng đáng hơn tướng Hiếu trong chức vụ đó...

Cười cười Đình Anh nói tiếp.

- Các cơ quan an ninh và tình báo đang hoạt động ráo riết để loại trừ tụi điệp viên hoặc cán bộ cộng sản nằm vùng trong chính phủ dân sự và quân sự của mình. Các thành phần có khuynh hướng thân cộng hoặc ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản sẽ bị trả về bên kia sông cho cộng sản. Nói tóm lại là mình sẽ và phải làm sạch chánh quyền đủ mọi phương diện trước khi mở một cuộc bầu cử dân chủ và tự do thật sự...

Quốc lên tiếng.

- Thứ nhất cộng sản, thứ nhì tham nhũng. Hai thứ đó là quốc nạn của đất nước và dân tộc mình...

Cười ha hả có vẻ thích thú Đình Anh tiếp lời mà mắt nhìn về chỗ Ngọc Thụy đang ngồi.

- Sau khi nhậm chức Chủ tịch Ủy Ban Bài Trừ Tham Nhũng, được báo chí hỏi ý kiến về câu nói của phó tổng thống Trần Văn Hương " *Nếu diệt hết tham nhũng thời lấy ai làm việc* ". Hai anh với Hiện biết tướng Hiếu trả lời như thế nào không?

Không những Bảo, Quốc, Hiện mà ngay cả Ngọc Thụy với Ánh Tuyết và Quỳnh Hoa cũng ngừng nói chuyện để lắng nghe câu chuyện của Đình Anh. Cuối cùng Bảo hăng giọng.

- Ông Hiếu trả lời ra sao?

- Thiếu tướng Hiếu trả lời là " *nếu diệt hết tham nhũng mà không có người làm việc thời tôi sẽ làm việc một mình...* "

Hiện bật cười ha hả vì thích thú trong khi Bảo gật gù còn Quốc cười chúm chím. Ngọc Thụy nói với chồng.

- Nếu có dịp gặp tướng Hiếu anh nói với ông là em sẽ làm việc với ông...

Quốc nói với giọng trầm và nghiêm nghị.

- Anh và lính của sư đoàn 101 biệt động sẽ ủng hộ ông hết mình...

Bảo ứng tiếng.

- Anh nữa...

- Rồi đây mọi người sẽ thấy nhiều tướng lĩnh trong quân lực hoặc nhân viên quan trọng của các bộ trong chánh quyền dân sự tình nguyện từ chức hoặc được giải ngũ. Thực ra thời họ bị cho giải ngũ hay giải chức vì có tên trong danh sách tham nhũng hoặc dính líu tới tham nhũng. Nói tóm lại họ là những người thuộc thành phần không trong sạch. Sau khi loại trừ hết những thành phần bất hảo chánh phủ mới bắt đầu tổ chức bầu cử một chánh phủ hợp hiến, hợp pháp và được đại đa số quần chúng ủng hộ...

Quốc ngắt lời em vợ của mình.

- Mình phải mất bao lâu mới xong công việc loại bỏ gián điệp cộng sản và bài trừ tham nhũng?

Đưa ly rượu cho Hiện rót thêm Đình Anh trả lời.

- Em có quen một người trong Ủy Ban Bài Trừ Tham Nhũng. Ông ta cho biết phải mất ít nhất nửa năm mới diệt hết tham nhũng bự, còn diệt tận gốc rễ của tham nhũng thời chắc phải còn lâu lắm...

Ngừng lại giây lát Đình Anh mới từ từ tiếp trong lúc nhìn Bảo, Quốc và Hiện.

- Em nghe tin đồn mà điều này không biết có đúng hay là không. Chánh phủ của mình đang chuẩn bị mở du kích chiến chống lại cộng sản...

- Anh cũng có nghe tin này...

Bảo lên tiếng. Quốc gật đầu như xác nhận lời của Bảo. Nhìn bốn ông lính Ngọc Thụy cười nói nửa đùa nửa thực.

- Bốn anh muốn về thăm Sài Gòn không?

Bốn người lính đều có cử chỉ khác nhau khi nghe câu hỏi của Ngọc Thụy. Tuy nhiên dù có cử chỉ hoặc thái độ nào họ đều lờ mờ đoán ra cô em gái bé tí ti của họ đã nghĩ ra được ý kiến mới mẻ và kỳ lạ.

- Muốn... Anh muốn...

Hiện lên tiếng trước nhất. Uống ngụm rượu Bảo thở hơi thật dài.

- Anh nhớ Sài Gòn... Nhớ vô cùng... Như nhớ người yêu... Em có cách gì làm cho anh được nhìn thấy Sài Gòn...

Giọng nói buồn và chậm của Ngọc Thụy vang lên.

- Em cũng vậy... Em cũng nhớ Sài Gòn như các anh...

Rời chỗ ngồi Ngọc Thụy tới ngồi xuống chiếu kế bên chồng.

- Từ lâu rồi mình bị người Mỹ ép buộc phải đánh giặc theo ý của họ. Bởi vậy thay vì thắng cộng sản thời mình lại bị thua. Bây giờ mình có quyền quyết định một cuộc chiến tranh theo ý của mình...

Hiện nhìn Bảo trong lúc Bảo nhìn Quốc và Quốc lại nhìn

Đình Anh. Thật lâu Bảo mới lên tiếng.

- Em nói cũng có lý... Tuy nhiên...

Nằm xuống chiếu gác đầu lên đùi chồng Ngọc Thụy cười.

- Anh sợ dân chúng không ủng hộ mình phải không?

Bảo gật đầu còn Quốc có vẻ trầm tư nghĩ ngợi.

- Bắc Việt đang dàn mười mấy sư đoàn bên kia sông Vĩnh Tế để tấn công ta. Anh có cách gì làm cho Văn Tiến Dũng phải rút phân nửa quân đi chỗ khác không?

Bốn ông tá của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa lặng thinh trước câu hỏi của Ngọc Thụy. Thật lâu Đình Anh mới nựng má vợ rồi cười hỏi.

- Em có ý kiến hả?

Ngọc Thụy cười thánh thót.

- Có... Ý kiến của em có thể làm đảo lộn tình hình hay ít nhất cũng giải tỏa được áp lực mà địch đang duy trì lên vùng biên giới Việt Miên...

Ngước nhìn Bảo Ngọc Thụy cười đùa.

- Em có thai nên thèm ăn lắm. Em nói ra ý kiến đưa anh về thăm Sài Gòn xong rồi anh mua tôm càng nướng đãi em nha...

Bảo gật đầu không do dự.

- Ủ... Em nói đi rồi anh nhờ chị làm món tôm càng nướng đãi em...

- Văn Tiến Dũng đang dàn mười mấy sư đoàn dọc theo biên giới để tấn công mình. Cái thế của hăn thoát nhìn thời hùm hổ nhưng nhận xét kỹ theo em thời yếu xiu... Mấy chục ngàn quân của hăn còn đứng vững là nhờ vào lương thực. Nếu mình triệt được đường vận chuyển lương thực của hăn...

Tuy Ngọc Thụy không nói hết câu song bốn người lính cao cấp hiểu được cái ý của nàng. Nếu họ ngăn chặn được con đường tiếp tế từ bắc vào thời mấy chục ngàn bộ đội cộng sản Bắc Việt đang đóng dọc theo sông Vĩnh Tế sẽ bị lâm vào tình trạng đói khát và thiếu thốn quân dụng...

Họ còn đang suy nghĩ giọng nói của Ngọc Thụy lại chậm chạp vang lên.

- Quân dụng từ ngoài bắc và lương thực từ Sài Gòn tiếp tế cho bộ đội Văn Tiến Dũng phải vượt qua sông Cửu Long. Nếu mình kiểm soát được thủy lộ

này thời hăn và lính của hăn chỉ có nước ăn củ năng và uống nước vũng cầm hơi thôi chứ sức đâu mà tấn công mình...

Tự này giờ biết câu chuyện sẽ hấp dẫn vì sự tham gia của Ngọc Thụy nên Ánh Tuyết và Quỳnh Hoa cũng rời bàn tới ngồi xuống chiếu cạnh chồng. Thấy Hiện mỉm cười gật gù Quỳnh Hoa điều chồng.

- Sao... Anh chịu đi mua tôm càng chưa...?

Ánh Tuyết xen vào.

- Cả anh Bảo, anh Quốc với Đình Anh nữa... Bốn ông phải đích thân đi mua chứ không được nhờ lính đi mua à nghe. Bốn ông phải làm giống như Lưu Bị đi cầu Khổng Minh đó...

Bảo cười ha hả.

- Ngọc Thụy đã nói hết đâu mà anh đi mua...

- Anh Bảo nói đúng đó... Bấy lâu nay mình toàn ở thế thủ mà giặc lại ở thế công. Mình bỏ Sài Gòn cho giặc chiếm đóng không khác vì Hưng Đạo Vương bỏ Thăng Long cho Mông Cổ. Giặc lâm vào thế thủ và mình chuyển từ thế thủ sang thế công. Các chiến khu của chúng đang bỏ trống là căn cứ vững chắc cho chúng ta trú ẩn để từ đó phát động một cuộc chiến tranh...

Hiện ngắt lời Ngọc Thụy.

- Em muốn nói tới kiểu du kích chiến...

Ngồi dậy Ngọc Thụy cười đùa với chồng.

- Anh rót cho em ly xá xí đi. Phải nhậu sỉn thời em mới có hứng nói chuyện được...

Cười vui vẻ Đình Anh rót cho vợ ly xá xí với chút nước đá. Ngọc Thụy hớp ngụm nhỏ rồi khà tiếng lớn giống như đang uống rượu thật sự. Cử chỉ trẻ con của nàng khiến cho ai ai cũng phải bật cười.

- Anh Hiện nói đúng đó... Đã tới lúc mình phải phát động một cuộc chiến tranh du kích rập khuôn như địch đã dùng với mình ngày xưa...

- Anh chỉ sợ dân chúng họ không ủng hộ mình...

Bảo lên tiếng. Cười cười nhìn bạn Quốc nói như đáp thay cho Ngọc Thụy.

- Sau gần hai năm sống dưới chế độ cộng sản dân miền nam đã biết rõ bộ mặt thật của chúng rồi. Họ biết Hồ Chí Minh là thằng cha ăn gian nói dối, chuyên môn lừa bịp cũng như đám lãnh tụ cộng sản là một lũ đại gian ác. Sở dĩ họ không dám chống đối chỉ vì sự kiểm soát chặt chẽ của đám công an. Nói tóm lại sức mạnh của tụi nó đều tựa vào công an. Bây giờ mình phát động một cuộc du kích chiến với mục đích đầu tiên là tranh thủ nhân tâm bằng cách ám sát, khủng bố, bắt cóc nhằm vào đám công an và bộ đội tại địa phương. Mình mà bảo vệ được dân thời dĩ nhiên dân sẽ che chở cho mình...

Uống một ngụm xá xị khà tiếng lớn như khoái chí cái gì Ngọc Thụy nói với Quốc.

- Lấy nông thôn bao vây thành thị... Mình phải áp dụng triệt để câu nói này. Kiểm soát được nông thôn là mình có chỗ dựa vững chắc để từ đó ảnh hưởng của mình sẽ như vết dầu lan ra tới thành thị... Các chiến khu, mật khu sẽ là cứ điểm an toàn và vững chắc của mình. Bộ đội của Giáp bây giờ quen hưởng thụ tiện nghi tư bản cho nên chúng đâu có muốn trở lại sống trong rừng rú và nhất là đánh nhau nữa... Cuộc chiến tranh giữa quốc gia và cộng sản vẫn còn tiếp diễn chỉ có điều đổi chỗ thay vùng mà thôi...

Ngồi dậy song vẫn tựa người vào vai của chồng Ngọc Thụy cười hỏi Bảo với Quốc.

- Theo hai anh Bắc Việt sẽ dùng đường nào để tiếp tế cho bộ đội đang đóng dọc theo sông Vĩnh Tế?

Quốc nói nhanh như có sẵn câu trả lời.

- Từ Sài Gòn chúng có hai ngã để đi. Thứ nhất là từ Sài Gòn đi Gò Dầu rồi băng qua biên giới Miên tới Neak Luong. Đường thứ nhì theo quốc lộ 4 đoạn rẽ vào Cao Lãnh, Hồng Ngự xong đi tới Neak Luong. Con đường này đã bị gián đoạn trong chiến tranh. Có lẽ bây giờ họ đã sửa chữa rồi. Tuy nhiên dù có đi đường nào họ cũng phải băng qua sông Cửu Long... Như em nói nếu mình kiểm soát được đường sông tức là mình bóp cổ chúng...

Hiện phụ họa.

- Nếu mình tung các toán biệt kích hay đại đội viễn thám, trinh sát hoặc người nhái phá hủy cầu cống, phục kích đoàn công voa chở tiếp liệu...

Đứng dậy Bảo cười nói.

- Thôi tụi mình đi mua tôm càng về đãi Ngọc Thụy để cô em gái nói mình thất hứa...

Bốn ông quan lớn kéo nhau đi ra chợ quận Tịnh Biên tìm mua tôm càng. Quỳnh Hoa nói với theo.

- Mấy ông phải mua tôm còn sống nghe chưa... Tụi này không ăn tôm chết đâu...

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 20

- Xin lỗi ông... Ông chờ ai đó?

Đang ngồi trên chiếc Lam mớ mành nghĩ ngợi Đình Anh cười khi nghe câu hỏi trên.

- Tôi đâu có chờ ai... Tôi chờ tà áo dài màu tím hoa ô môi của tôi...

Ngọc Thụy cười thánh thót khi nghe câu trả lời của chồng. Ngồi lên yên vòng tay ôm chặt hông chồng nàng cười hỏi.

- Anh chờ em lâu không?

- Không lâu lắm... Đang ngồi trong sở chợt nhớ em nên anh dù về mười lăm phút trước giờ tan sở. Anh rủ em đi ăn cháo cá...

- Anh có tiền không?

- Có...

- Tiền ở đâu?

- Mượn... Anh mượn tiền để bao em ăn cháo cá. Mình ăn mừng mà em...

Dụi đầu vào lưng chồng Ngọc Thụy cười nhỏ.

- Ăn mừng cái gì?

- Ăn mừng em có việc làm mới...

Thấy vợ im lặng Đình Anh nói tiếp.

- Cậu Viên gọi điện thoại nói cho anh biết là bộ tổng tham mưu sẽ lập một phòng mới tên là *Phòng Nghiên Cứu Chiến Thuật Chiến Lược*. Người mà cậu định mời giữ chức trưởng phòng chính là em...

Ngọc Thụy ngắt lời chồng.

- Em đâu có biết đánh giặc...

- Đâu cần phải biết đánh giặc mới nghiên cứu và nghĩ ra chiến thuật và chiến lược. Vị trưởng phòng phải là người thông minh, suy tư, lý luận, để tâm tìm tòi và học hỏi rồi phác họa những ý kiến mới lạ của chiến thuật hoặc chiến lược trong quân đội. Cậu Viên nói là không ai có những ý tưởng mới lạ và hay ho bằng vợ cưng của anh...

- Cậu Viên nhờ anh thuyết phục em phải không?

Đình Anh cười lớn một cách vui vẻ khi bị vợ nói đúng ý của mình.

- Sao em biết?

- Nếu không thời tại sao anh lại nịnh em, bao em đi ăn cháo cá... Em đi guốc trong bụng anh...

Đình Anh cười rề.

- Cậu Viên bảo không ai xứng đáng chức trưởng phòng hơn em...

Ngừng lại giây lát Đình Anh nói nhỏ.

- Anh nghĩ em nên nhận vì nhiều lý do. Thứ nhất nó

thích hợp với em. Thứ nhì lương của em sẽ nhiều gấp đôi so với nghề dạy học. Thứ ba đây là việc làm bảo đảm...

- Em thích dạy học hơn. Nhàn hạ mà vui... Ba tháng hè không làm việc sướng hơn...

- Mình sắp có con rồi... Tiêu xài nhiều hơn nên em cần có việc làm cao lương...

Ngọc Thụy thở dài im lặng. Nàng biết đời sống càng ngày càng trở nên mắc mớ. Giá sinh hoạt leo thang mỗi ngày. Cách đây chừng ba tháng hai vợ chồng còn đủ tiêu xài thời bấy giờ phải cần kiệm, tiết giảm nhiều thứ mới đủ tiền sống qua ngày. Mai một đây nàng lại có thêm đứa con thời chi phí lại nhiều nữa.

- Cậu Viên còn nói thêm cho anh biết là bộ tổng tham mưu sẽ cho em mang quân hàm trung tá, dưới quyền em có chừng bảy tám chục nhân viên vừa quân sự lẫn dân sự...

Ngọc Thụy nói trong tiếng cười.

- Em sẽ yêu cầu cậu Viên cho em mang chức đại tá để em đi anh chơi. Từ nào tới giờ em toàn bị anh đi không hà...

- Trời đất... Em đi anh sát ván... Em quay anh như đế mà em bảo anh đi em. Ban ngày anh bữa củi, nấu cơm, rửa chén, giặt quần áo, tối trước khi đi ngủ anh còn phải đấm lưng, bóp tay bóp chân cho em...

Ngọc Thụy cười sặc sụa.

- Đó là anh năn nỉ em để cho anh làm chứ bộ. Anh nói anh thương em bầu bí nên anh giành làm...

Đình Anh cười ha hả.

- Được rồi em không có đi anh. Mà bây giờ em nhận

không để anh trả lời cậu Viên. Nếu em không nhận thời cậu sẽ kiếm người khác...

Ngọc Thụy thở dài sườn sượt.

- Em nhận... Anh biết là mình cần tiền để nuôi con mà... Vả lại em không muốn cậu Viên buồn...

Đình Anh ngừng xe trước một quán ăn nhỏ nằm dọc theo bến Ninh Kiều. Dìu vợ vào tận bàn ăn, kéo ghế cho vợ ngồi xong Đình Anh gọi hai tô cháo cá. Hai vợ chồng im lặng ăn dường như mỗi người đều bận tâm về chuyện gì. Lấy muỗng vét không còn giọt nước trong tô Ngọc Thụy cười nói.

- Ăn xong tô cháo em thấy khỏe và yêu đời... Chừng nào em mới bắt đầu làm việc...?

Móc túi trả tiền Đình Anh cười.

- Làm việc thì chắc chưa nhưng đầu tháng tới em cần có mặt để nhận chức vụ đồng thời sắp xếp nhân viên và công việc theo ý của em...

Hai vợ chồng bước song song ra cửa. Gió mát và nhẹ. Dòng sông Cần Thơ nước xanh lơ. Mấy chiếc tàu của hải quân chạy chậm chậm.

Tất cả nhân viên thuộc *Phòng Nghiên Cứu Chiến Thuật Chiến Lược* đều ngạc nhiên khi biết Ngọc Thụy là xếp của họ. Nhất là nhiều vị sĩ quan cấp tá hay cấp úy đều có cử chỉ hoặc thái độ không mấy thân thiện với vị trưởng phòng của mình. Tuy nhiên sau hai tuần lễ gặp gỡ và làm việc với nhau nàng đã chinh phục cảm tình của họ. Sự hiểu biết, thông minh, vui vẻ và ăn nói có duyên của nàng đã khiến mọi người đều cảm mến và tuân theo sự chỉ huy của người đàn bà trẻ tuổi hơn họ. Sau ba tháng trời miệt mài làm việc Ngọc Thụy và nhân viên của nàng đã hoàn thành một bản phúc trình lên bộ tổng tham mưu với đầy đủ chi tiết. Ngọc Thụy còn đi xa hơn trong một bản nghiên cứu và phân tích về tình hình chính trị, kinh tế và văn hóa để hỗ trợ cho những đề nghị của mình về sách lược đấu tranh chống cộng sản và bảo vệ phần đất còn lại của Việt Nam Cộng Hòa. Sau khi đọc bản phúc trình đại tướng Viên gọi điện thoại khen ngợi cháu gái của mình đã đúc kết một bản phúc trình đặc sắc với nhiều sáng kiến và đề nghị mới lạ. Thu lượm những ý kiến từ bản phúc trình này bộ tổng tham mưu sẽ phác họa một chiến thuật và chiến lược cho quân lực.

19- 6- 1979.

Toàn thể quân dân tưởng mừng kỷ niệm đệ ngũ chu niên ngày Việt Nam Cộng Hòa được độc lập, tự do và tự chủ. Tại thủ đô Cần Thơ, cờ vàng ba

sọc đỏ treo khắp nơi. Tuy không có cuộc diễn binh rầm rộ như ngày xưa nhưng dân chúng tự động hội họp và tuần hành trong trật tự để hoan hô và ủng hộ chánh phủ.

Trong khi dân chúng và binh sĩ các cấp vui mừng đón ngày quốc khánh thời một buổi họp kín được khai mạc với sự hiện diện của các tướng lãnh nắm giữ các chức vụ quan trọng của quân đội. Mười một vị tư lệnh sư đoàn bộ chiến, năm tư lệnh sư đoàn của lực lượng tổng trừ bị là biệt động quân, nhảy dù và thủy quân lục chiến. Hai tư lệnh không và hải quân. Phía tổng tham mưu có tướng Khuyên, cục trưởng cục tiếp vận. Tướng Đống, bộ trưởng quốc phòng. Tướng Khang, tổng tham mưu phó. Tướng Trưởng, tham mưu trưởng liên quân. Tướng Nam, tư lệnh mặt trận Việt Miên. Tướng Hiếu, chủ tịch ủy ban bài trừ tham nhũng. Tướng

Trung, cục trưởng cục chiến tranh chính trị. Vì đây là buổi họp mật cho nên các vị tư lệnh không được mang theo sĩ quan tùy viên. Ngoài ra họ còn bị khám xét thật kỹ lưỡng trước khi vào phòng họp. Các binh sĩ canh gác và phục dịch đều được tuyển chọn cẩn thận.

Đang trò chuyện, thăm hỏi các vị tướng lãnh vội im lặng khi thấy cánh cửa hông mở ra. Vị sĩ quan quân cảnh mở cửa cho một người bước vào.

- Vào hàng... Phắc...

Mọi người trong phòng đứng nghiêm chào đón vị tổng tham mưu trưởng của họ. Giơ tay chào trả tướng Viên cười nói.

- Kính chào quý vị... Mời anh em an tọa...

Bước tới chiếc bàn cao và nhỏ có gắn sẵn máy khuếch âm tướng Viên hắng giọng.

- Kính thưa quý vị tướng lãnh...

Hôm nay là một ngày vui lớn cho toàn thể quân dân của Việt Nam Cộng Hòa của chúng ta. Năm năm trước đây, cũng ngày 19 tháng 6, một nhóm quân nhân trẻ tuổi, yêu nước đã đứng lên làm lịch sử bằng cách lật đổ ông Thiệu và đoạn giao với chính phủ Hoa Kỳ. Hành động mạo hiểm và táo bạo của nhóm sĩ quan cấp tá đã phá vỡ thế cờ chiến lược mà hai siêu cường Mỹ- Tàu đã dàn dựng để đẩy mười bảy triệu dân Việt Nam Cộng Hòa vào gông cùm cộng sản. Tôi không nói thời quý vị cũng biết kết quả của cuộc cách mạng này thành công tới mức độ nào vì năm năm qua tuy lãnh thổ bị mất khá nhiều nhưng đại đa số dân chúng của Việt Nam Cộng Hòa ta vẫn được sống trong độc lập, tự do, tự chủ và no ấm. Nhân danh tổng tham mưu trưởng, tôi đã mời những thành viên đầu tiên khởi động cuộc cách mạng. Kính mời quý vị cho một tràng pháo tay để hoan hô những người đã làm lịch sử...

Cánh cửa mở ra để cho chín quân nhân bước vào. Sáu người đi đầu mặc quân phục mang phù hiệu biệt động quân. Còn ba người cuối cùng mặc quân phục bộ binh mang phù hiệu biệt khu thủ đô, bộ tổng tham mưu và sư đoàn 5 bộ binh.

Đội cho chín quân nhân cấp tá đứng xếp hàng trình diện trước hội đồng tướng lãnh xong tướng Viên cất giọng.

- Kính thưa quý vị. Tôi xin hân hạnh giới thiệu cùng quý vị tên tuổi, cấp bậc và chức vụ của họ năm năm về trước để chứng tỏ lòng can đảm và yêu nước thiết tha của họ khi tham gia đảo chánh. Kính thưa quý vị...

- Đại tá Bùi Năng Kiểm, liên đoàn trưởng liên đoàn 31 biệt động quân...

Đại tá Kiểm bước qua bên trái một bước xong giơ tay chào kính các vị tướng lãnh. Hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên.

- Trung tá Nguyễn Bảo Quốc, liên đoàn trưởng liên đoàn 4 Biệt Động Quân.

- Trung tá Trần Đăng Bảo, liên đoàn trưởng liên đoàn 7 Biệt Động Quân.

- Trung tá Lê Hữu Hiện, liên đoàn trưởng liên đoàn 6 Biệt Động Quân.
- Trung tá Nguyễn Duy Minh, liên đoàn trưởng liên đoàn 32 Biệt Động Quân.
- Trung tá Hồ An Dân, liên đoàn trưởng liên đoàn 33 Biệt Động Quân.
- Trung tá Nguyễn Mạnh Hùng, biệt khu thủ đô.
- Thiếu tá Nguyễn Đình Anh, bộ tổng tham mưu...
- Thiếu tá Đỗ Duy Ánh, sư đoàn 5 bộ binh.

Cứ mỗi lần tướng Viên đọc tên một người là các vị tướng lãnh lại vỗ tay hoan hô. Đợi cho tiếng hoan hô dứt vị tổng tham mưu trưởng hắng giọng.

- Kính thưa quý vị. Nói đến cuộc đảo chánh lịch sử của ngày 19- 6- 1974 này tôi không thể không nhắc tới một người vốn là linh hồn của cuộc đảo chánh. Tuổi trẻ, đang còn cắp sách tới trường nhưng với lòng yêu nước thiết tha, vị anh thư con cháu của bà Trưng, bà Triệu đã mạnh dạn khởi xướng cuộc đảo chánh với mục đích đòi lại quyền tự chủ của dân tộc. Kính thưa quý vị... Xin quý vị cho một tràng pháo tay thật lớn để chào đón linh hồn của cuộc cách mạng ngày 19- 6- 1974. Bà Nguyễn Đình Anh nhủ danh Trần Thị Ngọc Thụy...

Một thiếu phụ còn trẻ mặc áo dài màu tím hoa ô môi, quần lụa trắng và đôi guốc cao gót màu trắng thướt tha bước vào căn phòng họp. Không hẹn mọi người đều đứng lên vỗ tay hoan hô và chào đón. Khẽ nghiêng mình và nở nụ cười tươi tắn Ngọc Thụy bước tới đứng cạnh chồng. Đợi cho tiếng vỗ tay dứt vị tổng tham mưu trưởng chỉ vào cháu gái cưng của mình.

- Kính thưa quý vị... Hai năm nay toàn thể dân chúng của mười hai tỉnh miền tây được sống trong tự do và dân chủ vì chúng ta đã ngăn chặn được bước xâm lăng của cộng sản. Mười mấy sư đoàn bộ chiến với đủ cả tăng pháo của Võ Nguyên Giáp đã dừng lại bên kia bờ sông Vĩnh Tế. Ngọc Thụy là người có sáng kiến khơi dòng kinh Vĩnh Tế để cản bước tiến của bộ đội Bắc Việt...

Tiếng vỗ tay lại vang lên. Từ dưới chỗ các tướng lãnh đang ngồi vang lên giọng nói sang sảng:

- Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa cần phải gấn lon thiếu tướng cho cháu Ngọc Thụy mới xứng đáng công trạng của cháu...

Nghe giọng nói ai cũng biết đó là trung tướng Lê Nguyên Khang. Hơi mỉm cười tướng Viên nói.

- Tôi sẽ cho ghi lời đề nghị của trung tướng Khang vào biên bản của buổi họp hôm nay. Riêng cá nhân tôi đã mời cháu Ngọc Thụy đảm đương chức vụ Trưởng Phòng Nghiên Cứu Chiến Thuật Chiến Lược của quân lực ta.

Bây giờ tôi xin nhường lời lại cho cháu Ngọc Thụy thuyết trình về một đề tài mà bộ tổng tham mưu sẽ thi hành trong tương lai gần đây...

Vị tổng tham mưu trưởng cười nhẹ với cháu gái của mình. Chín sĩ quan đảo chánh tới ngồi vào hàng ghế sau cùng. Nhìn mấy chục vị tướng lãnh Ngọc Thụy cất giọng run run.

- Kính thưa các bác, các chú và các anh... Lần đầu tiên được nói chuyện với các bác, các chú cháu hơi khộp...

Mọi người bật cười vui vẻ. Tướng Khuyên chợt lên tiếng.

- Để cho cháu Ngọc Thụy khỏi khộp tôi đề nghị chúng ta nên tháo lon của chúng mình bỏ vào túi. Lúc đó cháu sẽ nói chuyện với chú bác chứ không phải mấy ông tướng một hai ba sao...

Dứt lời tướng Khuyên tháo tất cả mấy ngôi sao bỏ vào túi áo. Các vị tướng trong phòng họp lần lượt làm theo.

- Cháu cảm ơn các bác các chú.... Người xưa của mình có câu " Ăn cơm chúa phải múa tối ngày ". Sở dĩ ngày hôm nay cháu được hân hạnh đứng đây nói chuyện với các bác, các chú và các anh vì tuân lệnh thượng cấp là cậu Viên của cháu. Các bác các chú đều là những người có cấp bậc cao nhất, giữ những chức vụ quan trọng nhất cũng như kiến thức uyên bác về chiến tranh nhất. Thêm vào đó các bác, các chú còn có nhiều kinh nghiệm chiến trường nhất. Cháu không tốt nghiệp từ một trường quân sự nào cũng như chưa bao giờ cầm súng; tuy nhiên vì lòng yêu nước thương dân, nhất là thương mến và ngưỡng mộ các chiến sĩ anh hùng của quân lực Việt Nam

Cộng Hòa, nên cháu đã đem công sức của mình nghiên cứu và học hỏi để hôm nay nói chuyện với các bác, các chú và các anh...

Ngọc Thụy ngừng lại mỉm cười. Dù Đình Anh ngồi cuối hàng ghế nhưng nàng cảm thấy nụ cười và ánh mắt yêu thương của chồng đang nhìn mình vừa khuyến khích lẫn ngưỡng mộ.

- Kính thưa các bác, các chú và các anh. Đề tài mà cháu xin được thuyết trình ngày hôm nay có tên là *Đột Kích Chiến Thuật và Chiến Lược*...

Ngọc Thụy dừng lại khi nghe có tiếng xì xầm phát ra trong hàng tướng lãnh ngồi hàng ghế thứ ba.

- Thiết tưởng các bác chú đã biết về ba danh từ *đột kích*, *chiến thuật* và *chiến lược* nên cháu chỉ xin nói về nguyên nhân và hậu quả của đột kích chiến thuật và đột kích chiến lược. Cách đây hai tuần Cộng Sản Bắc Việt đã pháo kích vào các làng xã của chúng ta dọc theo bờ bên này của sông Tiền. Các đại pháo 130 ly của địch với tầm bắn xa hai ba chục cây số đã pháo kích vào tỉnh lỵ Vĩnh Long gây chết chóc và thương vong cho vô số dân lành vô tội. Liên tiếp trong tuần lễ qua đại pháo của Bắc Việt cũng đã bắn phá vào các thôn ấp thuộc hai quận Bình Đại và quận Trức Giang của tỉnh Kiến Hòa. Các hành động độc ác và giết hại dân lành của cộng sản khiến cho ta không thể ngồi yên. Mang trọng trách bảo vệ dân lành Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa ta cần phải có những hành động tích cực và thiết thực hơn. Thừa lệnh của cựu Viên cháu và phòng Nghiên Cứu Chiến Thuật Chiến Lược đã phác họa và đề nghị một kế hoạch đột kích chiến thuật nhằm vào các mục tiêu sau đây. Thứ nhất là bảo vệ tình trạng an ninh cho dân chúng cư ngụ dọc theo bờ bên này của sông Tiền bao gồm các tỉnh như Kiến Hòa, Trà Vinh, Vĩnh Long, Sa Đéc, vùng Chợ Mới của tỉnh An Giang

và toàn thể dân chúng sống dọc theo con sông đào Vĩnh Tế. Dân có an cư lạc nghiệp thời họ mới ủng hộ và giúp đỡ ta chống cộng sản. Lý do thứ nhì mà cháu sắp nói ra là lý do chiến tranh chánh trị...

Ngọc Thụy mỉm cười hướng về chỗ ngồi của trung tướng Trần Văn Trung.

- Cháu xin phép bác Trung xía vào một lãnh vực mà không ai giỏi và biết nhiều bằng bác. Mai mốt đây các anh chiến sĩ của Liên Đoàn 81 Biệt Cách Nhảy Dù, của đại đội trinh sát Nhảy Dù, Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Động Quân hay những người lính gan lì của đại đội viễn thám của các sư đoàn bộ binh sẽ đột kích chiến thuật vào nhiều vị trí của địch dọc theo hai con sông Tiền và Vĩnh Tế với các hoạt động ám sát, bắt cóc, thủ tiêu và phá hoại hầu gây hoang mang, sợ hãi và lo âu cho bộ đội Cộng Sản Bắc Việt. Cháu muốn tiếng ho của cậu Nam sẽ làm cho Văn Tiến Dũng giật mình. Tiếng hô xung phong của bác Niệm sẽ khiến cho Chu Huy Mẫn phập phồng. Võ Nguyên Giáp sẽ bực đầu vì không biết quân ta công hay thủ, tiến hay lùi...

Cả phòng họp đều bật cười khi nghe Ngọc Thụy pha trò.

- Các toán biệt kích sẽ đặt trọng tâm vào hoạt động đặt mìn phá hoại đường xá, cầu cống cũng như phục kích các đoàn xe chở quân dụng tiếp tế cho mười mấy sư đoàn của cộng sản Bắc Việt đang trú đóng nơi kinh Vĩnh Tế. Quân lực ta sẽ triệt đường lương thực bắt Phạm Hùng phải uống nước vũng, Hoàng Cầm phải đào củ củ mà ăn và bộ đội của Giáp phải rút về bên này bờ sông Cửu Long. Ta sẽ thả các toán SEAL phá hư cây cầu Long An hoặc Bến Lức với mục đích làm gián đoạn giao thông trên quốc 4 cũng như làm tê liệt khả năng vận chuyển quân nhu và lương thực của địch vào các

vùng như Long An, Mỹ Tho, Gò Công, Mộc Hóa và Cao Lãnh để chuẩn bị cho giai đoạn thứ nhì...

Ngừng nói Ngọc Thụy uống một ngụm nhỏ nước lạnh đoạn hắng giọng.

- Nếu các bác, các chú, cậu và các anh có điều gì thắc mắc xin nêu lên câu hỏi...

Hơn năm mươi vị tướng lãnh ngồi trong căn phòng rộng đều im lặng. Lát sau vị tư lệnh sư đoàn 5 bộ binh là tướng Lê Nguyên Vỹ mới lên tiếng.

- Theo như những điều mà cháu đã trình bày thời quân lực ta sẽ chuyển từ thế thủ sang thế phản công?

Đây có thể là câu hỏi mà rất nhiều vị tướng lãnh tham dự buổi họp có ý định hỏi nhưng họ do dự chưa chịu lên tiếng. Nay nghe tướng Vỹ hỏi thời họ im lặng chờ nghe câu trả lời của người thuyết trình.

- Thưa bác Vỹ... Còn quá sớm để cho quân lực ta chuyển từ thế thủ sang thế công. Giai đoạn đột kích chiến thuật như một bức thông điệp hay lời tuyên cáo cho cộng sản Bắc Việt là chúng ta vẫn có đủ khả năng không những để ngăn cản chúng mà còn mở ra một cuộc chiến du kích làm cho chúng ăn không ngon ngủ không yên. Ngoài ra ta còn có ý nhắm nhủ với dân chúng ba miền nam trung bắc rằng Việt Nam Cộng Hòa vẫn tồn tại và một ngày nào đó không xa trong tương lai ta sẽ phát động một cuộc tổng tấn công để giải phóng đồng bào ra khỏi gông cùm cộng sản. Giai đoạn đột kích chiến thuật thực ra nhằm vào các mục tiêu chánh trị nhiều hơn là quân sự. Tranh thủ nhân tâm là mục đích chính của giai đoạn đột kích chiến

thuật. Chế độ cộng sản áp bức được dân chúng là nhờ sách lược công an trị. Các người lính biệt kích của ta sẽ lấy lòng dân bằng cách ám sát, bắt cóc hay thủ tiêu các tên công an làng xã, phường khóm hoặc tỉnh quận. Muốn dân theo ta, ủng hộ ta thời ta phải tiêu diệt quyền lực của đảng cộng sản mà đại diện là công an và thứ nhì là bộ đội...

Ngọc Thụy ngừng nói uống ngụm nước lạnh. Nàng chưa kịp lên tiếng một câu hỏi khác vang lên.

- Cháu có thể cho chú biết là giai đoạn đột kích chiến thuật sẽ kéo dài bao lâu?

Người vừa đặt câu hỏi trên chính là tư lệnh sư đoàn 25 bộ binh, chuẩn tướng Lý Tòng Bá.

- Thưa chú Bá... Cháu và phòng Nghiên Cứu Chiến Thuật Chiến Lược cũng như các phòng ốc của bộ tổng tham mưu chưa ấn định rõ ràng thời gian cho giai đoạn đột kích chiến thuật bởi vì nó còn tùy thuộc vào tình thế của ta và của địch. Tuy nhiên cháu có thể nói ít nhất là năm năm...

Có nhiều tiếng xì xào vang lên trong phòng. Dường như hiểu được sự thắc mắc của mọi người Ngọc Thụy hắng giọng.

- Kính thưa các bác và các chú... Giai đoạn đột kích chiến thuật không hẳn là các hoạt động thuần túy quân sự như bắt cóc, thủ tiêu, ám sát hoặc phá hoại mà nó còn liên hệ tới nhiều hoạt động khác như tâm lý, tình báo, gián điệp hoặc địch vận và dân vận. Chúng ta sẽ thả các điệp viên nằm vùng, gài người vào dân chúng hay các cơ quan trọng yếu của địch. Ta sẽ hỗ trợ cho

các hoạt động đòi hỏi tự do dân chủ của các tôn giáo hay tầng lớp trí thức đang sống trong sự kềm kẹp của cộng sản. Đây là một cuộc đấu tranh đa diện, phức tạp và đòi hỏi thời gian lâu dài. Cháu nói năm năm nhưng giai đoạn đầu tiên này có thể sẽ kéo dài lâu hơn...

- Lý do nào khiến cho chúng ta phải kéo dài giai đoạn đột kích chiến thuật tới năm năm hoặc lâu hơn nữa? Cháu Thụy vui lòng nói cho mọi người được rõ...

Người vừa hỏi câu trên chính là chuẩn tướng Trần Văn Hai. Hướng về vị tư lệnh sư đoàn 7 bộ binh Ngọc Thụy tươi cười trả lời.

- Có nhiều lý do khiến cho ta phải kéo dài thời gian của giai đoạn đột kích chiến thuật tới năm năm hoặc lâu hơn nữa, tuy nhiên lý do quan trọng nhất chính là tài chánh. Chánh phủ không đủ tiền tài trợ cho mọi hoạt động về tình báo, tuyên truyền, xâm nhập nhân viên vào trong lòng địch do đó ta phải làm từng việc một. Việc nào quan trọng và khẩn yếu sẽ được làm trước. Bởi vậy các hoạt động như phá hoại, ám sát, bắt cóc sẽ được thi hành trước nhất...

Ngọc Thụy dừng lại để chờ xem các bác, chú còn hỏi gì nữa không xong mới hắng giọng.

- Nếu các bác, các chú không còn thắc mắc nào nữa thì cháu xin nói tới giai đoạn thứ nhì là đột kích chiến lược. Sau khi giai đoạn đột kích chiến thuật bắt đầu có ảnh hưởng trong dân chúng cũng như gây ra tình trạng hoang mang, sợ hãi và bất ổn trong hạ tầng cơ sở của địch ta sẽ chuyển sang giai đoạn đột kích chiến lược. Đang từ các hoạt động phá hoại, quân lực ta sẽ mở ra các cuộc tấn công cấp đại đội hoặc tiểu đoàn để đánh vào

các đồn bót, căn cứ của địch nằm dọc theo bờ sông Tiền. Các đơn vị thuộc liên đoàn 81 biệt kích nhảy dù, biệt động quân, nhảy dù, thủy quân lục chiến sẽ lén lút xâm nhập vào những mật khu của địch. Các chiến khu D, C, Dương Minh Châu, Hắc Dịch, Hồ Bò, Tam Giác Sắt sẽ là cứ điểm an toàn cho ta trú ẩn để từ đó phóng ra các cuộc đột kích chiến lược cấp tiểu đoàn hay trung đoàn. Cháu sẽ không đi sâu vào chi tiết của giai đoạn đột kích chiến lược vì thời điểm chưa tới. Phòng Nghiên Cứu Chiến Thuật Chiến Lược sẽ duyệt xét thành quả của giai đoạn đột kích chiến thuật rồi sau đó họp bàn với các cơ quan liên hệ để phác họa đường lối cho giai đoạn đột kích chiến lược...

Ngọc Thụy ngừng lại uống ngụm nhỏ nước lạnh xong hướng về chỗ đại tướng Viên đang ngồi. Trông thấy cậu của mình gật đầu nàng mỉm cười hăng giọng.

- Tiện đây cháu xin báo cho các bác, các chú và các anh một tin vui là nước Pháp đã chính thức bình thường hóa bang giao với nước ta bằng cách nâng lãnh sự quán lên thành tòa đại sứ. Đây là một chiến thắng về mặt ngoại giao và chính trị của nước ta sau hơn một năm tranh đấu ráo riết...

Mọi người trong phòng hội đồng vỗ tay hoan hô cho thắng lợi ngoại giao này.

- Nước Pháp cũng là nước đầu tiên ký hợp đồng với nước ta về việc tìm kiếm và khai thác các giếng dầu hỏa ngoài biển đông. Bộ ngoại giao của ta đang vận động với các nước như Anh, Đức, Ý, Thụy Điển, Na Uy thiết lập bang giao và mua bán với ta cũng như khai thác dầu hỏa trong lãnh hải của ta. Hy vọng sự bỏ vốn đầu tư sẽ đem lại cho ta một ít tiền để kỹ nghệ hóa nông nghiệp và tân trang vũ khí cho quân lực. Bộ ngoại giao đang điều

đình với nước Pháp để nhờ họ mua giúp cho ta một ít quân dụng cần thiết của Hoa Kỳ...

Tiếng xì xầm nổi lên khiến cho Ngọc Thụy phải ngưng nói. Nhìn xuống hàng ghế thứ ba nơi có tiếng xì xầm phát ra nàng cười lên tiếng.

- Các bác và các chú có điều gì thắc mắc?

- Bác chỉ hỏi là Hoa Kỳ bằng lòng bán vũ khí cho ta?

Người hỏi câu đó chính là tướng Trung, cục trưởng cục chiến tranh chánh trị của quân lực.

- Thưa bác Trung... Mình không có bất cứ liên hệ ngoại giao hoặc kinh tế nào với Hoa Kỳ do đó việc mua quân dụng của họ đều qua trung gian của Pháp. Pháp mua của Hoa Kỳ rồi đem bán lại cho mình. Mua theo cách này thời giá cao hơn nhưng đó là cách duy nhất để mình có được quân dụng cần thiết cho việc tu bổ, bảo trì và sửa chữa tàu chiến, phi cơ và vũ khí vì đa số chiến cụ mà mình đang sử dụng đều do Hoa Kỳ sản xuất...

Ngừng lại uống ngụm nước Ngọc Thụy cười tiếp.

- Sau đây cháu xin nhường lời cho cậu Viên nói chuyện với các bác và các chú...

Ngọc Thụy đi về cuối phòng ngồi vào ghế cạnh Đình Anh. Đại tướng Viên hắng giọng.

- Tôi xin báo cho tất cả anh em một tin buồn là sau thời gian dài nghiên cứu bộ quốc phòng và bộ tổng tham mưu đi đến quyết định là giải ngũ một số đông binh sĩ, sĩ quan các cấp và tướng lãnh trong số đó có tôi...

Tiếng xì xào vang lên mỗi lúc một lớn hơn khiến cho tướng Viên phải giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng.

- Cá nhân tôi và anh em đã từng đổ xương máu để bảo vệ đất nước khỏi lọt vào tay cộng sản. Tôi hiểu lòng yêu nước thiết tha và sự hy sinh cao độ của anh em. Tuy nhiên sau khi rút về bên này bờ sông Tiền thời với một lãnh thổ nhỏ hẹp quân lực ta so ra quá nhiều và quá thừa...

- Anh Viên nói đúng đó. Tôi cũng cảm thấy tình trạng của quân lực ta bây giờ là quan nhiều hơn lính và lính nhiều hơn dân. Giải ngũ bớt quân số là bớt đi gánh nặng cho ngân sách quốc gia. Đã tới lúc chúng ta về đuổi gà cho má bầu trẻ rồi...

Mọi người đều bật cười vui vẻ vì câu nói đùa của tướng Khuyên.

- Anh may mắn là bà xã còn có gà cho anh đuổi chứ tôi thời chắc phải xách cần đi ra sông Hậu câu cá...

Câu nói của tướng Trung lại làm cho mọi người cười lớn hơn. Cầm trong tay bản danh sách tướng Viên nói với giọng trầm và buồn.

- Sẽ có rất nhiều sĩ quan các cấp, các tướng lĩnh đảm nhiệm các chức vụ trưởng phòng, tư lệnh sư đoàn, chỉ huy trưởng các trung tâm huấn luyện sẽ được giải ngũ. Theo ước tính của Ủy Ban Giải Ngũ và Điều Chỉnh Quân Số thời việc giải ngũ cũng như tái tạo lại hệ thống chỉ huy và điều hành sẽ tiết giảm cho ngân sách quốc gia một số tiền lên tới năm tỉ đồng. Ngày xưa vì nhu cầu của chiến tranh quân lực ta có rất nhiều trung tâm huấn luyện dành riêng cho các quân binh chủng. Hôm nay để tiết kiệm ta chỉ có một trung tâm huấn luyện duy nhất chuyên môn đào tạo binh sĩ và sĩ quan cho tất cả quân binh chủng. Trung tâm huấn luyện này được bộ quốc phòng đặt tên là Trung Tâm Huấn Luyện Liên Quân. Bộ tổng tham mưu đang chọn lựa một vị tân chỉ huy trưởng cũng như địa điểm để xây cất trung tâm huấn luyện này... Vào mùa hè năm tới chánh phủ sẽ tổ chức một cuộc bầu cử tổng thống và quốc hội. Đây là một cuộc bầu cử tự do dân chủ nhằm mục đích để cho dân chúng lựa chọn một chánh quyền hợp pháp của mình. Sau khi giải ngũ các anh em nên tích cực tham gia ứng cử tổng thống hoặc tòa nhà lập pháp để tiếp tục phục vụ đất nước theo khả năng của mình. Tôi hy vọng nhiều anh em của chúng ta sẽ trở thành dân biểu, thượng nghị sĩ hoặc bộ trưởng trong chính phủ mới...

- Như vậy chắc đại tướng sẽ ra ứng cử tổng thống?

Khi nghe câu hỏi của Bảo đại tướng Viên cười nhẹ.

- Còn quá sớm để biết được tôi có ra tranh cử tổng thống hay là không... Tiện đây tôi cũng nói sơ qua cho các anh em được biết về hệ thống chỉ huy mới của quân lực Việt Nam Cộng Hòa ta trong tương lai. Sau khi tôi giải ngũ rồi thời chức vụ tổng tham mưu trưởng sẽ không còn nữa mà thay

vào đó là chức tham mưu trưởng liên quân tạm thời do trung tướng Ngô Quang Trưởng nắm giữ cho tới khi có một chánh phủ mới. Vị bộ trưởng quốc phòng của chánh phủ mới sẽ chỉ định ai là người giữ chức vụ tham mưu trưởng liên quân. Các phòng của bộ tổng tham mưu sẽ được thu gọn chỉ còn lại có bốn là phòng nhân viên; phòng an ninh- tình báo và tâm lý chiến; phòng hành quân và phòng tiếp vận. Riêng về tổ chức của bộ binh cũng sẽ thay đổi cho phù hợp với tình thế mới nhất là với ngân sách quốc gia. Quân lực ta sẽ chia thành ba mặt trận là Mặt Trận Tiền Giang, Mặt Trận Việt Miên và Mặt Trận Hậu Giang. Ba sư đoàn 7, 18, và 25 sẽ bị giải tán để trở thành các trung đoàn biệt lập và lưu động thống thuộc Mặt Trận Tiền Giang dưới quyền chỉ huy của vị tư lệnh là thiếu tướng Nguyễn Duy Hình và tư lệnh phó là chuẩn tướng Trần Văn Hai. Thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam và chuẩn tướng Lê Văn Hưng vẫn giữ chức vụ cũ. Các sư đoàn 1, 2, 3, 5 và 22 cũng bị giải thể để trở thành các trung đoàn biệt lập và lưu động chịu sự chỉ huy của bộ tư lệnh mặt trận Việt Miên. Thiếu tướng Phan Đình Niệm sẽ là vị tân tư lệnh Mặt Trận Hậu Giang để chỉ huy các trung đoàn cơ động của sư đoàn 9, 21 và 23...

Đại tướng Viên ngừng lại uống ngụm nước đoạn cao giọng tiếp.

- Sau khi tham khảo ý kiến với Phòng Nghiên Cứu Chiến Thuật Chiến Lược và cũng để thích hợp với hình thái chiến tranh đặc biệt bộ tổng tham mưu đã quyết định tập hợp ba sư đoàn biệt động quân, sư đoàn nhảy dù và sư đoàn thủy quân lục chiến với liên đoàn 81 biệt cách nhảy dù thành một đơn vị mới có tên là *Lực Lượng Đột Kích Chiến Thuật Chiến Lược* đặt dưới quyền chỉ huy của thiếu tướng Nguyễn Văn Hiếu...

Ngừng lại nhìn xuống các vị tướng lãnh đang ngồi trong phòng họp tướng Viên cất giọng bùi ngùi.

- Trong số các anh em sẽ có nhiều người trở lại đời sống dân sự hoặc được bổ nhiệm vào chức vụ mới. Tuy nhiên tôi hy vọng là chúng ta sẽ gặp lại nhau, đối đãi với nhau bằng tình huynh đệ chi binh và cùng nhau xây dựng lại đất nước và giải phóng cho tổ quốc và đồng bào kém may mắn phải sống dưới sự cai trị độc tài và tàn ác của cộng sản....

Dứt lời vị tổng tham mưu trưởng bước xuống bắt tay từng vị tướng trong phòng họp. Mọi người cười nói, thăm hỏi và chúc tụng lẫn nhau thật lâu mới chịu giải tán.

Chu Sa Lan
Những Kẻ Bất Khuất
Chương 21

2 giờ sáng. Trời tối thui. Mưa nặng hạt. Gió thổi phần phật. Tắt máy bốn chiếc PBR từ từ cắm mũi vào bờ. Một toán lính lặng lẽ đổ bộ lên dãy đất ven sông cách huyện lỵ Hồng Ngự chừng năm bảy cây số rồi sau đó biến mất trong bóng đêm mịt mù. Để không lộ bí mật cuộc đổ bộ của toán biệt kích, thủy thủ đoàn của bốn chiếc PBR phải dùng sào đẩy cho tàu trôi ra giữa sông mới nổ máy và bắt đầu cuộc tuần tiểu thường lệ trên dòng sông Tiền.

Một trung đội. Hai mươi bốn người. Bốn toán. Mỗi toán sáu người. Đây là trung đội biệt kích đầu tiên mà bộ tổng tham mưu của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã thử phóng ra để thử nghiệm chiến thuật du kích bao gồm các hoạt động như ám sát, bắt cóc và phá hoại. Trung đội biệt kích của Liên Đoàn 81 Biệt Cách Nhảy Dù đặt dưới quyền chỉ huy của trung úy Tùng, trung đội trưởng và thượng sĩ nhất Hưng, trung đội phó. Một già một trẻ, một suy tư một kinh nghiệm; Tùng và Hưng là cặp bài trùng trong nhiều chuyển công tác đặc biệt và quan trọng. Sự kính phục lẫn nhau, sự hiểu biết trách nhiệm và chia xẻ gian nguy khổ cực đã tạo nên tình đồng đội keo sơn gắn bó và đó là một trong nhiều yếu tố khiến cho họ thành công trong những công tác hiểm nghèo nhất.

Rải lính canh chừng xong Tùng quây các toán trưởng thành vòng tròn.

- Tôi lãnh toán 1 đánh mặt trước còn Can Nhí lãnh toán 3 ập vào sau lưng đồn bộ đội. Ông Hưng lãnh toán 2 phục kích quân tiếp viện. Hà lãnh toán 4 đánh vào huyện bắt mấy thằng công an. Phải làm nhanh và gọn. Mình có mười lăm phút để thanh toán mục tiêu. Mấy ông có gì thắc mắc không?

- Đồn công an đóng ở đâu hả trung úy?

Trung sĩ Hà lên tiếng hỏi. Ngần ngừng giây lát Tùng nói nhỏ.

- Tôi cũng không biết. Có gì hỏi dân hay nhờ dân dẫn đường... Hai ông cẩn thận...

Hưng cười khà.

- Trung úy đừng lo... Mình đánh bất ngờ vả lại tụi nó gần hai năm nay lo ăn chơi phè phỡn nên đâu có đề phòng. Mình đánh cái ào là xong...

Tùng vỗ vai Can Nhí.

- Đi em...

- Trung úy để em đi trước...

Can vẫy tay ra lệnh cho lính. Tùng gật đầu mỉm cười nhìn theo bóng thẳng

em thân tín của mình. Can, biệt danh Can Nhí. Nhí là danh từ mà bạn bè đặt cho nó vì thấy nó trẻ tuổi và nhất là thân hình cao không quá thước sáu của nó. Nhưng đừng tưởng nó nhí mà ăn hiếp. Bên trong cái thân hình nặng không đầy năm mươi ký lô đó là một thân võ thuật. Võ gia truyền. Võ Việt Nam. Với những ngón đòn tối độc. Những ngón đòn giang hồ quái dị. Tùng nhớ một lần ở An Lộc. Trong đám cố vấn Mỹ có trung sĩ John Anderson. Cao một thước tám, nặng hơn trăm ký lô, cao thủ nổi tiếng của quyền anh, John rất hãnh diện về cá nhân cũng như coi thường tất cả lính Việt Nam kể cả lính biệt cách dù. Nghe lính đồn hấn thách thức Can Nhí đấu võ. Can từ chối. Điều đó khiến cho John càng thêm mục hạ vô nhân. Hấn tìm cách gây sự để bắt Can Nhí phải so tài với hấn. Can đem chuyện tên cố vấn gây sự với mình báo cho Tùng biết. Tùng trình bày sự việc với đại úy Smith. Ông ta là người hiểu biết và rất có cảm tình với lính biệt cách dù. Nghe Tùng trình bày xong ông ta cười nói với Tùng.

- Tại sao mình không để Can Nhí dạy thẳng cốt đột đó một bài học. Tôi với anh sẽ làm chứng là thẳng John gây sự trước và Can Nhí chỉ tự vệ mà thôi...

Cuộc đấu võ lan truyền. Toàn thể lính biệt kích và cố vấn Mỹ đều có mặt. Đa số lo sợ cho Can Nhí vì thân xác quá chênh lệch. Một bên giống như con chuột còn một bên là con khỉ đột to lớn, dềnh dàng với các cú đấm nặng ngàn cân. Chỉ cần trúng một đòn thôi là Can Nhí phải vỡ mặt hoặc nằm nhà thương cả tuần lễ. Tuy nhiên Can Nhí lạnh như sóc. Nó vờn thẳng khỉ đột mệt vã mồ hôi trước khi tung sát thủ. Cú đánh bằng nội gia chân lực vào ngay đả trung khiến cho thẳng John xùi bọt mép nằm thẳng cẳng. Đại úy Smith phải gọi trực thẳng tản thương. Sau lần đó đám cố vấn nhìn Can

Nhí và lính biệt kích Việt Nam với cái nhìn thán phục và ngưỡng mộ. Họ có thái độ thân thiện, lịch sự, ăn nói lễ phép và giúp đỡ tận tình hơn.

- Trung úy...

Tùng mỉm cười khi nghe Can Nhí gọi.

- Đồn bộ đội đó trung úy...

Hơi gật đầu Tùng nhìn đăm đăm ngôi đồn nằm sát bên con rạch nhỏ. Tháp canh nhô lên cao hiện mờ mờ trong bóng đêm. Tên lính gác đi đi lại lại.

- Em nghĩ sao... Hơi xa phải không?

Tùng thì thầm. Can Nhí gật đầu.

- Nếu gần hơn em sẽ thối cho nó một phát là xong ngay...

Can nói tới cái biệt tài thối xì đồng và kim độc của mình. Tùng gật đầu cười trong bóng tối.

- Trung úy... Chắc mình phải để thằng Năm Không Dái làm việc cho chắc ăn...

- Ủ... Gọi nó tới...

Tùng mỉm cười khi nghe Can Nhí nói tới tên người lính chuyên môn bắn sẻ đồng thời cũng là một biệt danh nổi tiếng nhất trong trung đội. Năm là người Châu Đốc, ít học, hiền lành và chất phác. Tuy nhiên Năm lại được mọi người nể nang nhờ tài bắn súng nhất là bắn sẻ. Tùng đặt cho Năm cái tên rất kêu là Năm Vũ Khí. Tuy nhiên trong một tiệc rượu ở Pleiku ông thượng sĩ Hưng sến mới gọi là Năm Khí Giới rồi sau đó lính lại sửa thành Năm Khí Giải. Lâu dần họ nói trại ra thành Năm Khí Dải, rồi từ từ thành ra Năm Không Dải bởi vì đối với người miền nam nhất là dân lục tỉnh thời họ phát âm chữ Giải với Dải giống như nhau khiến cho Năm Vũ Khí trở thành một đề tài điều cợt của trung đội.

Đưa tay chỉ tháp canh với bóng tên lính gác Tùng thì thầm.

- Em cho thằng đó ngủ dùm anh...

Nhe răng cười trong bóng tối Năm Không Dải nâng khẩu súng đặc biệt của mình lên. Đó là khẩu M14 có gắn ống nhắm và bộ phận hãm thanh nơi họng súng. Với khẩu súng đặc biệt cộng thêm cái biệt tài bắn súng Năm Không Dải có thể bắn đứt cuống trái dừa cách xa trăm thước. Đưa khẩu M14 lên nhắm giây lát xong Năm Vũ Khí bóp cò. Bụp... Âm thanh nổi lên. Tùng thấy tên lính canh lão đảo rồi ngã xuống.

- Anh vào mặt trước còn em vào mặt sau...

Can Nhí kéo toán lính của mình đi. Tùng ra dấu. Như những bóng ma lính biệt cách dù biến mất trong bóng đêm. Tạch... tạch... tạch... Ầm... ầm... Tiếng súng và tiếng lựu đạn nổ ì ầm trong đêm tối khiến cho đám bộ đội đang ngủ say chợt giật mình thức giấc. Chưa kịp chạy ra khỏi phòng chúng chợt thối lui khi thấy năm ba người lính mặc quân phục rần rì ào vào với súng chia lăm lăm. Không phòng bị lại bị đột kích bất ngờ đám bộ đội đành phải giơ tay đầu hàng. Dồn kẻ địch ra giữa sân Tùng lên tiếng.

- Tôi là trung úy Tùng thuộc Liên Đoàn 81 Biệt Cách Nhảy Dù của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Ai trong các anh là người chỉ huy ở đây?

Toán bộ đội im lặng giây lát rồi một giọng nói nhỏ và chậm vang lên.

- Tôi... Tôi là trung đội trưởng...

Hơi mỉm cười Tùng nói lớn.

- Mời anh ra đây nói chuyện...

Một thanh niên tuổi gần ba mươi, tóc cắt ngắn và mặc chiếc quần xà lỏn với áo thun trắng chậm chạp bước ra. Quan sát vị trung úy biệt kích giây lát thanh niên hỏi.

- Tôi là thiếu úy Đình, trung đội trưởng. Các anh định làm gì. Giết chúng tôi?

Tùng cười nhẹ.

- Lính Việt Nam Cộng Hòa của chúng tôi không giết tù binh...

Kín đáo quan sát Can Nhí thoáng thấy nét mừng rỡ hiện ra trên mặt của đám bộ đội. Hai mươi bốn khẩu súng AK47, trung liên và đại liên của địch được lính đem ra chất đống nơi góc sân. Nghe tiếng súng nổ dồn dập nơi hướng chợ quận Tùng nói với Can Nhí.

- Anh dẫn một toán đi còn em ở lại đây canh chừng. Cho lính bó súng của tụi nó lại để mình đem về...

Tùng dẫn năm người lính chạy nhanh về hướng chợ. Tuy tiếng súng đã im nhưng lửa lại cháy sáng hơn.

- Trung úy...

Một người lính thuộc toán 4 xuất hiện. Tùng hỏi nhanh.

- Có chuyện gì?

- Tụi này đụng với đám công an. Bắn chết ba thằng, bắt sống năm thằng trong đó có thằng xếp công an quận...

- Anh em mình có ai bị gì không?

Tiếng của Hà vang lên trong bóng tối.

- Mấy thằng công an chuyên môn ăn hiếp dân chứ đánh nhau thời dở ẹt. Súng mình bắn chỉ thiên mà nó lại đái trong quần anh ời...

Tùng cười lớn khi thấy Hà cùng với một người lính xuất hiện.

- Có tin gì của ông Hưng không?

Hà lắc đầu.

- Không... Hường ống nằm phục kích nghe êm rờ. Em đoán tụi bộ đội sức mấy mà dám đi ban đêm. Phải đợi tới sáng mai tụi nó mới lò dò xuống...

Khẽ gật đầu Tùng quay qua nói với Tú, người lính mang máy truyền tin.

- Em gọi tàu đón mình lúc 05h00... Bây giờ mình tập hợp dân tới đồn công an nói chuyện chơi...

Mấy trăm dân quê đứng im dưới ánh đuốc bập bùng. Họ im lặng nhìn mấy chục tên bộ đội và công an đang bị trói tay đứng xớ rớ giữa khoảnh sân rộng.

- Kính thưa đồng bào... Tôi là trung úy Tùng, thuộc Liên Đoàn 81 Biệt Cách Nhảy Dù của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa ở bên kia bờ sông Tiền. Nghe bộ đội và công an chuyên môn ăn hiếp đồng bào nên chúng tôi tới hỏi thăm sức khỏe của tụi nó. Từ đây trở về sau chúng tôi sẽ tới viếng thăm đồng bào nhiều hơn nữa. Đồng bào tin tôi đi. Chúng tôi sẽ trở lại...

Ngừng lại Tùng nhìn đám đông. Anh thấy mắt của người dân quê chất phác hiện lên vẻ vui mừng và tin tưởng.

- Những người lính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa sẽ trở lại để giải thoát đồng bào và đất nước ra khỏi sự cai trị độc tài và tàn ác của cộng sản...

Hướng về đám bộ đội và công an đang lăm lét nhìn mình Tùng nghiêm giọng.

- Chúng tôi sẽ trở lại... Các anh nên thức tỉnh để đối xử đàng hoàng với đồng bào cũng như bỏ hàng ngũ cộng sản mà theo về với quốc gia và dân tộc...

Đưa tay vẫy chào những người dân quê đang đứng im dưới ánh đuốc bập bùng Tùng cùng anh em biệt kích biến mất vào bóng đêm.

Trời xế chiều. Ánh nắng mặt trời của một ngày hè vào cuối tháng tám dọi xuống khoảng sân rộng và phẳng phiu. Năm chục người lính mặc quân phục rằn ri. Nơi ngực áo có in hình một cái đầu con cọp đang nhe răng. Họ đứng, nằm ngồi trò chuyện với nhau dọc theo hai dãy nhà lợp lá. Đây là căn cứ của Chiến Đoàn 1 Xung Kích của sư đoàn 102 Biệt Động Quân thuộc Lực Lượng Đột Kích Chiến Thuật Chiến Lược đặt dưới quyền chỉ huy của tướng Hiếu.

Toán lính vội vã trở lại hàng ngũ khi hai vị sĩ quan cấp tá bước ra. Đó là đại tá Bảo, tư lệnh sư đoàn 102 biệt động quân. Còn vị trung tá chính là trung tá Hiện, tham mưu trưởng kiêm chiến đoàn trưởng chiến đoàn 1 Xung Kích.

Đại úy Hãn, sĩ quan trưởng toán giờ tay chào kính cấp chỉ huy của mình. Bảo và Hiện giờ tay chào trả xong Bảo hắng giọng.

- Anh em bình sĩ...

Đại diện cho Chiến Đoàn 1 Xung Kích các anh em sẽ là những người lính đầu tiên của biệt động quân đánh nhau với địch trên đất của địch. Tôi biết các anh em sẽ làm rạng danh người lính của Biệt Động Quân nói riêng và Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa nói chung. Các anh em sẽ chu toàn nhiệm vụ mà tổ quốc và dân tộc đã giao phó cho chúng ta. Đó là nhiệm vụ của người lính chiến đấu cho tự do và độc lập của dân tộc. Hôm nay anh em sẽ được chỉ huy bởi trung tá Nguyễn Hữu Hiện, tham mưu trưởng kiêm chiến đoàn trưởng Chiến Đoàn 1 Xung Kích của sư đoàn 102 biệt động...

Tiếng vỗ tay hoan hô vang lên hồi lâu mới dứt. Nhìn một vòng năm mươi người lính xung kích trung tá Hiện cao giọng.

- Anh em binh sĩ... Chiều nay tàu của hải quân sẽ đưa tôi và anh em sang bên kia sông mở cuộc phục kích đoàn xe tiếp tế cho quân địch đang đóng bên biên giới Miên dọc theo sông Vĩnh Tế. Chặn đường tiếp tế của địch thì chúng ta mới làm cho địch ngưng đánh chiếm phần đất tự do mà tôi và anh em cùng gia đình của chúng ta đang sống. Tự do hay là chết. Ngày hôm nay chúng ta sẽ chứng tỏ cho bộ đội của Võ Nguyên Giáp là chúng ta, những chiến sĩ bất khuất của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa vẫn tiếp tục cuộc chiến đấu cho tới khi nào giải phóng quê hương ra khỏi sự cai trị độc tài và tàn ác của cộng sản...

Tiếng vỗ tay nổi lên cùng với tiếng hát của năm mươi người cất cao.

- Ngày bao hùng binh tiến lên

Bờ cõi vang lừng câu quyết chiến

Bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành.

Quân Việt Nam đi hồn non nước xây thành.

Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Đi là mang mối thù thiên thu

Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Bước lên đây người Việt Nam.

Kèn vang theo tiếng chân đang rồn rập xa xa

Tiếng gào thiết tha

Ngàn lời chính khí đưa

Ấm ầm tiếng thét hoà

Rầm rầm tiếng súng sa trường xa

Hồn say khi máu xương rơi tràn đầy, ngập biên khu

Oán thù khắp nơi

Từng bụi lốc cuốn rơi

Từng giọt máu sáng ngời

Một đường kiếm thép oai hùng đưa

Ngày bao hùng binh tiến lên

Bờ cõi vang lừng câu quyết chiến

Bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành.

Quân Việt Nam đi hồn non nước xây thành.

Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Đi là mang mối thù thiên thu

Đi là đi chiến đấu

Đi là đi chiến thắng

Bước lên đây người Việt Nam.

Bước lên đây Biệt Động Quân...

Biệt Động Quân xung phong... Biệt Động Quân sát...

Hiện mỉm cười nhìn Bảo. Cả hai vị sĩ quan chỉ huy đọc được trong mắt của lính một ý chí bất khuất, can trường và sẵn sàng hy sinh cho tổ quốc.

18h00. Ánh tà dương le lói rọi trên màu áo hoa rừng của Hiện thành màu vàng óng ánh. Quỳnh Hoa nắm tay chồng. Mắt nàng rưng rưng. Hiện nói nhỏ với vợ khi thấy binh sĩ dưới quyền chỉ huy của mình lặng lẽ xuống tàu.

- Anh phải đi...

Quỳnh Hoa gạt đầu. Nước mắt của nàng ứa ra hòa với bóng tối xóa dần hình bóng của Hiện. Chiếc PBR từ từ tách bến đưa những người lính sang sông. Ngày xưa Kinh Kha còn được thái tử Đan mở tiệc đưa qua sông Dịch để hành thích bạo chúa Tần Thủy Hoàng. Hôm nay Hiện, chồng nàng và những người lính xung kích sang sông không có người đưa, không tiệc tùng tiễn biệt. Họ chẳng chỉ là nước mắt của những người ở lại. Những người lính của Chiến Đoàn 1 Xung Kích đi làm nhiệm vụ của người trai thời chinh chiến trong âm thầm và cô đơn, không vinh quang cũng không cần ai biết tới.

Trời sáng mờ mờ. Sương mù giăng giăng. Mặt sông Cửu Long sóng gợn lăn tăn.

- Ông thầy uống cà phê ông thầy...

Trạm, người lính mang máy truyền tin đưa cho Hiện cái ly nhựa vàng ố bốc mùi cà phê thơm thơm. Thông thả nhấp ngụm cà phê của thằng em thân tín đưa cho Hiện cười đùa.

- Lâu quá anh không có uống cà phê thành ra quên mất mùi vị. Làm sao mà em có cà phê?

Hiện hỏi vì ngạc nhiên. Sau khi rút về Hậu Giang thời cà phê hầu như là thứ hiếm, quý và mắc tiền nhất. Nó mắc hơn cả xăng. Cười hà hà Trạm nói nhỏ.

- Buôn lậu ông thầy... Cà phê phải đi vòng từ Ban Mê Thuật sang Thái Lan rồi sau đó nhập vào Rạch Giá. Một ký lô năm ba trăm ngàn đồng tùy theo ngon dở...

Theo thói quen Hiện đưa tay lên túi định lấy thuốc lá ra hút. Chợt nhớ mình đang ở trong vùng địch Hiện cười nhẹ.

- Giờ này mà được hút thuốc lá...

Trạm cười liếc quanh quất.

- Giờ này mấy thằng bộ đội còn chổng cẳng ngủ. Ông thầy cứ làm vài hơi đi...

Hiện lắc đầu uống thêm ngụm cà phê đen. Mặc dù thêm thuốc lá nhưng anh phải làm gương cho lính. Hăn, đại úy trưởng toán xuất hiện.

- Trung tá dậy sớm quá...

Hiện cười nhẹ.

- Trời lạnh thành ra hơi khó ngủ...

- Đại úy uống cà phê không đại úy...

Hăn kêu lên với giọng ngạc nhiên khi nghe người lính mang máy truyền tin mời mình uống cà phê.

- Làm sao mà em có cà phê. Từ hồi mình về Hậu Giang tới giờ anh thêm cà phê muốn chết...

Trạm đưa cho Hăn ly cà phê đen. Nhấp ngụm nhỏ Hăn gật gù.

- Tuyệt... Cà phê Ban Mê Thuột ngon số dách. Tiếc là mình bỏ Ban Mê Thuột. Mấy thằng *mán- bộ- đội* đâu biết uống cà phê...

Hiện cười nhẹ.

- Hãn ở Ban Mê Thuột lâu không?

- Tôi ở Pleiku bảy năm thừa trung tá... Tôi có nhiều kỷ niệm về Pleiku...

Nhấp ngum cà phê Hiện nói bằng giọng mơ màng.

- Tôi cũng thế... Lần đầu tiên tôi biết yêu... Cô bồ của tôi ở Pleiku giống như trong thơ của Nguyễn Tất Nhiên " Em Pleiku má đỏ môi hồng "...

Hãn cũng cười.

- Cô bồ của tôi cũng vậy. Học đệ nhị... Nếu không có vụ mình rút khỏi Pleiku thời chắc chúng tôi đã lấy nhau...

Hãn thở dài. Ba người lính im lặng uống cà phê không ai nói với ai lời nào. Sương mù giăng đầy mặt sông rộng. Uống cạn ly cà phê Hiện hỏi Hãn.

- Mình có tin của toán viên thám chưa?

Dù Hiện hỏi trống không nhưng Hãn cũng hiểu câu hỏi đó dành cho mình.

- Thừa có trung tá. Họ báo cáo đoàn công voa của địch đã rời Hồng Ngự hồi năm giờ sáng. Chắc chín mười giờ chúng mới tới chỗ mình nằm...

Trải tấm bản đồ lên trên cỏ Hãn thấp giọng.

- Mình chặn tụi nó tại chỗ này. Đoàn công voa của tụi nó chừng năm mươi chiếc có hai T54 hộ tống và một chiếc jeep gắn đại liên dẫn đầu. Mình chặn đầu, đuôi và giữa cắt tụi nó ra làm ba khúc...

- Mình có bao nhiêu M72?

- Năm khẩu thừa trung tá...

Hiện gạt đầu.

- Đủ rồi... Hãn nhớ dặn anh em cẩn thận. Địch có tăng...

Khẽ gạt đầu Hãn lùi nhanh vào trong đám lau cỏ cao lút đầu mọc lan ra tận con đường đất đỏ uốn lượn theo dòng sông.

Mặt trời ửng ửng đỏ nơi hướng đông. Hiện ngồi trên bãi cỏ cạnh con đường. Đứng sau lưng anh là Trẹm đang mở máy PRC 25 để liên lạc với hai toán 2 và 3. Hiện im lìm quan sát cảnh vật. Từ chỗ anh đứng cách Hồng Ngự hơn mười cây số theo đường chim bay và sâu trong biên giới Miên độ

sáu bảy cây số. Con đường đất đỏ mà đoàn công voa của địch chạy tới đây phải đánh một vòng cua khá gắt cho nên phải giảm tốc độ. Và lại chỗ này bờ đất bên phải lại cao hơn mặt đường một chút và cây cỏ rậm rạp. Do đó Hân đã chọn chỗ này để dàn quân phục kích đoàn công voa của địch. Hiện cũng đồng ý và thầm khen ngợi vị đại úy đã chọn một vị trí hiểm nhất để phục kích.

- Trung tá...

Hiện ngược lên nhìn thiếu úy Đăng, phó trưởng toán 2.

- Toán viễn thám báo cáo đoàn công voa bắt đầu vượt qua biên giới... Một T54 dẫn đầu...

Hiện cười nhẹ.

- Em hãy cho binh sĩ sẵn sàng. Chờ khi nào có lệnh mới được khai hỏa...

- Tuân lệnh trung tá... Để em bắn chiếc T54 đi chính giữa...

Nằm mọp dưới đám cỏ cao bên cạnh Trạm Hiện nghe tiếng động rì rầm mỗi lúc một lớn hơn. Áp sát tai vào ống liên hợp anh lắng nghe các toán trưởng báo cáo đầy đủ chi tiết về sự di chuyển của đoàn công voa địch.

Đăng thì thầm.

- Nó tới chưa trung tá?

Hiện cười lặng lẽ.

- Toán 3 báo cáo khúc đầu đoàn xe địch đang đi qua vị trí của họ...

Đăng gục gặt đầu. Năm phút sau Hiện lại lên tiếng.

- Khúc giữa đoàn xe đang đi qua vị trí của toán 3...

Đăng, Trẹm nhìn đoàn quân xa sơn màu xanh đậm có hình ngôi sao vàng hai bên cửa đang từ từ lăn bánh ngang qua chỗ mình nằm. Hiện thì thầm với Đăng khi nghe tiếng xích sắt nghiền trên mặt đường.

- Sẵn sàng...

Đăng nâng khẩu M72 lên. Nhìn chiếc T54 dềnh dàng chỉ cách mình mười thước Hiện cảm thấy hồi hộp và sợ hãi.

- Nếu trái M72 không nổ thời chết... Nếu lính bắn trật thời bỏ mẹ...

Hiện lảo bầm. Ý tưởng bùng nổ khiến cho vị trung tá từng sống chết không biết bao nhiêu lần phải sợ hãi. Anh sợ chết. Tại sao hôm nay mình lạnh căng. Có điều gì bất thường. Chắc lâu quá mình không có đánh giặc. Liếc qua bên trái thấy Đấng đang hờm khẩu M72 và nhìn mình như chờ đợi. Ngay khi chiếc T54 vừa lọt vào tầm súng Hiện hét nhỏ.

- Bắn...

Đấng đứng sững lưng bóp cò. Bụp... Trái hỏa tiễn chống chiến xa bay vùn vụt trong không khí. Ánh lửa nháng lên cùng với tiếng ầm thật lớn. Khẩu M60 rống diếc tai. Vì đã nhắm kỹ cho nên lính biệt động bắn gục hai tên xạ thủ đại liên của chiếc tăng ngay trong loạt đạn đầu tiên.

- Xung phong...

Vất ống nghe Hiện đứng dậy. Tạch... tạch... tạch... Tiếng AK nổ dòn. Hiện cảm thấy ngực của mình nhói đau, bước chân lao chao và nhẹ bổng.

- Ông thầy... Ông thầy...

Hiện ngã xuống. Đấng nghiêng răng la lớn.

- Xung phong... Biệt động quân xung phong...

Quét nguyên một băng đạn M16 vào chiếc tăng đang bốc cháy Đãng nhào lên đường. Lính biệt động ào vào đoàn công voa. Lợi dụng cỏ cao và rậm rạp cho nên lính đã liều lĩnh và mạo hiểm núp gần bên vệ đường. Họ biết càng gần đường chừng nào họ có lợi thế nhiều chừng đó vì đại bác hoặc đại liên trên xe không bắn trúng họ được. Súng M60. M16. Lựu đạn nổ ầm ầm. Hàng chục chiếc quân xa bốc cháy. Chiếc tăng đi đầu nằm bất động vì trúng một trái M72 ngang hông. Bị phục kích một cách bất ngờ và lại địch quân vào sát nên bộ đội hộ tống chỉ chống trả lấy lệ rồi lát sau buông súng đầu hàng.

Để mặc cho lính phá hủy đoàn công voa Hãn ứa nước mắt nhìn cấp chỉ huy nằm im trên bãi cỏ. Cuộc phục kích xảy ra một cách hoàn hảo trừ cái chết của Hiên. Người chỉ huy của Chiến Đoàn 1 Xung Kích thuộc Lực LượngĐột

Kích Chiến Thuật Chiến Lực đã nằm xuống bên bờ sông Cửu Long. Hiên là một trong những người " *Xưa nay chinh chiến mấy ai về* ". Anh chết bất ngờ, âm thầm và lặng lẽ.

2006

chu sa lan

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 12 tháng 12 năm 2008